ZECE MAI

Zilele naţionale ale oricărui popor sfârşesc prin a se îmbina atât de intim cu istoria şi viaţa însăşi a acelui popor, încât ele nu se pot distruge şi nici nu se pierd în noaptea uitării universale. Zilele naţionale trăiesc de-a pururea. Lumina lor se va stinge doar odată cu naţia însăşi, care le cinsteşte.

Zece Mai, ziua independenţei, a regalităţii şi a unirii naţionale a Românilor, asemenea datelor devenite legendare prin trecerea anilor, va rămâne astfel săpată în stânca istoriei neamului românesc. Deşi au trecut şase ani dela Revoluţia Tineretului Român din Decembrie 1989, şi azi cea mai mare parte dintre fraţii noştri vor trebui s'o comemoreze mai mult în cugetele lor, decât într'o sărbătorească atmosferă, care să cuprindă întreaga suflare românească. Cu toate acestea, ca în fiecare an, ne închinăm în faţa măreţiei jertfelor, curajului şi luptelor care au fost dalta făuritorilor istoriei noastre. Ziua de Zece Mai este pentru noi toţi un îndemn şi o pildă. Un îndemn de speranţă dârză în destinele României Mari şi o pildă că vom înscrie cândva acelaşi Zece Mai, din nou, în cartea de aur a neamului nostru.

Fiind o dată urîtă de duşmanul comunist, o filă smulsă din calendarul firesc al Românilor de pretutindeni, Zece Mai va fi păstrat în cugetul şi inima noastră cu cea mai mare sfinţenie şi cu tot mai multă străşnicie. Bătrânii o vor şopti tinerilor şi tinerii o vor şopti copiilor şi nimeni nu o va uita, nici în România şi nici în afara ei.

Oricât de aprig ne-ar fi vrăjmasul şi oricât de prădalnică i-ar fi firea, un singur bun de preţ el nu va fi niciodată în stare să ni-l ia şi acesta este moştenirea noastră strămoşească.

Cu toţii la un loc, Români de-acasă şi de peste hotare, înfrăţiţi de aceeaşi istorie şi uniţi de aceleaşi speranţe, să ne îndreptăm gândurile către izbăvirea noastră viitoare.

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 22 Nr. 238 - MAI 1996 | PUBLICAŢIE LUNARĂ | EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAȚIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

PUTEREA ŞI ALEGERILE

Eugen BÂRSAN

În linii mari, electoratul român ştie doar una şi bună: *"Comuniştii"* or *"Convenţia"*. Adică, ori una ori alta! O percepţie foarte simplă în care nu se văd decât două tabere: tabăra *"Putere"* adunată în jurul partidului prezidenţial numit *"Partidul Democraţiei Sociale din România"* şi Tabăra opoziţionistă *"Convenţia Democratică din România"* în principal adunată în jurul *"Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat"*. Dincolo de aceste două tabere, e o masă de alegători care este fie absentă, fie nehotărîtă din punct de vedere electoral şi politic, de aceea e greu de prevăzut câţi din ea vor vota şi cu cine anume.

Mi-am propus ca în acest articol să scriu despre Putere. Căci cu cât se apropie alegerile, cu atât minciunile ei se înmulţesc. Promisiuni fără acoperire, făcute cu inconştienţă şi în dispreţul a tot ce înseamnă respect faţă de omul căruia i se cere votul. În schimb, absolut nici o vorbă de o socoteală cu privire la promisiunile mincinoase iliesciene făcute la alegerile de mai înainte, că *"poporul acesta nu va mai suferi niciodată de frig şi de foame"* şi că Puterea *"va creea un milion de locuri de muncă"*. În fapt, când minciunile Preşedintelui sunt atât de multe încât nimeni nu mai are poftă să se apuce să i le numere, el îi dă înainte cu alte promisiuni la alte alegeri.

Puterea ar mai vrea încă cel puţin 8-12 ani, care cu cei 6 care trecură dela Revoluţie încoace pot face 18 ani. Prin comparaţie cu cei 45 trecuţi, este relativ puţin. Iar în acest interval, poporul întunecat are timp să se gândească la iluminare. Cu deosebire aceia care n'au votat şi se jură că nici nu vor vota, sfidându-i pe cei care strigă *"Jos nomenclatura!"*, care la rândul ei sfidează şi ea poporul, făcându-şi averi. Şi uite aşa, absenteiştii dela urnele de votare îşi bat cuie'n tălpi ca să ajute indirect puterea şi ei să mai zăbovească la o nouă formă de comunism.

Pe drumul cu noroaiele *"tranziţiei"* post-decembriste, Puterea nu se gândeşte la popor decât atunci când vine să-i ceară votul. Ceea ce înseamnă că poporul nu contează decât ca *"electorat"*. Soluţia cu ieşirea din noroaie, ar fi schimbarea Puterii. Dar asta ţine de rezultatul alegerilor. Iar dacă şi acestea vor fi ca cele anterioare, atunci nu se va schimba nimic.

În o asemenea privinţă, Puterea e mult optimistă.

Continuare în pag.3

Desen de: Anton IASINSCHI

EDITORIAL

ULTIMUL ASALT ÎMPOTRIVA NOMENCLATURII

Partidele politice şi întreg poporul român se pregătesc de alegeri: locale şi generale (inclusiv alegerea preşedintelui). Atmosfera generală a opiniei publice este de dezorientare, confuzie şi îngrijorare. Atât în cuprinsul Puterii guvernante, cât şi în restul ţării. Opoziţia s'a pregătit aşa cum se poate pregăti în condiţiile actuale, limitate de restricţiile şi măsurile luate de Puterea care vrea să-şi asigure reuşita electorală. Toate măsurile, legale sau abuzive ale guvernării au patente de natură comunistă şi este firesc să fie aşa, pentrucă întreaga conducere guvernamentală aparţine nomenclaturii comuniste. Ca şi când ţara nu ar fi făcut o revoluţie în Decembrie 1989 şi nu ar fi răsturnat dictatura comunistă. Ion Ilici Iliescu, fost membru al comitetului central al partidului comunist, nu ştie, nu înţelege şi nu vrea să aplice metodele de guvernare democratică. Întreaga guvernare Iliescu are un caracter pregnant comunist, fiindcă Iliescu nu are afinităţi cu alte metode de guvernare. Şi refuză să fie democrat, pentrucă îndată ar pierde poziţia lui şi nomenclatura s'ar risipi în cele patru vânturi. Formula de azi a guvernării lui Ilici Iliescu nu rezistă formulei democratice.

Pe de altă parte, ţara întreagă, în toate sectoarele ei este în ruină, din cauza incompetenţei conducerii comuniste şi populaţia este în panică, pentrucă nu se poate aştepta, după atâtea ravagii ale guvernării, la o revenire la normal. Cei asociaţi Puterii, prin interesele ideologice, ca o moştenire din trecut, prin educaţie şi prin interese directe susţinute de actuala Putere, nici ei n'au evoluat în gândirea şi în atitudinea lor faţă de interesele majore ale neamului românesc. Mulţi dintre ei nu mai au sentimente româneşti, căci ele au fost alterate de educaţia marxistă, în curs de peste 40 de ani. Iar unii dintre ei au fost văduviţi, în timpul guvernării lui Iliescu, de orice educaţie politică, el neavând interes să facă această operă naţională.

Opoziţia a întâmpinat toate soiurile de impedimente pentru a se consolida şi pentru a face cunoscute punctele ei de vedere, programele şi ideile călăuzitoare în procesul de refacere a societăţii româneşti. Posturile de radio naţionale, cu sferă lărgită de transmisie, Televiziunea Naţională au fost acaparate, în maniera cea mai abuzivă de către propaganda comunistă a lui Ilici Iliescu. Presa scrisă a partidelor de opoziţie a fost oprită prin măsuri guvernamentale (administrative) care mai de care mai satanice (lipsa de hârtie, oprirea distribuţiei ziarelor, prin echipe speciale care au această misiune, chiar în cadrul serviciilor poştale oficiale, ale statului etc.)

Acum, în vederea alegerilor, când majoritatea populaţiei este sătulă de lozincile mincinoase ale guvernării Iliescu şi când ţara este la maximum posibil de datorii externe de ordinul miliardelor de dolari, Puterea lui Ilici Iliescu este în panică pentrucă există în toate acţiunile politice o limită a abuzurilor, a minciunilor, a trădărilor naţionale şi a incapacităţii de a guverna cu oamenii de mâna a zecea, sub raport profesional, moral şi naţional.

Ţara a început să clocotească şi să privească cu multă luciditate. Populaţia a văzut şi suportat toate experienţele sociale, politice, economice şi morale, la care a fost supusă de rigorile nomenclaturii. Este firesc să încerce să găsească o altă formulă de guvernare. De aici, vine şi panica actualului guvern, care se teme de o reacţiune puternică a electoratului, care şi-a pierdut răbdarea şi încrederea în puterea lui Ilici Iliescu. Corupţia a invadat toate componentele administraţiei de stat şi nu mai există nici o încredere în organele Puterii deţinute de Ilici Iliescu.

Însă Puterea nu stă cu mâinile în sân. Ea pregăteşte tot ce este posibil ca tactică şi strategie electorală, să obţină succes în alegeri. Între timp şi Opoziţia partidelor democratice, coalizate în Convenţia Democratică încearcă să canalizeze opinia publică spre o bună cunoaştere a problemelor de bază ale societăţii de azi, după şase ani de guvernare a nomenclaturii lui Iliescu.

Convenţia Democratică pregăteşte un asalt puternic asupra Puterii comuniste, care nu are în sprijinul ei nici un fel de realizare majoră, în interesul naţional al ţării.

Economia este destrămată, corupţia atotstăpânitoare, lipsa de respect pentru dreptul de proprietate generalizat prin tot felul de acte legislative, care nu redau proprietăţile confiscate de abuzurile dictaturii comuniste de până în 1989. Ţara nu este pacificată şi traficanţii de afaceri ilegale şi vătămătoare pentru ea - bişniţarii - sunt în realitate stăpânii vieţii economice, politice şi morale şi se bucură de sprijinul Nomenclaturii lui Iliescu. Justiţia este încă în mâinile foştilor judecători ai regimului lui Ceauşescu, la care actuala nomenclatură a participat din plin şi a obţinut banii cu care operează astăzi.

Asaltul Opoziţiei trebue dat frontal, fără menajamente, cu cărţile pe faţă şi fără nici un compromis cu nomenclatura, care singură nu va putea să-şi refacă structura monolită şi nu va mai putea fi girată nici de Moscova şi nici de Occident. Moscova are problemele ei grave, aproape insolubile, iar Occidentalii au experienţa cu Iliescu, care trişează mereu cu metodele democratice de guvernare pe care nu le aplică niciodată.

Ţara este coaptă pentru acest asalt final, care să destrame Puterea politică a lui Iliescu şi nu se mai îngăduie nici un fel de amânare. Toate încercările de trişaj vor fi identificate şi date la iveală, pentru a fi cunoscute şi deci anulate. Cu metode de trişaj nu se pot câştiga victorii.

Sperăm ca Opoziţia şi întreaga ţară vor înţelege valoarea acestor alegeri şi vor contribui la doborîrea monstrului politic numit nomenclatura lui Ion Ilici Iliescu.

George BĂLAŞU

RECONSTITUIREA CRIMEI SE FACE LA FAŢA LOCULUI

Adrian GRIGOROPOL

Se spune că cele mai mari invenţii s'au datorat întâmplării. Ca şi multe descoperiri. Fără a fi o invenţie şi nici o descoperire ceea ce m'a determinat să scriu aceste rânduri, a fost totuşi o întâmplare, de a-mi arunca privirea pe trei foi volante scrise în engleză, respectiv o scrisoare datată 1 Noembrie 1995, din partea Dr. Edward Lee, Preşedinte al *"VICTIMS OF COMMUNIST MEMORIAL FOUNDATION INC. WASHINGTON D.C."*

Prima pagină s'a dovedit esenţială, al cărei conţinut caut să-l concentrez cu grija de a nu-l altera.

DECI, Fundaţia respectivă a proiectat un Memorial şi un Muzeu pentru *"Victimele Comunismului"* care să fie edificat în capitala Statelor Unite, care să oglindească din alt punct de vedere Memorialul şi Muzeul Holocaustului Evreilor victime ale nazismului. Ca în anul precedent (1994), Congresul a adoptat H.J. 237 cu asemenea obiect ca parte a legii Publice 103-199.

Pentru Memorialul proiectat, una din cele mai dificile decizii este de a stabili conţinutul Muzeului. S'a discutat despre o sală a Eroilor (în fond după opinia noastră fiecare victimă este un erou şi un martir), o listă a victimelor (ceea ce după numărul uriaş ar fi o imposibilitate de întocmit fiind atâţia necunoscuţi), un Ansamblu al Naţiunilor Captive în trecut şi în prezent, precum şi de o cronologie a comunismului.

Că ar fi de mare ajutor dacă li s'ar oferi idei într'un MEMO de una, două pagini cu privire la sugestia de mai sus. În momentul de faţă, Fundaţia se află în curs de contactare a organizaţiilor neguvernamentale care au avut succes fie în promovarea drepturilor omului, impiedicarea abuzurilor în ce-l priveşte pe acesta, în activitatea de trecere paşnică la democraţie în ţările sau regiunea respectivă. Se solicită sprijinul pentru a identifica şi localiza aceste grupări. Pentru cei care vor să ne sprijine scopurile sunt: să documenteze nu numai obstacolele şi eşecurile, ci şi succesele obţinute în lupta pentru promovarea drepturilor omului, independenţa naţională, libertatea religioasă şi intelectuală. Să se aducă la cunoştinţă existenţa Muzeului şi pe cât posibil să fie determinaţi ca să se implice în evenimentele dela Wasahington DC. Să obţină dela *"prima mână"* opiniile lor despre modul în care direct sau indirect se percep efectele comunismului asupritor avute asupra lor sau guvernării. Să comemoreze şi să onoreze efortul în ajutorarea acestor victime care au trăit şi încă mai trăiesc subjugate sub regimuri dictatoriale represive. FUNDAŢIA MEMORIALĂ va da concurs la realizarea acestui proiect.

• • •

Această declaraţie de principii este cum nu se poate mai admirabilă pe plan naţional şi internaţional. Cu toate că la un anumit punct se strecoară recomandarea că se aşteaptă sugestii şi oferte numai favorabile, ne simţim totuşi obligaţi de a pune în discuţie chestiuni care n'avem decât să regretăm dacă vor fi considerate critici sau obiecţii, nu de altfel, dar ne prevalăm de libertatea intelectuală care tocmai este şi susţinută de textul scrisorii.

• • •

Plecăm dela principiul că reconstituirea crimelor se face la faţa locului.

Nu este vorba de una singură sau de câteva, ci de un sumum uriaş de crime perpetrate pe un teritoriu imens, dela apele Pacificului până la zidul Berlinului, datorate unei ideologii totalitare a comunismului, a cărei doctrină pusă în practică spre a triumfa universal, a folosit drept armă *"OMNICIDUL"*, respectiv numai să fii *"OM"*, indiferent de origine etnică, naţionalitate, concepţie politică, vârstă, criteriul fiind şi acesta arbitrar, să fii considerat *"DUŞMAN AL POPORULUI"*, înţelegând prin aceasta al *"clasei proletare"*, a cărei definiţie n'au fost în stare s'o dea, ci numai mascând prin ea ideologia comunismului.

I. Un Memorial şi un Muzeu fiind o reconstituire, mai cu seamă când este vorba de crime, raţiunea spune că aşa ceva trebuia să fie edificat undeva, acolo unde s'au produs crimele. Suntem în căutarea unei raţiuni cu privire la alegerea locaţiei acestui Memorial la Washington DC. În cel de-al Doilea Război Mondial, USA a fost aliată cu promotorul victimelor comunismului, URSS. Este drept, pentru înfrângerea Germaniei naziste. Dar crimele comunismului avuseseră loc două decenii înainte şi patru decenii după cel de-al Doilea Război Mondial. Ele trebuesc unite şi nici Memorialul nu le desparte; ci le priveşte ca un tot. Două decenii victimele au fost cu precădere în chiar Uniunea Sovietică; după şi acolo şi în ţările est EUROPENE cedate comunismului la Teheran, Yalta, Moscova (Stalin-Churchill, faimoasa chestiune a cotelor) şi chiar în 1974 prin Acordul dela Helsinki când s'au consfinţit Uniunii Sovietice acaparările de ţări, mai puţin Ţările Baltice, pe care USA nu le-a recunoscut niciodată. Nici deceniile războiului rece n'au cauzat victime de partea americană. Ca atare, Statele Unite nu au suferit pe teritoriul lor victime ale comunismului şi nici nu sunt de întrevăzut în viitorul previzibil.

Statisticile, în cea mai mare majoritate întocmite de cercetători americani, conchid grosso modo că pe teritoriul propriu, pe cele ale ţărilor aproape cinci decenii dominate de Armata Roşie, în afara celor datorate războiului, victimele în morţi ale comunismului au întrecut o sută de milioane, fără a socoti victimele lagărelor de muncă forţată, temniţe în ani, între 5-25 de ani numai, torturile suferite de toţi, confiscările, spălarea creierelor, etc. şi că fără posibilitate de replică, perimetrul crimelor comunismului este cel pe care l-am mai arătat dela Pacific la zidul Berlinului, în frontierele faptice ale comunismului sovietic.

De aceea, ar fi fost mai raţional şi mai etic ca Memorialul şi Muzeul victimelor comunismului să fie edificat presupunând că Federaţia Rusă n'ar fi acceptat, în una din ţările victime, în cap fiind Polonia, apoi România, fosta Cehoslovacie şi chiar Ţările Baltice.

Când s'a comemorat debarcarea din Normandia, nu s'a efectuat pe ţărmul, să zicem al Nord Carolinei, ci la locul unde a avut loc. Au fost cheltuieli mari desigur, şi Memorialul proiectat va costa mult. Cel al Holocaustului, căruia statul american i-a donat terenul (se pare că Memorialului în discuţie numai scutirea de taxe care se acordă în toată lumea fundaţiilor, fără interes lucrativ), ar fi costat 180 de milioane de dolari. Obţinuţi din donaţii; în vreme ce Memorialul Victimelor Comunismului este apreciat să coste, după estimarea unui arhitect reputat, mult mai mult. Şi e normal dacă este vorba de replică de aceeaşi demnitate cu cel al Holocaustului.

II. Se pune problema costului. Este de considerat că acesta nu se poate deosebi, indiferent unde ar fi localizat. Desigur, în USA sunt bani mai mulţi, dar aici este vorba de o contribuţie generală. Ţările victimelor comunismului sunt sărace pentrucă au fost crunt exploatate, dar pentru aşa ceva fiecare va da o fărâmă din puţin şi s'ar realiza. Nu suntem naivi: de vreme ce proiectul a fost pus în lucrare, nu credem că argumentele noastre, oricare ar fi, vor da lucrurile înapoi.

Dar nu putem fi opriţi să ne exprimăm sentimentul de frustrare. Banii nu sunt bătuţi în cuie. Sunt transportabili. Pentru un asemenea scop magnific, puteau ajunge şi la locul crimelor. Victimele de milioane şi memoria lor sunt aici. Şi rămân aici.

Fac o menţiune incidentală. Elie Wiesel, premiatul Nobel, s'a născut în oraşelul Sighet din Nordul României, a copilărit aici, de unde a fost, ca Evreu, deportat de către Maghiarii hortişi. A venit de mai multe ori la Sighet şi în 1995 a fost făcut cetăţean de onoare. Se va fi gândit dânsul o clipă că în închisoarea de acolo a fost exterminată elita fruntaşilor politici şi intelectuali a poporului român, aruncaţi în gropi comune lângă râul Tisa şi un drum despărţitor constituind frontiera cu fostul URSS şi unde zac şi în prezent şi că şi morţi, comuniştii voiau să-i ştie cât mai aproape? Are oare Dl. Wiesel ceva resentimente faţă de Români, între care a trăit paşnic iar de deportat l-au deportat fasciştii hortişti? Noi l-am făcut cetăţean de onoare. De ce ne lasă nedumeriţi? De ce nu figurează în lista de consilieri efectivi ori onorifici al Fundaţiei victimelor comunismului?

III. Parcurgând impresionanta listă de consilieri ai Fundaţiei, îmi exprim deosebita admiraţie pentru cei americani, ca Dr. Z. Bredzinschi, Dr. Robert Conquest care a scris atâtea cărţi de general despre *"TEROAREA ROŞIE"*, distinsul politolog Richard Pipes şi mai ales Dr. R.J. Rummel care a efectuat extraordinarele statistici din care rezultă că victimele comunismului întrec de 4-5

Continuare în pag.4

Second Class Mail Registration Number 4133

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

CENTRALA DELA CERNAVODA

Mihaela MOISIN

După atâta amar de vreme, la data de 13 Aprilie a.c., s'a finalizat operaţiunea de punere în funcţiune a Unităţii Nr.1 a Centralei Nuclearo-Electrice dela Cernavodă.

Numită de către presa canadiană *"singura idee bună pe care a avut-o vreodată Ceauşescu"*, centrala dela Cernavodă a fost construită, încet, pe parcursul a două epoci, una mai strălucită decât alta: *"epoca de aur"* a lui Nicolae Ceauşescu şi cea următoare, a *"democraţiei originale"* a lui Ion Iliescu. Două epoci caracterizate prin economii de materiale şi unde trebue şi unde nu trebue, de corupţie şi haos politic, epoci care se interpătrund. În acest timp, constructorii, pe de o parte erau forţaţi să facă economii la materialele de construcţii, pe de altă parte, din cauza corupţiei la nivel înalt, parte din aceste materiale de construcţii afectate lucrărilor de stat, erau *"transferate"* la construcţiile particulare (vilele) ale nomenclaturii comuniste.

Aceste probleme, de construcţii şi politice, au întârziat darea în funcţiune a primei unităţi din cadrul complexului dela Cernavoda.

Catastrofe au fost în trecut şi pot avea loc şi în viitor, datorită inconştienţei şi corupţiei. Un singur exemplu edificator trebue dat: la cutremurul din 1977, două blocuri noi, de zece etaje, s'au prăbuşit în mormane de praf, pulbere şi carne arsă, deoarece constructorul *"a uitat"* să pună armătura în beton. Ca să nu amintim de toate complexele industriale construite prin anii 1957 - 1970, cu tehnologie occidentală, modernă, lăsate apoi de izbelişte, pe mâna unor tovarăşi necalificaţi, pentru a le întreţine. Ce pierdere de bani, ce catastrofe: poluarea apelor, a oraşelor industriale etc.

În 1992, pentru condiţii de siguranţă, un consortium italo-canadian a trebuit să reia întregul proiect dela Cernavoda, pentru a asigura finalizarea acestui complex atât de sofisticat. Şi pentru aceleaşi condiţii de tehnică şi siguranţă, echipa de consultanţi canadieni va supraveghea mersul centralei nucleare pe parcursul a încă doi ani.

După atâţia zeci de ani de lipsă acută de energie electrică, aproape fiecare Român aşteaptă producţia de energie la sfârşitul acestei veri. Dar având în minte nenorocirea ce a avut loc la Cernobil, teama se instalează repede în mintea fiecăruia.

Desigur că, îngrijorarea este mare în ce priveşte siguranţa, după trecerea celor doi ani de supraveghere canadiană.

Un investor al unei bănci europene care vizitează România cu regularitate, şi-a exprimat rezervele lui şi ale colegilor lui în ce priveşe abilitatea şi dorinţa României (nu a Românilor) de a cheltui banii necesari întreţinerii acestui complex, după plecarea echipei canadiene.

"Odată ce a intrat în funcţiune, fiecare gândeşte că, din motive financiare, ei vor încerca să facă reduceri la întreţinere" - a spus acest membru al comisiei directoare a băncii europene.

Subliniind problemele pe care le au ţările occidentale care *"exportă tehnologie nucleară sofisticată în ţări subdezvoltate"*, aceste oficialităţi au atras atenţia că, în eventualitatea unui accident ce ar avea loc la Cernavoda, întreaga lume va condamna Canada ca vinovată, iar nu România.

Îngrijorată în privinţa siguranţei reactorului românesc este şi Bulgaria. Dar această îngrijorare poate fi legată şi de faptul că Bulgaria are şi ea reactorul ei, de acelaşi tip cu cel dela Cernobil, care s'a topit acum zece ani, făcând mii de victime la Cernobil, precum şi pe o imensă rază în jurul lui, până în Moldova şi parte din Muntenia.

Primul Ministru al Canadei, Jean Chretien, care la vremea primelor tratative ale lui Ceauşescu, la începutul anilor 1980 era Ministrul Energiei, a participat la pornirea primei unităţi la Cernavoda. În timpul unei conferinţe de presă comună cu Ion Iliescu, ce a avut loc după inaugurare, Jean Cretien a arătat că *"cel mai sigur reactor nuclear este cel canadian"*. Acesta, într'o întâlnire particulară cu Ion Iliescu a discutat posibilitatea vânzării şi finanţării de către Canada a celui de-al doilea reactor Candu. Primul reactor Candu a fost construit cu un împrumut canadian de 1,3 bilioane dolari şi cu sute de experţi canadieni.

Dar, între experţii canadieni, nenumăraţi sunt de origine română. Mulţi dintre ei şi-au oferit serviciile lor de consilieri canadieni, României; guvernul comunist al României nu a acceptat însă, (din ce motiv oare?) nici un expert de origină română. Unii poate ar fi rămas în România. Alţii ar fi putut să stea o perioadă mai lungă, să lucreze pentru Candu-ul românesc, în stil canadian. Ce păcat!

PUTEREA ŞI ALEGERILE

Urmare din pagina 1

Şi anume că se va bucura şi pe mai departe de îngăduinţă şi încredere din partea celor pe care îi tratează şi taxează cu cinism drept *"proşti, dar votanţi"*. Criptocomuniştii puterii aşteaptă să'şi mai râdă odată în bărbi că sloganurile lor mincinoase folosite pentru cei pe care îi dispreţuiesc şi pe care zic ei că-i ocrotesc cu un *"umanist socialism"*, îi vor menţine la puterea care i-a îmbogăţit, bucurându-se de averi pe cât de imense pe atât de jecmănitoare pe spinarea ţării.

Imaginea Puterii pedeseriste este aceea a unui partid de oameni foarte abili, puşi pe căpătuială. În lipsă de o reală doctrină, ei şi-au făcut una din ştiinţa rămânerii la putere şi legiferarea furtului în România. Căci Parlamentul României a votat Legea Caselor Naţionalizate prin care furtul comis de comuniştii de ieri este legalizat de prăsilele lor. Şi nici ţara n'a urlat, nici pământul n'a crăpat de o asemenea crasă nelegiuire.

Strategia menţinerii la putere a criptocomuniştilor s'a lăsat totdeauna condusă de instinctul de distrugere a elitelor. Fiindcă ei ştiu că o ţară fără elite nu mai are nici memorie nici simţ politic. Cu deosebire acum, ei încearcă să desăvârşească procesul anti-intelectual pentru a se asigura de un electorat fără cap pe umeri. Căci unul cu cap pe umeri ar însemna trezirea din întunecime.

După Revoluţie au fost *"ei"* şi *"noi"*, poporul. Numai că în timp ce *"ei"* (Puterea) s'au adunat tot mai mult împreună, cei numiţi *"noi"* (Opoziţia) am devenit tot mai despărţiţi. Dar cu toate acestea, partidul puterii, PDSR, pare a fi în pierdere de viteză. Pentru a-l reîntări, fruntaşii lui bat ţara în lung şi lat, împreună cu Preşedintele Iliescu, încercând să convingă pe Români că momentele grele economice, chinurile, ar fi trecut. În alte cuvinte, ţara este în dezastru şi ei zic că este bine.

Pentru a menţine Puterea la putere sunt folosite sume uriaşe de bani, proveniţi din corupţii. O atenţie specială este acordată de Putere zonelor din Banat şi Transilvania, unde ea se simte mai puţin populară şi unde deci trebue întărită ofensiva politică. Între altele şi cu minciuna că Dl. Iliescu i-ar fi apărat pe chiriaşi de neomenia proprietarilor. Se socoteşte că o asemenea minciună trebue să aducă un milion de voturi în căciula Iliescu. Dar ce mai contează o minciună în plus în albia marei farse care cutreieră viaţa românească guvernamentală, plină de tot felul de secături şi nelegiuiţi nimicitori ai fibrei de sănătate a neamului.

Alegerile din acest an sunt o luptă între cei ce vor regăsirea temeiului românesc şi cei care au dirijat stârpirea reperelor morale româneşti pentru a instaura în locul lor făptura omului despersonalizat ordonată de *"documentaţia"* dela Moscova, care nu mai vorbeşte de om, ci doar de *"norod"*.

Şi cu acest lucru am ajuns la explicaţia: pentru candidatul Iliescu şi Putere votează *"norodul"* (sau dacă vreţi: *"nerodul"*), iar pentru Convenţia Democratică - care reprezintă Opoziţia -, votează *"omul"*, Românul.

Eugen BÂRSAN

AMBASADORUL STATELOR UNITE - CETĂŢEAN DE ONOARE AL TIMIŞOAREI

Primarul oraşului unde a scăpărat scânteia revoluţiei, Dl. Viorel Oancea, în cadrul unei şedinţe festive, a oferit diploma de *"Cetăţean de onoare al oraşului Timişoara"* D-lui Alfred Moses, reprezentantul Statelor Unite la Bucureşti.

"Vreau să vă asigur în numele Preşedintelui Bill Clinton - a spus Dl. A.M. - *că avem de gând să strângem şi mai mult relaţia cu România, o relaţie specială pentru noi şi că dorim să vă sprijinim pentru a vă ÎNDEPĂRTA* (Sublinierile noastre) *de trecutul comunist"*.

Nu garantăm că Dl. Iliescu a mai rămas zâmbăreţ când a auzit că România va trebui să se îndepărteze de comunişti: *"Noul timişorean"* face primul pas de a corecta erorile trecutului: s'a confundat, chiar cu rea credinţă, anticomunismul cu antisemitismul.

Când Românii au protestat contra celor care ne-au distrus ţara, ei n'au ţinut seama de cine-i evreu sau cine-i creştin, de cine-i Român sau cine-i Ungur, ei au acuzat pe cei ce au ucis în numele viitoarei fericiri socialiste.

Un evreu, un creştin, un musulman care a îmbrăţişat comunismul ateu mai poate fi el considerat creştin, evreu sau musulman? Ca să te plângi că eşti persecutat pentrucă eşti evreu, trebue mai întâi să fii evreu. Cine i-a văzut pe Teohari Georgescu (Burah Tescovici), Avram Bunaciu (Abraham Bitman), Miron Constantinescu (Mehr Kohn) şi mulţi alţii cu yamulka pe cap rugându-se în sinagogă?

Israelul ne este un aliat preţios în lupta contra comunismului. Poţi să acuzi pe cei ce se roagă în faţa zidului plângerii că sunt antisemiţi pentrucă sunt anticomunişti?

Reînvierea comunismului în Estul Europei se datoreşte unor grave erori datorită politicienilor din Vest şi în special datorită Statelor Unite, care au câştigat războiul rece dar au pierdut pacea. Rădăcina greşelilor a fost subliniată de Anne Applebaum (*"Deputy Editor of the Spectator"* şi autoarea volumului *"Between East and West: Accross the Borderline of Europe"*) care publică în prestigioasa revistă *"Foreign Affair"* Volume 73, number 6, pg.8): *"The Fall and Rise of the Communism. Guess who's Running Central Europe?"* Compilăm din articolul citat:

"Victoria electorală a comuniştilor 1993-94 a surprins pe foştii disidenţi şi intelectuali anticomunişti din Centrul Europei".

Vestul, şi în particular diplomaţii americani din centrul Europei au făcut toate eforturile ca să încurajeze pe politicieni, pe care îi considera ca antinaţionalişti *"and to discourage DECOMUNIZATION PROGRAMMS* (Sublinierile noastre) *which were often favored by politicians whom they perceived as nationalist"*.

"In centrul Europei marele pericol pentru stabilitate şi democraţie nu este - şi n'a fost - noul sau vechiul naţionalist de dreapta".

Pericolul rămâne tot foştii membri ai partidului comunist care sunt *"mai bine organizati şi cu mai multe fonduri decât orice alt partid de dreapta ar putea fi. Fostele partide comuniste deţin monopolul economic şi politic care va cere ani până le vor scăpa din mână"*.

Nu este imaginea anilor 1930 care ameninţă Centrul Europei, ci vechiul model italian:

"Corrupt regimes led by former communist parties that rely on a semi-mafia business class composed mostly of former communists".

O descriere de ce se'ntâmplă azi în România...?

Ambasadorul Statelor Unite a aprins la Timişoara o nouă făclie.

Stroe MOLDOVANU

VINOVATUL

Av. George VASU

Vinovatul blamează pe toată lumea, afară de sine insuşi. Sunt puţine persoane care îşi recunosc vina. Fiecare încearcă să se apere într'un fel, încât să apară ca o victimă. Printr'un raţionament logic sau amăgitor, cel învinuit încearcă de cele mai multe ori să justifice faţă de semenii săi, sau chiar în faţa propriilor săi ochi, actele antisociale comise, sau prejudiciile produse.

Vorbind de vinovat, nu mă gândesc numaidecât la infractor, adică la persoana care a încălcat legea penală, ci la orice persoană care a înfrânt o normă de conduită, un principiu de etică, de conduită socială, o lege sau act normativ de natură civilă, o dispoziţie statutară, un regulament etc.

În general, se spune că este vinovat orice persoană, care săvârşeşte o faptă antisocială cu *voinţă sau din culpă*. Fapta poate să producă, sau nu, prejudicii materiale, dar prezintă un pericol social. Vinovat este cel care prevede rezultatul faptei sale şi urmăreşte producerea lui; este vinovat şi acela care prevede rezultatul faptei sale, deşi nu-l urmăreşte, acceptând posibilitatea producerii lui. Vinovăţia din *culpă* este prezentă când persoana prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce: sau nu prevede rezultatul faptei sale, deşi trebuia şi putea să-l prevadă.

Dacă aceste coordonate juridice ale noţiunii de vinovăţie, efectele ei sunt multiple, din care, cred mai frecventă este *paguba*.

Cei care produc pagubele, de cele mai multe ori sunt persoane determinate sau determinabile. Pagubele, de asemenea, sunt *certe sau evaluabile* în bani. Cel ce produce paguba cu voinţă sau din culpă, este vinovat şi este dator să o repare. Repararea trebue să fie *integrală*, căci numai aşa societatea nu este păgubită, iar numărul vinovaţilor se va reduce în mod simţitor.

Nu este suficient a se critica faptul că *"că pro-*

Continuare în pag.5

RECONSTITUIREA CRIMEI

Urmare din pag. 2

ori pe cele ale totalitarismelor şi despotismelor. Cu privire la consilierii internaţionali, rămân surprins cum Rusia nu apare decât cu Elena BONNER, văduva cunoscutului academician disident Saharov şi cu Vladimir V. Bukovski, oare chiar SOLJENIŢIN SĂ FI REFUZAT SAU POATE NICI NU A FOST INVITAT? Am apreciat la Lituania pe V. Lumbergis dar nu sunt deloc lămurit cine este Ulmanis, probabil un nepot al PREŞEDINTELUI ULMANIS din 1940, când prin trucaje caracteristice Uniunea Sovietică a anexat Ţările Baltice, iar Ulmanis a fost dus în URSS şi nu s'a mai ştiut nimic de el.

• • •

La ce nu mă aşteptam ca surpriza surprizelor, a fost să citesc textual pe a doua filă volantă că *"Fundaţia victimelor comunismului"* are plăcerea de a-l fi invitat să se alăture Consilierilor internaţionali... pe ION ILIESCU, Preşedintele României.

Cât de preţioase pot fi sfaturile unuia care a fost membru activ al Partidului Comunist Român, şi-a însuşit cu brio învăţătura comunistă la Moscova dela maeştrii acesteia, a fost membru în Comitetul Central al Partidului, Ministrul Tineretului Comunist, adică responsabil cu îndoctrinarea generaţiilor viitoare şi de unde a fost rotat spre a face loc prea iubitei odrasle, Nicu, fiul cuplului tiranic Ceauşescu. Care neagă a fi fost agent KGB cum insinuează unii care probabil au citit directivele NKVD-KGB-ULUI PENTRU ŢĂRILE SATELITE URSS-ULUI şi care intitulându-se *"despot înţelept"*, conduce atât de democratic România, încât aducând-o în sapă de lemn, în loc de stat de drept a ajuns stat poliţienesc.

Singurul caz despre care dă cele mai serioase relaţii este acela al celor doi comunişti lichidaţi în 25 Decembrie 1989. Dela LENIN la STALIN sunt un şir de exemple despre loiali comunişti, lichidând loiali comunişti.

Această atât de surprinzătoare invitaţie, ne face să ne întrebăm cum putem deosebi Muzee Memoriale reale de Muzee de ceară?

În sfârşit, despre cei 16 membri onorari ai Memorialului, toţi reprezentanţi în Congresul Statelor Unite, cu cunoştinţe adecvate despre România, după mine ar fi cam trei. Deşi ultimul pe listă, Rep. David Funderburk, care cunoaşte limba română a fost ambasador la noi în ţară. Poate fi socotit victimă a comunismului, respectiv a lui Ceauşescu, ale cărui duplicităţi le-a demascat şi a trebuit să demisioneze.

Mai pot adăuga pe Tom Lantos şi pe Frank F. Wolf. M'a surprins lipsa Rep. Christopher Smith de New Jersey, un aprig adversar al comunismului.

Adrian GRIGOROPOL

SCRISOARE DE PROTEST ADRESATĂ D-LUI LEE EDWARDS, PREŞEDINTELE "FUNDAŢIEI PENTRU MEMORIALUL VICTIMELOR COMUNISMULUI"

Stimate D-le Edwards,

Scrisoarea din 1 Noembrie 1995, stabilind programul viitor al Muzeului Memorial al Victimelor Comunismului din Washington, ne determină să facem câteva comentarii şi sugestii.

Observăm cu surprindere absenţa reprezentării române pe lista diferitelor comitete naţionale şi internaţionale. După cum fără îndoială ştiţi, România este una dintre ţările care au suferit, în timpul celor mai bine de 50 de ani de comunism, cel mai represiv şi violent tip de regim stalinist, ce a avut ca rezultat peste 2.000.000 de arestări şi deportări şi mai mult de 200.000 de morţi.

Suntem uimiţi să descoperim în text aderarea Preşedintelui Ion Iliescu la Comitetul Internaţional. Este incredibil cum calitatea sa de membru activ al Partidului Comunist Român a fost trecută cu vederea când a fost numit în Comitet.

Recapitulând, pe scurt, biografia sa, reamintim că a fost membru PCR dela vârsta de 14 ani. A studiat la Institutul de Inginerie din Moscova, unde a devenit membru al KGB-ului. Întors în România, a fost ales preşedinte al Uniunii Tineretului Comunist (UTC) şi ulterior membru deplin în Comitetul Central al PCR.

A ignora biografia şi activitatea D-lui Iliescu este ca şi cum nu ai ţine cont de biografia unui membru în viaţă al Partidului Nazist din Germania şi l-ai numi în comitetul de conducere al Muzeului memorial al Evreilor din Washington sau în conducerea Muzeului *"Yad Vashem"* din Israel.

Pentru a putea aprecia credibilitatea şi calificarea Preşedintelui Iliescu de a fi membru în Comitetul Internaţional, ne permitem să ataşăm o copie a scrisorii adresate lui în 27 Octombrie 1995 de către membrii OSCE.

Muzeul Memorial al Victimelor Comunismului se va construi prin numirea unor persoane care au trecut prin experienţa detenţiei în închisorile comuniste şi a acelora care au activat pentru a apăra drepturile omului.

1. Senatorul Constantin Ticu Dumitrescu, preşedinte al Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici (cu sediul la Bucureşti.

2. Dr. Banu Rădulescu, preşedintele Fundaţiei *"Memoria"*; şi

3. Eminenţa Sa Cardinalul Todea, arhiepiscop al Bisericii Romano-Catolice de rit bizantin.

Vă stăm la dispoziţie pentru alte informaţii care credeţi că vă sunt necesare şi sperăm o cooperare fructuoasă cu Dvs.

Mulţumim, Domnule Edwards, pentru atenţia şi sprijinul în această nobilă cauză.

Ştefan Issărescu, M.D., preşedinte

Simona Vrăbiescu Kleckner J.D., co-preşedinte

LICHELELE ROŞII ILIESCISTE

Florea OLTEANU

Naţiunea română a ajuns un festin experimental pentru iliescişti *"epocii de mucava"*. Aceştia, cu conştiinţa pângărită de visele monstruoase avute peste noapte, au ţinut cu *"tot carnavalul raţiunii lor"* să obţină salarii matusalemice, dar şi restul banilor pe cei patru ani de legislatură, acum de domeniul trecutului. Ei au atins acel curaj de tip schizoid, când pe vremea *"marelui cârmaci"* erau doar *"aplaudaci"*, adică: *"Oameni ai muncii cu bătutul din palme şi găvăreau fraze bombastice despre crezul conştiinţei lor de slugi că vor face totul pentru a înălţa destinul naţiunii române pe cele mai înalte culmi de glorie şi bunăstare"* şi acum îşi pun *"ideologia"* monstruoasă în aplicare, zicându-şi cu emfază paranoidă: *"sunt politician din scutece şi am dreptul până la moarte să rămân... politician"*.

Iată cu ce se fălesc aceste lichele comuniste, ajunse la putere să terfelească fără mustrări de conştiinţă curăţenia morală a naţiunii române. Au pierdut simţul bunei cuviinţe şi triviale până la autoanulare a propriei lor conştiinţe umane, aceste lichele îşi arogă drepturi ce nu li se cuvin şi prin prezenţă şi oratorie găunoasă de cea mai joasă speţă, continuă să dea din coate, să calce pe demnitatea naţiunii române, să strige că ei trebue să îşi păstreze drepturile, postul de *"roş osul"*, numai şi numai pentru sine. Cu ochii înceţoşaţi de prostie şi senilitate a conştiinţei, defăimează cu ardoarea *"pigmeului jegos"* valoarea castă a celui mai bun sau mai buni decât ei, care este integru sau integri din punct de vedere moral şi doresc să facă în mod dezinteresat ceva pentru naţiunea română.

Aceşti sforari roşii până în măduva osoasă nu se jenează de propria lor impostură. Ei declamă dela tribuna Parlamentului fraze găunoase, fraze care nu spun direct adevărul, despre ceea ce fac ei pentru ca naţiunea română să atingă culmile prosperităţii (care de şase ani nu se vede în nimic!), să fie una dintre *"cele mai democratice naţiuni din lume"*. O astfel de neruşinare o potenţează fariseist aceste lichele roşii. O astfel de obrăznicie politică este înălţată de aceste lichele roşii la rangul de *"mare bătălie politică"* pentru ca naţiunea română să fie o naţiune a libertăţii universale prin Constituţie (n.n., de ruşine, nici nu m'am prezentat la validarea ei!) şi toate legile consfinţite de aceasta, pentru binele generaţiilor care vin.

Întrebarea pe care şi-o pune tineretul astăzi este: *"care generaţii?"* Pentrucă privind îndeaproape naţiunea română, nu se vede decât o mare mizerie, o mizerie multidirecţională: mizerie a conştiinţei, mizerie a hranei, mizerie spirituală, mizerie existenţială, mizerie socială, mizerie economică... Şi toate au creat debusolarea social-economică-spirituală de tip iliescistă. Lichelele roşii şi-au ocupat locul *"meritat"* de LICHEA ILIESCISTĂ: el este la Cotroceni, el este în Senat, el este în Camera Deputaţilor, el este în Justiţie, el este în Armată, el este în noua Securitate, el este în Biserică, el este în Spitale, el... este pretutindeni! Bine hrănit, nepăsător, mafiot, nu om de afaceri, fanarioturcit, megaloman, impostor, traficant de valori şi conştiinţe. Este permanent... brută! El face parte cu *"mândrie"* din tagma LICHELELOR!

Milioane de Români flămânzesc în propria lor ţară, sunt *"apetitul"* dela miezul nopţii al actualei guvernanţi, pardon: al lichelelor roşii, milioane de Români suportă *"trăznetul"* scumpirilor, al mizeriei existenţiale, al frigului din case, din spitale. Însă lichelele mulţumite de faptele lor *"eroice"* îşi arată pântecul rotofei când coboară din limuzine de lux, când urcă la tribună să *"scuipe"* o mare de cuvinte într'un pustiu de idei şi, fericite nevoie mare că au mai PROSTIT naţiunea, coboară galant dela tribună şi îşi ocupă *"loja"*, obţinută prin fraudă electorală cu ajutorul altor lichele care le *"ling"* urma. Datorită acestor lichele, naţiunea română a fost îmbrăcată în impostură, în impostura politicianismului iliescist.

Grea cumpănă i-a fost dată şi de această dată naţiunii române de către aceşti impostori politici! Şi rabdă cu stoicism după atâţia ani de comunism, dar acest stoicism s'a transformat în boală şi sunt semne că nu va exista posibilitatea de însănătoşire. Lichelele roşii ştiu de acest sindrom şi profită. Cu cât se prelungeşte, cu atât este mai bine pentru pofta lor vorace. Prin machiavelismul lor, jefuiesc naţiunea română de valorile ei, de libertatea ei întru grija lui Dumnezeu. Lichelele roşii au început jaful, mai întâi cu flota, cu industria, cu finanţele şi vor sfârşi prin a transforma naţiunea română în paria Europei.

Nu este oare cea mai clară subordonare a întregii naţiuni acestei clici de lichele roşii iliesciste, faptul că au cerut salarii parlamentare de milioane de lei susţinute prin Lege? Este încă un pas făcut de lichelele roşii pentru a-şi întări autototalitarismul personal, pentru a fi plătiţi pentru o muncă onorabilă oricărui cetăţean, pentru a orbi lumea civilizată cu pretenţiile lor absurde.

Adevărul este că lichelele roşii urmăresc alte scopuri şi ele sunt tot mai evidente, iar naţiunea română continuă degringolada social-economică. Lichelele roşii urmăresc transformarea României într'o junglă a tuturor posibilităţilor. Ca *"simbol"* al acestei prăbuşiri îl au pe *"marele prieten şi cârmaci"*. Şi adevărul, este de necontestat: naţiunea română a intrat într'o prăpastie existenţială şi deviza care va fi să fie salvatoare: FIAT LUX, a intrat deja în umbra unui colaps.

Lichelele roşii mizează pe jocul Dominoului şi ele cred că au scăpat de judecata Istoriei. De data aceasta s'au înşelat... Colapsul în care a intrat naţiunea română nu este etern...

SPAIMA "DEMOCRAŢIEI DE TRANZIŢIE"

Florin OPREA-SĂLCEANU

De neînchipuit cum poate să distrugă mizeria viaţa morală a omului, să îl pervertească nu în sensul curat al moralităţii creştine! Şi acest fapt este foarte evident în oraşul Ploieşti. Nu există zi dela Dumnezeu să nu mă întâlnesc cu copii zdrenţăroşi, murdari şi flămânzi, cerşind un bănuţ pentru a face rost de mâncare. Oameni în toată firea, bătrâni care îşi spun durerea că au o pensie de mizerie, stau cu mâinile întinse la intrările magazinelor alimentare sau prin locuri mai aglomerate din Piaţa Victoriei.

În perioada de fierbere făceam demonstraţii de stradă care porneau dela Gara de Sud a oraşului până în centrul administrativ, unde comuniştii de *"rangul doi"* conduceau în propriul lor interes, şi mii de tineri demonstranţi strigau: *"ieşiţi din balcoane să nu muriţi de foame"*. Profeţia s'a adeverit. Tineretul era conştient că un alt val de mizerie, foame şi frig va veni. Speranţele lor au fost vândute prin vot de către sutele de bătrâni camarilei iliesciste. Sperau bătrânii că *"tovarăşul Iliescu"* este *"comunist de-al nostru"* şi le va da trufandale şi aur şi că vor avea o viaţă liniştită, fără probleme de gândire. Şi s'au înşelat peste poate aceşti bătrâni cerşetori, ajunşi la marginea disperării, obligaţi să iasă din *"balcoane"* să cerşească, pentru a o scoate la capăt.

În perioada puciului dela Moscova, când soarta lui Gorbaciov devenise incertă, am avut surpriza să primesc un telefon aproape de miezul nopţii. Dela celălalt capăt al firului o voce stinsă de bătrân mi-a zis: *"s'a zis cu tine, nenorocitule"*. Nu m'am alarmat, ceva mai presus de mine îmi spunea că totul se va rezolva spre bine. Şi aşa a fost. Dar de câte ori văd un bătrân cerşind, dându-i cât să îşi ia o pâine mă întreb dacă este acelaşi bătrân care mi-a dat sentinţa la telefon. Mă întreb nu în sensul că aş vrea să îl cunosc şi apoi să mă răzbun, ci doar să îl întreb de sănătate şi dacă îi merge bine sub regimul *"tovului Iliescu"* şi dacă tot lui are de gând să îi dea votul... Nu de altceva, dar acest Iago roşu nu are morală şi nici scrupule: se vede după starea de incertitudine care pluteşte asupra naţiunii române, după faptul că a vândut a doua oară Basarabia Ruşilor. Ajungând pentru a doua oară *"preşedinte"* la *"cârma neoroşie"* dezastrul ar fi total.

Un oraş hiperindustrializat cum este Ploieştii are posibilitatea să stingă focarele de sărăcie şi mizerie. Nu ar mai exista şomeri şi cerşetori. Nu ar mai exista familii, zeci de familii cu mulţi copii lipsite de o locuinţă şi un trai decent. Dar cum mafia pedeseristă a pus mâna pe tot oraşul şi colaborează în interes personal cu foştii securişti, unii intraţi în SRI, alţii au devenit angrosişti de avere, nu *"oameni de afaceri"*, situaţia tuturor ploieştenilor nu se va ameliora nici peste 50 de ani. Există un interes *"bine dirijat"* prin subteran ca sărăcia să fie stăpână peste locuitorii celui mai bogat oraş al României.

Supliciul acesta a început să se răsfrângă şi asupra tineretului. Se aud voci care protestează în sediile partidelor de Opoziţie, dar aceste voci sunt repede aduse la tăcere de securiştii infiltraţi în funcţii de conducere. Această plagă s'a extins imediat după lichidarea contestatarilor din PIAŢA UNIVERSITĂŢII - Bucureşti, de către *"mineri"* şi minerii securişti ai marelui farsor *"revoluţionar"*.

Am întâlnit zeci de tineri debusolaţi şi mă întreabă pe mine *"ce e de făcut"* pentru a se sfârşi odată cu acest calvar impus de pedeseriştii securişti. Răspunsul: o nouă revoluţie. Mulţi au dat din cap a neputinţă, unii s'au resemnat, cei mai puţini şi curajoşi cred că aşa trebue să se facă. Este o ruşine pentru oraşul Ploieşti faptul că la conducerea judeţului Prahova se află un subprefect: Cornel Anastase, care pe vremea lui Ceauşescu se bătea cu pumnii în piept că va face totul ca *"toate marile şi glorioasele izbânzi din grandioasa epocă Nicolae Ceauşescu vor parcurge procesul firesc al continuităţii legice, conducând România socialistă pe noile culmi de civilizaţie şi progres..."* Tot acest individ în vremea evenimentelor din *"DECEMBRIE 1989"* a dat ordin din *"Casa Albă"* - buncărul comunismului, să se tragă asupra celor aflaţi în piaţă. Din fericire nu s'a tras. Şi azi acest acolit şi lingău comunist - acum, membru PDSR - a ajuns să conducă destinul judeţului, şi tot din acelaşi buncăr. Cum să mai fie dreptate în România când aceiaşi *"cameleoni"* cu apucături dictatoriale împietează Constituţia (special a făcut-o Iliescu ambiguă!) şi Justiţia...?

Datorită acestor lichele capitala aurului negru s'a transformat într'un oraş al mizeriei infernale. Străzile sale sunt numai gropi, parcurile vandalizate, obiectele de artă profanate, sute de coteţe - zis chioşcuri - unde se vinde marfă turcească sau marfă adunată din marile gropi de rebuturi din Vest, sunt plantate oriunde în oraş. Civilizaţia ţigănească a murdărit tot ceea ce reprezenta *"spiritul românesc"*. Cohorte de ţigani analfabeţi îngroaşă rândul hoţilor, violatorilor şi cerşetorilor.

Odată cu căderea serii, viaţa citadină încetează, străzile sunt pustii şi frica zilei de mâine izvorăşte cu putere infernală pretutindeni din fiinţa oraşului, altădată plin de viaţă. Rar, câte un întârziat mai rătăceşte câte un pic de veghe pe străzi şi dispare rapid în noapte...

Spaima *"democraţiei de tranziţie"* s'a aşezat peste viaţa morală a naţiunii române, cândva o naţiune sănătoasă, curat moral-creştină şi dornică de DEMOCRAŢIE, asta pe vremea când era regele Mihai. Şi această spaimă are trăsăturile dominante ale *"marelui emanat"* şi ale acolitilor lui corupţi, farisei, apatrizi...

VINOVATUL

Urmare din pag. 3

dusele se strică pe rampele de încărcare ale staţiilor CFR", sau că mijloacele de transport auto circulă sute de kilometrii goale etc., aici trebue stabilit vinovăţia celor care produc paguba avutului nostru al tuturor şi să fie obligaţi a le repara.

În opinia noastră, problema stabilirii vinovaţilor este cea mai dificilă. Este nevoie de răbdare, pricepere şi iscusinţă pentru a putea câştiga încrederea celui supus cercetării, pentru a putea ajunge la stabilirea adevărului. ***Stabilirea adevărului este triumful raţiunii !***

Stabilirea adevărului trebue făcută cu toată obiectivitatea, iar cei ce instrumentează trebue să fie călăuziţi de principiul *"că orice om se prezumă a fi nevinovat"*, până la proba contrarie. Acest principiu consacrat în legislaţia oricărei ţări civilizate, trebue observat de toată lumea şi în toate împrejurările.

Este adevărat că sunt puţine persoane care-şi recunosc vina, însă stabilirea vinovăţiei trebue să se facă numai pe baza probelor ***concludente, neechivoce*** şi ***temeinice***. Cel vinovat, scăpat din lipsă de probe, va fi dovedit mai de vreme sau mai târziu, pentrucă va încerca din nou să săvârşească o infracţiune, iar de nu va mai încerca niciodată, cu atât mai bine pentru el şi societate, că s'a reeducat. În schimb celui condamnat nevinovat şi pus să ispăşească o pedeapsă pe nedrept, nu i se vor putea şterge urmele suferinţelor chiar dacă ulterior s'ar găsi probe de nevinovăţia sa. Iată raţiunea pentru a se proceda cu umanism, prudenţă şi pricepere în stabilirea vinovăţiei unui membru al societăţii noastre.

George VASU

MEMORIALUL DURERII

Gheorghe SAVIN

Glasuri sfâşiate de suferinţă a anilor grei de temniţă, s'au auzit la o emisiune a serialului *"Memorialul Durerii"*.

Ceea ce este important este faptul că torţionarul, comandantul închisorii Piteşti, stă bine ca pensionar şi priveşte alături de noi la drama pe care a condus-o cu hidoşenie şi patimă.

Este pensionar cu sute de mii de lei pe lună, într'o casă mare şi frumoasă şi se preface a nu şti despre cine este vorba.

Îmi este greu să-i văd pe supravieţuitorii acestor zeci de ani de temniţă grea ştiindu-i liberi pe toţi cei care i-au torturat prin marile puşcării şi lagăre de muncă forţată.

Unde este dreptatea? Câţi din aceşti comandanţi de închisori au fost traşi la răspundere pentru faptele lor? Şi glasul supravieţuitorilor se aude ca din morminte, şi cer cu insistenţă, nu moartea păcătoşilor, ci pedepsirea lor după faptele comise.

Dar cine să o facă în Ţara noastră, când despre cei care au suferit şi şi-au dat viaţa în închisorile morţii, nimeni nu scoate o vorbă.

Nu este de mirare acest lucru când stai şi gândeşti că însuşi conducătorul statului a făcut parte din rândul nomenclaturii comuniste.

Este bine şi drept să-i serbăm pe eroii revoluţiei din Decembrie 1989, care au murit pentru o cauză dreaptă, dar pe eroii necunoscuţi care şi-au lăsat oasele în locuri fără cruci, sacrificaţi în numele existenţei lui Dumnezeu, în numele dreptăţii sociale în numele adevărului şi despre adevăr?

Oameni politici, ofiţeri comandanţi de oşti, profesori, doctori, oameni de ştiinţă şi ţărani, al căror număr impresionează şi care înseamnă azi golul fără fund al existenţei noastre politice în Stat, pe ei cine-i serbează?

În ce carte de aur apar ca eroi ai neamului românesc? Cine sunt cei care le pronunţă numele cu pioşenie şi cu respect?

Vai Ţară, mă doare'n suflet, că tu eşti cea care poartă pecetea nepăsării acelora, care îi necinstesc pe eroii tăi.

Trebuesc cercetate arhivele dela fosta Securitate şi morţii să acuze. Trebuesc găsiţi torţionarii care au hrănit cu hrana morţii miile de oameni nevinovaţi.

De aceea zic, că în Ţara fără legi drepte, cei drepţi nu-şi găsesc dreptate, iar cei vinovaţi sunt nevinovaţi, ba mai sunt puşi şi în posturi de răspundere.

Toate acestea sunt posibile, pentrucă, criminalii acestui popor de ieri, astăzi conduc Ţara, glăsuind fără încetare lozinca *"democraţie"*.

Tu, popor obidit, ridică-ţi capul şi priveşte în jurul tău, pentru a nu mai vota pe cei care te-au îngenuncheat timp de 45 de ani.

Scrisori esenţiale

PERICOLUL NECUNOAŞTERII

Teodor BRĂILEANU

Mult naivă Nadia Comăneci,

Situaţia ta de copil înzestrat la mişcările fizice a făcut să pleci de lângă mămica înainte de a împlini zece ani. Acordând majoritatea timpului pregătirii trupului, ţi s'a admis a trece pe deasupra acelor materii care ţin de pregătirea intelectuală. Cunoştinţele de istorie - şi mai ales de istorie contemporană - nu ţi-au permis să înţelegi cine este Nicolae Ceauşescu. Toate medaliile primite - încă pe când erai o copilă - nu te-au ameţit ca titlul de *"erou al muncii socialiste"* pe care ţi l-a dat Ceauşescu. Pentru purtarea neghioabă a lui Nicu Ceauşescu ai hotărît să părăseşti ţara, zicem noi ***pentru un motiv pur personal*** şi nu pentru a scăpa de apăsarea regimului comunist. Pentru tine, acest regim a fost ceva firesc: ţi-a permis - şi înlesnit - teribila afirmare, ajungerea, împlinirea. Nu ne dăm nici un pic seama cum ai receptat ridicarea tinerilor ca tine la Timişoara - şi mai ales la Bucureşti - care l-au răsturnat pe Ceauşescu şi l-au dus pe Nicu - pentru un timp - la închisoare. Probabil ca pe o satisfacţie personală, ca o răzbunare pe cel care s'a purtat cu tine execrabil şi tot aşa - probabil - ai primit cu un sentiment de compasiune uciderea celor doi, care ţi-au dat cea mai mare distincţie care se dădea atunci la Români.

Ne duce gândul către acest fel de primire a revoluţiei după cele ce-au urmat. Revenirea ta în ţară nu s'a făcut în mod firesc - aşa cum s'a produs la mulţi Români care s'au întors. Întoarcerea ta a devenit *"un eveniment politic"*. Căci succesul tău internaţional te-a făcut - volens-nolens - persoană publică, adică om important.

Fiind totuşi un copil, n'ai avut cum să realizezi că Ceauşescu te-a chemat la el şi te-a decorat pe tine, ci şi-a făcut el ***încă un prilej de propagandă***.

Cei care i-au luat locul - printr'o *"pseudo lovitură de stat"* pe un fond de adevărată revoluţie - te-au primit *"cu surle şi trâmbiţe"* tot aşa pentru acelaşi scop: a se scoate ei în evidenţă printr'o personalitate reală - într'un domeniu - a neamului românesc.

Pentru tine a devenit un fel de *"modus vivendi"* un lucru mai mult decât firesc, să tot fi în lumea celor care se află la conducere, dar pentru noi nu.

Noi am văzut şi atunci - dar mai ales acum - că ***este folosită în scopuri politice***.

Că lor le este absolut necesară - nu mai încape discuţie - dar ce motiv ai să te laşi angrenată în acest joc?

Ce ţi se spune, de accepţi atât de uşor să mergi lângă cei care sunt împotriva valului ce clocoteşte în sufletul Românilor care vor schimbare şi cu adevărat o viaţă liberă ca în ţările prin care ai fost o vreme?

Nu ştim dacă ţi-a spus cineva că semenii care te primesc azi - şi vor să te facă fină - sunt unii şi aceiaşi care în timpul lui Ceauşescu nu erau muncitori în fabrică şi nici ţărani pe ogor, ci oameni cu funcţii de seamă în aparatul de partid şi de stat, cum se zicea organelor de conducere de atunci. Că aceşti oameni s'au demascat în aceşti şase ani ca fiind oamenii fostului regim prin opunerea lor la privatizare şi continuarea sistemului economic socialist care a dus ţara pe cea mai scăzută treaptă a economiei ţărilor din Europa de Est.

Nu ştiu cât ştii ce s'a întâmplat în istoria ţării noastre în ultimii şase ani, dar cât ştii ne arată că nici nu te interesează ce-am păţit noi sub Ceauşescu şi în ce ne zbatem sub Iliescu.

Păcat. Eşti fată tânără, umblată şi trebuia să vezi exact ce-i în ţara ta şi în ce plasă ai intrat.

© LAVINIU M.DRAGHICI

NADIA COMĂNECI ŞI-A GĂSIT... „NAŞU".

Din secretele guvernului

ROMÂNIA - SĂRACĂ ŢARĂ BOGATĂ

-II-

O altă pierdere distrugătoare pentru România - Krivoi Rog

—Aurel S. MARINESCU—

În 1983, a fost încheiată o convenţie prin care câteva ţări socialiste: URSS, România, Cehoslovacia, Republica Democrată Germană şi alte ţări din lagărul comunist s'au angrenat în cadrul CAER să construiască în Ucraina, la Dolinska (Krivoi Rog) un combinat metalurgic. Această idee de a se construi combinatul, nu era nouă, şi nu era rea. S'a fixat ca termen de intrare în funcţiune anul 1990. După ce avea să înceapă producţia, timp de 10 ani dela începerea ei, urma să fie livrate României 3 milioane 90 de mii tone de aglomerat de minereu de fier (pelete) care avea de plătit 774,6 milioane ruble transferabile şi care, la nivelul anului 1984, era aproximativ la aceeaşi valoare cu dolarul USA. Odată însă cu destrămarea *"lagărului socialist"*, au început şi dezorganizările şi haosul pe şantier; URSS s'a destrămat, Cehoslovacia şi RDG s'au retras şi Ucraina s'a declarat succesoarea obligaţiilor şi drepturilor ce fuseseră ale URSS. Dar Ucraina, în acelaşi timp, nu a respectat pe planul politicii externe nimic din obligaţiile ce şi le-a asumat: nu a recunoscut ca URSS, nulitatea pactului Molotov-Ribbentrop spre a lichida consecinţele sale, nu a restituit Bucovina şi Insula Şerpilor (luată ilegal şi hoţeşte de URSS). Mai mult, consecvent duce o politică anti-românească şi de desromanizare în Bucovina.

La Krovoi-Rog, lucrările au început în anul 1992 şi sunt păreri că dacă acest combinat vreodată ar intra în funcţiune acest fapt nu se va putea produce înainte de anul 2000. Se pare însă că Ucrainenii şi-au pierdut interesul în construirea acestui gigant combinat, nu au fondurile necesare şi nici capacitatea profesională de a-l finaliza. În această ipoteză, pierderea României ar fi între 750-800 milioane dolari. Krivoi-Rog este cea mai mare investiţie din străinătate a României, care până în 1992 achitase circa 60% din clauza contractului. Până acum s'au cheltuit între 200-400 miliarde lei şi s'a primit de partea română doar 60.000 tone produse în alte părţi, nu la Krivoi-Rog. Ar fi trebuit să se livreze 1,5 milioane tone, dar Ucraina prezintă puţine garanţii că ar fi capabilă să continue livrările; deci, situaţia nu pare a se îmbunătăţi în viitor şi nu sunt şanse ca Ucraina să-şi poată onora angajamentele nici în viitor în ipoteza că acest uriaş combinat va fi dat în funcţie.

În 1992, când România avea achitat deja 60% din obligaţiile sale şi când se punea chestiunea de a se continua lucrările, guvernul român a decis să meargă atunci în continuare în această afacere care implica atât elemente politice cât sociale care creează perturbări economice în întreprinderile româneşti legate de acea lucrare, cum ar fi de exemplu Combinatul Metalurgic Galaţi, şomaj ş.a. Dar continuând, cheltuielile vor fi şi mai mari datorită inflaţiei, devalorizării, ieşirea din garanţie a unor utilaje livrate, reparaţii şi îmbunătăţiri la lucrări deja făcute.

Guvernul şi parlamentul român nu au tăria să rezolve această calamitate; doar din când în când câte o declaraţie belicoasă şi dacă urgent nu se iau măsuri, probabil pierderea va fi 1 miliard de dolari. Şi cum contractul nu prevede nici un fel de penalizări sau garanţii, recuperarea investiţiei româneşti, mai ales că viitorul relaţiilor cu vecinul Ucraina pare a fi sumbru. Ucraina a moştenit aroganţa bolşevică a URSS, este de domeniul fanteziei.

Ca probă de stilul de *"colaborare"* ucrainean, utilaje livrate de 104,2 milioane ruble de partea română, ei nu le recunosc, afirmă cu nu sunt ale lor şi că partea română trebue să rezolve cu partea rusă. Dar Românii execută şi alte lucrări legate de acest combinat, cum ar fi: 2.000 apartamente, o şcoală, şosele, grădiniţă şi un mare complex spitalicesc, lucrări executate în proporţie de 80% de firma ARCOM, care creditează guvernul ce finanţează dela buget cu fonduri insuficiente.

Încă din 1993, Ucrainenii au afirmat că nu este nevoie de combinat din motive că face concurenţă altor 5 existente în zonă; la Krivoi Rog va fi un combinat ecologic şi el este boicotat chiar pe plan local, căci pelete se mai produc în Ucraina şi în alte părţi şi în plus există supraofertă pe piaţa mondială.

Pentru această afacere este necesar un om competent, factor politic, care ar putea găsi o soluţie comercială. S'ar putea livra de Ucraina laminate, zahăr, pelete în compensaţie. Din partea română nu există voinţă, nu se caută soluţii pentru recuperarea investiţiei direct sau prin compensarea cu alte produse ce Ucraina le-ar putea livra. Până atunci, se pierde în continuare dela buget, respectiv din banii contribuabililor români.

Dar cui îi pasă?

ELITA DE MAHALA

—Alexandru NEMOIANU—

Unul din cele mai mari rele făcute de comunism a fost inversarea noţiunilor fundamentale şi preschimbarea autenticului în *"înlocuitor"*, penibil şi de prost gust. Prin minciună şi violenţă s'a impus oamenilor să spună altceva decât gândesc şi să îşi aşeze existenţa sub semnul imposturii şi zodia mediocrităţii degradante.

Răul făcut de comunism în viaţa economică, oricât de mare şi devastator a fost, va trece mai repede decât răul făcut în sufletele oamenilor. Minciuna, duplicitatea, promiscuitatea morală, distrugerea intimităţii şi, cel mai rău, complicitatea smulsă cu silnicie, sunt vinovate de actualul marasm moral, blocaj al voinţelor şi neputinţa bolnavă de a rupe cercul vicios al stării *"comunism după comunism"*.

Nu trebue să ne facem nici un fel de iluzii. *"Înlocuitorii"* creaţi de către bolşevici, sunt între noi, zâmbesc şi dorm adânc, şi continuă să facă răul pe care au fost programaţi să îl facă şi pe care ei îl numesc, dacă nu bine, oricum stare normală. Aceşti *"înlocuitori"* au fost mai ales activiştii de partid, vitele securiste şi complicii lor (dela *"turnătorii"* de duzină la monştrii torţionari de felul celor care l-au ucis pe inginerul Ursu). Dar între *"înlocuitorii"* comunişti s'au aflat şi indivizi mult mai subţiri, marfă pentru export şi pentru parăzile potemkiste. Este vorba de vârfurile intelectuale create sub comunism care în ultimii cinci ani au dovedit că nu se pot transforma, nu se pot alătura istoriei vii româneşti şi care azi reprezintă o categorie nespus de periculoasă.

Dela începutul mizerabilei lor existenţe, comuniştii au căutat să rupă trupul naţiunilor, să învrăjbească neamurile între ele şi au căutat cu tot dinadinsul să fărâme legătura organică, firească dintre intelectuali şi popor, dintre fratele plecat la carte şi fratele rămas la coasă.

Încet, încet, tenace, diabolic, comuniştii au reuşit să îi separe pe intelectuali, mai întâi prin violenţă, apoi prin calomnie, de restul poporului. Apoi, pe cei rămaşi, i-au preschimbat, sau încă mai exact i-au cumpărat şi redus la o stare clientelară. Pe intelectualii satelor i-au împins în mizerie economică şi în starea de navetişti, la mila activistului local şi, discreditaţi în ochii sătenilor. Încă mai rău au ajuns vârfurile intelectuale, cei care trebuiau să fie creier al neamului şi exemplu demn de urmat.

La început, intelectualii de mare prestigiu au fost fie exterminaţi, fie siliţi să se prostitueze, fie total izolaţi. Apoi au început să apară noile vârfuri intelectuale. Oameni crescuţi în umbra unor giganţi, dela care au învăţat şi au adoptat gesticulaţia exterioară, dar dela care nu au vrut să înveţe nici ce este demnitatea şi, mai ales, ce este responsabilitatea morală. Noile vârfuri intelectuale s'au născut din compromisuri şi starea de compromis le este semnul definitoriu.

Ei au fost cumpăraţi cu daruri generoase: case de creaţie, sinecuri de tot felul, burse etc., etc. În schimb, ei au creat la comandă lucruri care au fost şi au rămas un cancer pentru sufletul Neamului Românesc. Aceste lucrări sunt formal bine scrise şi demonstraţia propusă are o logică superficială care poate ameţi pe cei fără discernământ. Lucrările acestea se pot asemăna cu o şampanie de proastă calitate care ameţeşte repede şi dă dureri de cap cumplite. Aceste vârfuri intelectuale create de comunişti nici măcar nu îşi dau seama că azi reprezintă cea mai periculoasă structură post-comunistă; o structură socială intoxicată şi stăpânită de duhul ideologiei anti-naţionale, de otrava secularismului fanatic şi de o înstrăinare la limita ostilităţii faţă de neamul din care coboară. Toate cele enumerate, plus o superbie nejustificată, au redus vârfurile intelectualităţii create sub comunism la o stare jalnică. Cei care s'ar fi cuvenit să fie model şi exemplu au ajuns o structură închisă în sine şi preocupată doar cu sine, obsedată de obţinerea de privilegii şi bunuri materiale, deci gata să se vândă celui care va plăti un preţ mai mare.

Este nespus de trist să vezi oameni altcum având excelente credenţiale de cărturari, întrecându-se în a afla defecte Neamului lor şi valorilor lui perene. Aceşti oameni formaţi, cum spuneam, sub semnul ideologiei bolşevice şi al secularismului fanatic, nu se mai pot schimba şi nu mai pot înţelege că relativismul moral pe care îl promovează nu mai are viitor.

Viitorul înseamnă realizarea unui consens moral care înseamnă reaşezarea tuturor celor ce ţin de viaţa obştească sub semnul înţelegerii diferenţei dintre bine şi rău.

În România vârfurile intelectuale create în vremea comunismului, şi care se află în limitele generaţiei între 50 şi 60 de ani, se află în stare de faliment moral. Ei nu au nici sentimente naţionale şi nici conştiinţă socială. Ateismul lor obraznic şi agresiv şi internaţionalismul lor slugarnic sunt nu numai depăşite, sunt de prost gust. Falimentul lor moral şi lipsa de verticalitate care îi defineşte i-au redus la condiţia în care au devenit antitetici stării de adevăr sau fermităţii opţionale.

Vârfurile intelectuale create sub comunism sunt o structură care ţine de marginea din afară a istoriei, de *"comunismul după comunism"*. Aceste vârfuri intelectuale, care au ieşit din curgerea vie a vieţii naţionale, nu sunt altceva decât o jalnică elită de mahala.

Ad-Hoc Committe: *Rev.Fr.Remus Bleahu, Rev.Fr. Casian Fetea, Rev.Fr.Cornel Todeasa*

"TROICA RĂZVRĂTIŢILOR" ATACĂ BISERICA ORTODOXĂ AMERICANĂ

—— Zahu PANĂ ——

Sărbătoarea Paştilor din anul acesta în America, a fost tulburată de acţiunea conspirativă şi ocultă întreprinsă de nişte preoţi, pentru dezagregarea comunităţii ortodoxe române, păstorită de P.S.S. Episcopul Nathaniel dela Vatra Românească.

Tulburările în bisericile româneşti din afara ţării nu sunt nici noi, nici izolate. Ele continuă acelaşi fir roşu care se părea că a ars odată cu evenimentele din 1989, dar din păcate cei angrenaţi în ele au fost departe de focul revoluţiilor şi au scăpat neatinşi de evenimente.

Nu sunt întâmplătoare nici cele ce se petrec la Biserica din Paris, nici scandalul dela New York, nici scrisoarea cu caracter conspirativ a aşa numitului *"Comitet de iniţiativă"*.

Actul agramat care a produs tulburările în comunităţile româneşti, a fost publicat *"în original"* în numărul din Martie crt. al *"Cuvântului Românesc"* şi a fost comentat şi de presa românească din America şi România, fiind combătut în mod unanim, cum era şi cazul.

Din prima frază a *"Apelului"* aşa zisei Comisii de iniţiativă al cărei Comitet *"Ad-Hoc"* (termenul este foarte uzitat de unul dintre membri şi când e cazul şi când nu este) se autodemască rolul de infiltraţi ai autorilor. Cităm "*...a sosit vremea cea mare, demult aşteptată de noi toţi, de-a ne spune răspicat şi hotărît dorinţa noastră de creştini ortodocşi şi de Români pentru viitorul nostru şi al Bisericii Ortodoxe din America*". Nu sunt deloc modeşti preoţii *"Ad-hoc"* dacă pot crede că de ei depinde viitorul Bisericii Ortodoxe din America.

Scrisoarea adresată *"Iubiţilor fraţi clerici"* îi asimilează pe toţi preoţii ca adepţi ai acţiunii lor, generalizând prin termeni *"noi toţi"*, actul izolat şi anticanonic la care se pretează.

În ceea ce îi priveşte pe autori, caracterul duplicitar iese la iveală din însăşi începutul scrisorii, pentrucă ei nu au intrat cu inima curată în Episcopie şi întreaga lor activitate dela primirea parohiilor până acum a fost o continuă înşelăciune.

De când oare aşteaptă *"vremea cea mare"* care *"se pare că a sosit"*, în ce constă această aşteptare, cine le-a fixat acest ţel şi când, nu se arată nimic în scrisoare.

Atribuţiile preotului paroh sunt stabilite precis în Secţiunea 18 a Statutului şi Regulamentul Episcopiei Ortodoxe Române din America, unde se spune clar: *"Preotul Paroh, în virtutea hirotonisirii sale canonice şi a numirii sale de către Episcop, este conducătorul spiritual al parohiei bisericii... El va trebui să urmeze şi să respecte dogmele Sfintelor Canoane, Învăţăturile şi Tradiţiile Bisericii Ortodoxe, precum şi directivele Episcopului"*.

Dintru început, scrisoarea de care vorbim este un act de răzvrătire şi autorii ei au călcat în mod conştient şi litera legii şi ascultarea faţă de Episcop.

Mai mult decât atât, ei cheamă la acte de revoltă pe toţi clericii din Episcopie să acţioneze *"răspicat şi hotărît"* împotriva actualei aşezări a Episcopiei Române dela Vatra Românească.

Pentru ce ?

Pentru viitorul lor şi al Bisericii Ortodoxe din America.

Pentru viitorul lor pot face orice, cu condiţia să-şi lase sutana şi odăjdiile în altar şi fiecare să-şi îmbrace uniforma pe care şi-a ales-o, însă Biserica Ortodoxă din America este prea sus pentru a fi atinsă de nişte pseudo-reformatori.

După primul paragraf din care iese clar ideea de răzvrătire, urmează al doilea care începe cu înşelătoria. Să citām deci cel de-al doilea paragraf: *"Aşadar vă cerem votul cucerniciilor voastre, sincer şi bazat pe conştiinţă* (adeziune totală nu formală, n.n.) *pentru ideea istorică de-a ne uni* (sic) *toţi fraţii români de-o credinţă* (sic) *şi de un neam într'o Mitropolie Română Americană în Statele Unite şi Canada. Aceasta cere unirea celor două Episcopii (vezi scrisoarea în limba engleză ataşată) separarea de OCA şi Patriarhia Română fiind la fel în rang cu celelalte Mitropolii din SUA, aşteptând şi lucrând la formarea Patriarhiei Americane. De fapt actul nostru măreţ va fi un exemplu* (sic) *de urmat şi pentru alţi fraţi ortodocşi ce trăiesc pe pământul american şi care continuă să fie despărţiţi prin ură de cei de-un sânge şi o credinţă"*.

Am reprodus pasajul întreg pentru *"originala"* claritate de expresie, *"corectitudinea"* stilului şi *"puritatea"* ideilor creştine, pe lângă *"calda"* dragoste care emană din el. După ce l-am citit, mi-a trecut prin minte sfatul dat de Mântuitor, ucenicilor, când i-a trimis să propovăduiască în lume: *"Iată Eu vă trimit pe voi ca nişte oi în mijlocul lupilor; fiţi înţelepţi ca şerpii şi nevinovaţi ca porumbeii." (Matei 10,16)* şi m'am gândit că şi cei din Troica *"Ad-hoc"* cunosc această învăţătură, numai că au încurcat-o ca la Turnu Babel. S'au năpustit ca nişte lupi în mijlocul oilor, blânzi ca şerpii şi înţelepţi ca guguştiucii.

Cum, adică să se unească cele două Episcopii, cea dela Vatra Românească să se rupă din Biserica Ortodoxă Americană şi Arhiepiscopia Misionară să se rupă de Patriarhia Română şi să formeze o Mitropolie? Sub ce jurisdicţie şi autoritate canonică? Că autorii scrisorii sunt gata să dezerteze şi din Biserica Ortodoxă Americană şi din Episcopia dela Vatra Românească nu încape îndoială, dar din partea Arhiepiscopiei Misionare aparţinând de Patriarhia dela Bucureşti, nu s'a spus, nu s'a scris nimic în acest sens şi un dialog pe această temă nici n'a fost luat în consideraţie. Ba din contră. Dacă ei nu s'au rupt de Bucureşti pe timpul lui Ceauşescu, acum cu atât mai puţin o vor face. Când acum câţiva ani, în dialogul purtat între cele două Episcopii Române din America pentru ca preoţii şi dela o Episcopie şi dela cealaltă să poată oficia împreună, un preot dela Episcopia misionară, în loc să vadă legătura de dragoste care se crea între preoţii care nu aveau voie să celebreze împreună, a spus: *În sfârşit aţi venit şi voi acasă"*. Că unirea de care vorbesc autorii scrisorii este prevăzută de ei spre o trecere a Episcopiei dela Vatra Românească sub jurisdicţia canonică a Patriarhiei dela Bucureşti, asta vorba lor din alineatul trei *"vă rugăm ca acest act să-l faceţi cât se poate de discret şi confidenţial, **fără discuţii cu laicii de nici un fel, deocamdată.*** (s.n.) *La vremea lor, toate vor fi publicate"*.

Păi dintr'âştia sunteţi cuvioşiile voastre ? Intraţi în casa omului, vă ospătează şi vă mai pune şi în traistă şi voi cu gânduri ascunse vreţi să-l treceţi la *"colectiv"*?

Aţi avut ce învăţa în şcolile conspirative, altele decât seminarele în care v'aţi şcolit atât cât v'aţi şcolit. Aţi fost primiţi cu dragoste în parohii. Veneaţi cu tinereţea pe care o vedeam încărcată ca un măr înflorit. Vi s'au deschis case şi inimi de oameni la spovedit. Şi *"cucerniciile voastre"* unelteau în umbră aşteptând *"vremea cea mare"* nu în Învierea Domnului, ci în săparea la temelia Episcopiei ridicată cu râvnă şi muncă fără preget de Marii voştri înaintaşi - fericită fie amintirea lor - să răvăşiţi această Episcopie care v'a primit şi v'a ridicat la înalta poziţie de călăuzitori spirituali.

Şi cum răspundeţi? Cu uneltiri în întuneric, împotriva celor care vă hrănesc cu pâine cum n'aţi visat şi cu vin cum n'aţi mai băut.

Cum oficiaţi dela altare, cucernici preoţi, faţă de cei care vă ascultă şi aşteaptă dela cucerniciile voastre adevărul şi pe care vreţi să-i ţineţi în înşelătorie?

Numai Securitatea - de tristă şi dureroasă amintire - aresta noaptea pentru ca să nu afle vecinii, numai ei păstrau secretul operaţiunilor lor. *"Ceilalţi"* aflau despre cele ce s'au întâmplat, vorba voastră *"la timpul potrivit"*.

Să vedem în sfârşit ce propune *"Troica Răzvrătiţilor"*.

Să avem un Mitropolit român şi doi sau trei (câţi sunt ei) episcopi care să formeze "Sinodul Metropo*litan"* şi totul să fie autonom şi autocefal.

Cum adică autonom şi autocefal, independent? Cine stabileşte şi ridică la rangul de Mitropolit ? Cine va da Tomosul de autocefalie şi câte alte biserici ortodoxe trebue să-l recunoască? Pentrucă la ora aceasta în mijlocul Ortodoxiei este o mare frământare în special în conflictul dintre cele două mari Patriarhii: Patriarhia Ecumenică dela Constantinopol şi Patriarhia dela Moscova, care are cel mai mare număr de Ortodocşi. Tot ce va recunoaşte una, va fi respins de cealaltă.

Rupţi de Biserica Ortodoxă Americană şi de Patriarhia Română, cum spun cu jumătate de glas cei din *"Troică"*, se aşteaptă ungerea dela Constantinopol? Dar Constantinopolul atât aşteaptă, un act de închinare, pentru a te lega pe veci. Să nu uităm că ***Tomosul de Autocefalie*** din 25 Aprilie 1885, a fost obţinut de Biserica Ortodoxă Română după mai bine de cinci ani de discuţii cu Constantinopolul şi numai după ce pe scaunul de patrirah a venit un nou patriarh, Ioachim IV şi asta când România se afirmase pe plan politic, şi devenise o ţară independentă. Să urmărim doar ce s'a întâmplat de curând, în America, cu Mitropolitul grec al Americii, Iakovos, când a' optat alături de toţi episcopii şi mitropoliţii ortodocşi din America, pentru o Patriarhie Americană autocefală, la întâlnirea care a avut loc la Ligonier, Pennsylvania. Grecii din *"patrida"* au sărit ca arşi că *"Iakovos ne trădează"*, Patriarhul Constantinopolului Bartolomeu, a respins categoric ideea unei Patriarhii Autocefale Americane, iar mitropolitului Iakovos i s'a adus aminte că este în vârstă şi *"bolnav"* şi s'a retras la pensie. Toate acestea sunt ştiute de cei din Troica *"Ad-hoc"*, dar ei îşi continuă activitatea pentrucă adevăratul lor scop este cu totul altul.

Înşelătoria celor din *"Troică"* vizează săparea autorităţii Episcopului dela Vatra Românească, cu momeala rangului de Mitropolit, înconjurat de doi sau trei episcopi pe care nu ai de unde să-i iei decât din România, pentrucă cel din America ce pretinde un titlu de episcop este prea imoral şi nevolnic şi *"Nu e vrednic"* de acest rang.

Sinodul Metropolitan proiectat de *"Troică"* nu este decât versiunea în termeni bisericeşti a prezidiului de tip comunist, unde preşedintele Kalinin la Ruşi şi Parhon la Români, nu erau decât elemente figurative, rol care este rezervat în rangul Mitropoliei, actualului Episcop dela Vatra Românească, *"troica"* de episcopi asumându-şi toate prerogativele şi activităţile proiectatei mitropolii, care dintru început nu sunt prea religioase...

Continuare în pag.8

SCRISOARE DESCHISĂ

adresată Prea Sfinţiei Sale Episcop Nathaniel Popp, Episcopia Ortodoxă Română din America, Grass Lake, Michigan

Prea Sfinţite Părinte,

Scrisoarea aceasta vă este adresată de un grup de enoriaşi ai Parohiei Sf. Dumitru din New York, şi este deschisă, pentrucă noi, ca cetăţeni ai USA, suntem convinşi că întreaga noastră activitate, dacă este cinstită şi cu credinţă în Dumnezeu, trebue să fie deschisă. Pentru acest crez ne-am părăsit ţara şi tot pentru acest crez s'a cerut unui preşedinte al USA să demisioneze pentru vina de a fi încercat să ţină ascuns de public unele fapte.

Cele de mai jos se referă la scrisoarea *Comisiei de Iniţiativă* pentru formarea Mitropoliei Ortodoxe Române din Statele Unite ale Americii şi Canada, datată Întâmpinarea Domnului 1996, şi scrisoarea Sfinţiei Voastre datată Februarie 27, adresată Comisiei de mai sus.

Dela început, voim să vă asigurăm că suntem alături de Sfinţia Voastra în efortul ce îl faceţi de a păstori turma credincioşilor şi de a-i ţine uniţi şi neplecaţi puterilor vrăjmaşe. Aceasta este o lăudabilă conduită, urmare demnă a acţiunii înaintemergătorilor Sfinţiei Voastre, Episcopul Policarp Moruşca şi Arhiepiscopului Valerian Trifa. Nu credem că cineva se îndoieşte că Arhiepiscopul Valerian, în ciuda repetatelor insistenţe şi presiuni făcute pe o perioadă de mai bine de 20 de ani, a preferat să-şi sacrifice Scaunul Episcopal şi până la urmă viaţa, decât să se plece în faţa celor ce s'au pus în slujba comunismului fără a-şi lepăda veşmântul preoţesc. El a murit pentru cauza menţinerii Episcopiei Ortodoxe Române din America independentă şi plecată numai în faţa lui Dumnezeu şi nu a potentaţilor zilei.

Scrisoarea Comisiei citată mai sus este, aşa cum aţi calificat-o şi Sfinţia Voastră, un act de neascultare cu posibile consecinţe grave pentru viitorul Episcopiei noastre, pentrucă printre altele, ea lasă să se înţeleagă (sau să se bănuiască) că iniţiativa ar fi fost luată cu asentimentul Sfinţiei Voastre, şi propune despărţirea de OCA, unirea cu Episcopia înfiinţată de comunişti în USA şi Canada pentru a dezbina Episcopia noastră, dar nu spune cărui Patriarh va fi subordonată noua Mitropolie, lăsând deschisă marea probabilitate de afiliere la Patriarhia din Bucureşti.

Nu trebue să uităm că o bună parte a enoriaşilor Episcopiei noastre este formată din oameni care şi-au părăsit ţara, familia, avutul... totul, pentrucă nu au putut să trăiască sub tiranie şi să se închine în biserici unde se propovăduia supunerea faţă de tiranie. Oricâte schimbări cosmetice se vor fi făcut din 1989 încoace în România, Patriarhia şi Înalţii Prelaţi au rămas aceiaşi. Oricâte încercări se vor face, de către oameni dezinteresaţi dar naivi, sau de către agenţii Patriarhiei de a ne prezenta actuala Biserică din România ca mamă, frăţească, tradiţională sau mai ştie cine ce, nu vor putea elimina izul de colaboraţionism ce se răspândeşte din actuala conducere a Bisericii, până nu se va face o declaraţie publică de vinovăţie şi de repudiere a vechii ierarhii, a politicii ei, şi o curată şi sinceră îndreptare către slujirea Sfintei Biserici a lui Christos şi numai a acesteia.

Ne oprim numai la aceste aspecte ale scrisorii *"Comitetului de Iniţiativă"* pentrucă această adresă către Sfinţia Voastră nu-şi propune să facă o amplă analiză a întregii acţiuni şi pentrucă scrisoarea Sfinţiei Voastre din 27 Februarie 1996 acoperă cu competenţă şi autoritate multe alte probleme puse de această scrisoare.

De aceea, Prea Sfinţite, atâta timp cât Episcopia noastră nu se subordonează Patriarhiei din Bucureşti, suntem alături de Sfinţia Voastră în acţiunea de reprimare a acestor mişcări de dezbinare a Episcopiei noastre şi aşteptăm cu încredere dreapta acţiune din partea Consiliului Episcopesc.

Copii ale acestei scrisori vor fi trimise membrilor *"Comisiei de Iniţiativă"*, la ziarul *"Cuvântul Românesc"* şi la persoanele sau la publicaţiile româneşti ce le vom socoti interesate în problemele Episcopiei noastre.

În credinţa că Bunul Dumnezeu ne va îndrepta paşii pe cale cea bună, cu creştineşti plecăciuni, ai Prea Sfinţiei Voastre,

PEDEAPSA IERTĂRII

Radu DUNĂREANU

Alegerile locale, parlamentare şi prezidenţiale care se apropie, perioada aceasta premergătoare lor, ar trebui să fie un timp de reflecţie asupra trecutului apropiat şi să ne întrebăm ce a făcut greşit poporul nostru în perioada de după Decembrie 1989, aşa încât puterea este încă menţinută de aceeaşi minoritate profitoare.

Nu pornesc dela premiza că fostele alegeri au fost falsificate în aceeşi măsură în care erau pe vremea *iubiţilor conducători* numiţi de Moscova, deşi varianta aceasta nu este total exclusă. Este un fapt dovedit că în timpul campaniei electorale pentru fostele alegeri, noii profitori din vechea gardă comunistă, controlând mass-media, au înşelat în special ţărănimea, prezentând o imagine economică apocaliptică în cazul în care ar fi reuşit în alegeri *vechea burghezie*. Ţăranii au fost minţiţi că li se vor lua pământurile, care erau de mult furate prin colectivizarea sângeroasă, iar mulţi din restul populaţiei au trăit cu iluzia că se va menţine vechiul sistem economic bazat pe principiul: *timpul trece, leafa merge, noi muncim cu spor.*

Toţi s'au înşelat, inclusiv noua putere proptită de vechea Securitate şi împănată cu vechii activişti partinici deveniţi peste noapte democraţi şi naţionalişti. Nimeni nu a vrut să înţeleagă ceea ce însuşi propriul lor *marxism ştiinţific* proclamase înainte, anume, că nu se poate opri mersul istoriei. Iar istoria a înlăturat în mod ferm comunismul.

Din nenorocire însă pentru Ţară, comuniştii nu au fost înlăturaţi, ceea ce face ca România să rămână complet în urma celorlalte state foste satelite sovietice, mai ales în urma Albaniei, care trebue admirată de felul cum a scos în afara legii fostul partid comunist şi apoi au judecat şi pedepsit *legal* pe foştii potentaţi.

După succesul spectaculos al insurecţiei spontane populare din Timişoara şi apoi din Bucureşti, rezultatul final a fost un total eşec politic, ulterior teoretizându-se că în România nu s'a putut face mai mult deoarece eram o ţară complet decapitată de conducători politici democraţi, care au fost omorîţi prin închisori şi lagăre pe parcursul a patru decenii de teroare. Aşa zisa revoluţie s'a diluat din lipsă de lideri.

Oare aşa să fie? Nu cred că România a fost mai *decapitată* de intelectuali decât Albania, unde Enver Hodja a omorît fără cruţare, dela început, pe toţi intelectualii, în această categorie el incluzând chiar şi pe modeştii învăţători de ţară. Să nu uităm că Albania a fost singura ţară comunistă, unde nici măcar numele personal nu era permis să aibă caracter religios, fie el islamic sau creştin.

Iar în Bulgaria, imediat după preluarea puterii de către agenţii Moscovei, toţi politicienii tradiţional democraţi au fost exterminaţi fără prea multe fasoane sau pretexte de a construi canale şi mine de plumb.

La noi, întoarcerea la democraţie nu s'a făcut, deoarece ne-am pedepsit singuri cu o falsă şi pervertită înţelegere a iertării.

Sunt câteva detalii pe care le consider semnificative.

În timpul confuziei de după fuga dezgustătoare a genialului retardat, confuzie perpetuată de mânuitorii marionetelor politice în aşteptarea confirmării moscovite a noului şef de clan, de data asta *cripto-neocomunist*, în faţa mulţimii s'a petrecut un act tipic de mascaradă pseudocreştină. Poate vă amintiţi imaginea dela televiziune când a apărut regizorul Sergiu Nicolaescu, omul de casă şi de bază al cinematografiei ceauşiste care, dintr'un fel de impuls ce voia să pară creştin, a spus în esenţă mulţimii ce fremăta de indignare că *da, toţi am făcut greşeli, pentru care acum cerem iertare.*

Folosesc numele lui S. Nicolaescu nu că el ar fi important, politic sau artistic, ci pentrucă el este tipic mecanismului care nu ştie istoria ţării, el care a făcut o mulţime de filme despre istoria falsificată a pecereului şi care se face vinovat, cel puţin moral, în concubinaj cu scenaristul Titus Popovici, de prezentarea total denaturată a legionarilor, în filmul său penibil numit *Actorul şi sălbaticii*. În acest film, fabulând pe tema biografiei celebrului Constantin Tănase, îi prezintă pe legionari ca pe nişte caricaturi morale, numindu-i cu intenţia de a le mânji trecutul, *sfinţi castraţi*, într'un timp când ei erau crunt persecutaţi.

Propaganda comunistă ştia foarte bine că populaţia nu se omoară cu citirea istoriei antebelice, de altfel la una corectă nu avea acces, aşa că folosea mijloacele de vulgarizare ca filmele lui S.N. sau literatura penibil de proastă cu subiecte *istorice*. Picătură cu picătură, prin S.N., Titus Popovici, Lăncranjan, Barbu şi atâtea alte paiaţe culturale, poporul român era intoxicat cu neadevăruri istorice. Din cauza acestei intoxicări, la primul semn de iertare pentru cei care au distrus fiinţa morală a ţarii, poporul s'a supus şi s'a pedepsit singur, acordând iertarea.

Apoi a venit la putere, cu o suspectă repeziciune, un nou nucleu format din membrii vechiului comitet central, care a legiferat şi mai suspect, anularea pedepsei cu moartea din legislaţia penală în vigoare la acea dată. Mai mult de patru decenii au impus pedeapsa cu moartea pentru cele mai inimaginabile infracţiuni, fals numite politice, şi deodată noul şef de clan are o criză mistică, îşi face cruci pravoslavnice în faţa populaţiei credule şi repede anulează pedeapsa capitală. Omul de rând a fost impresionat de revenirea spiritului creştin al iertării.

De fapt a fost o nouă înşelătorie la scară imensă, tot acest circ moral având drept scop salvarea pielei celor ce trebuiau judecaţi şi condamnaţi pentru crime împotriva naţiunii române şi nu a fost.

Cine suferă acum? Tot poporul român care a înţeles greşit Biblia şi a iertat.

Suntem de acord că sentimentul de ură este distrugător. Comuniştii au urît totul şi au sfârşit în ridicol, dar lăsând în urmă o dâră de durere şi sânge.

Iertarea este un sentiment nobil şi component de bază al moralei naţioanle creştine.

Cu toate acestea, Biblia ne dă exemple pe care noi nu le luăm în seamă, probabil din comoditate, uneori din laşitate. Însuşi Iisus, simbolul blândeţii, a pus mâna pe bici şi i-a alungat pe zarafi din templu. Ar fi trebuit să învăţăm, dacă ne considerăm creştini, că şi noi trebuia să gonim pe comunişti din templul ţării, ca să ne putem păstra casa curăţită.

Dar noi am preferat să ne pedepsim singuri, iertând.

Se citează îndemnul lui Iisus, înainte de arestarea lui, care i-a spus lui Petru că cine scoate sabia, de sabie va pieri. Noi am interpretat asta în defavoarea noastră, iertând, când de fapt comuniştii fuseseră aceia care au scos sabia contra poporului nostru.

Se poate cita legea biblică stipulată în *Exod 21.12*, că cine va lovi pe altul cu lovitură de moarte, să fie pedepsit cu moartea. Dar cineva poate zice că noi creştinii nu trebue să ne ghidăm după Vechiul Testament. Atunci să ne ghidăm după învăţătura lui Iisus care zice clar în *Matei 5.21* că cine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecăţii.

Din nenorocire, ne-am lăsat înşelaţi de neocomunişti care ne-au servit o parodie de creştinism foarte convenabil lor, făcându-i scăpaţi de pedeapsa ce o meritau din plin, pentru uciderea părinţilor şi fraţilor lor.

Este timpul să acţionăm aşa încât să ieşim din conul de umbră al pedepsei ce neam asumat-o singuri, iertând nemeritat.

De aceea spun că alegerile care vin ar putea fi examenul final pe care poporul nostru trebue să-l treacă, dovedind maturitate, înlăturând dela putere în mod definitiv acest lugubru neocomunsim, pentru ca viitoarea legislatură democratică şi naţională să poată curăţi casa ţării de fantomele trecutului şi, în spirit creştin, să judecăm pe fiecare după faptele sale, după contribuţia sa la distrugera naţiunii române.

Şi să scăpăm definitiv de acel fals complex al iertării în dauna dreptăţii.

TROICA RĂZVRĂTIŢILOR

Urmare din pag. 7

Dincolo de aspectul canonic al problemei, lucrul cel mai neglijat de cei din *"Troică"* şi de comentatorii care se opun categoric acestei acţiuni de infiltrare, este problema financiară. Bugetul Episcopiei pe exerciţiul financiar 1995-1996 este prevăzut la suma de 541.200,00 dolari americani dintre care cotizaţia parohiilor la buget este de numai 194.000,00 dolari. Dacă luăm în consideraţie rangul şi activitatea unei Mitropolii şi adăugăm şi bugetele pentru cele trei episcopii, cheltuelile se vor ridica la circa 2 milioane de dolari pe an, fără a avea alte surse de venituri decât cotizaţia membrilor parohiilor. Dacă acum taxa pentru Episcopie este de 30 dolari de membru, la cât se vor ridica taxele pentru întreţinerea celor trei episcopii plus Mitropolia? Minimum 120 dolari de membru Aceasta numai pentru Episcopii şi Mitropolie, dar Parohiile îşi au şi ele bugetul lor de cheltueli şi după ultima versiune a Statutului Episcopiei, veniturile preotului paroh se ridică la peste 30.000 dolari pe an. Pot oare parohiile să ducă în spate nişte cheltuieli atât de mari pentru salarii şi foruri superioare? Ce mai rămâne pentru ratele de amortizare la bisericile nou construite şi ce fonduri mai rămân pentru înzestrarea şi întreţinerea bisericilor, fără a mai vorbi de parohiile care vor să-şi construiască şi locaşuri de cult? Sarcinile acestea cad în seama *"laicilor"* care nu trebue să afle nimic din ce uneltesc cei din *"Troică"*. Rolul lor este acela de a plăti şi a nu întreba ce se întâmplă cu banii, aşa cum se procedează la parohia unuia din *"Troică"*.

După Revoluţia din 1989 din România, Episcopia dela Vatra Românească a fost din prima zi alături de poporul român. Tirania ateistă dispăruse aparent, iar Biserica intra într'o fază nouă. Ajutoare în bani, medicamente, alimente, îmbrăcăminte şi alte bunuri, au fost colectate şi s'au distribuit tone întregi de materiale în valoare de milioane de dolari. S'a înfiinţat şi există şi astăzi în cadrul Episcopiei un Departament special de ajutor pentru România. O operaţie foarte costisitoare a unui mitropolit a fost suportată tot prin grija acestui Departament. Cum era şi normal, starea de tensiune dusă până la duşmănia dintre cele două biserici trebuia să înceteze.

S'a purtat un dialog între reprezentanţii Episcopiei dela Vatra Românească şi cei dela Arhiepiscopia Misionară de sub jurisdicţia Patriarhiei Române şi s'a ajuns la acordul că preoţii din cele două Episcopii pot să co-celebreze împreună.

Patriarhia Română a recunoscut în Episcopia dela Vatra Românească, continuatoarea Episcopiei înfiinţată de Episcopul Moruşca şi continuatori de drept pe Arhiepiscopul Valerian Trifa şi actualul Episcop Nathaniel.

Drept răspuns, P.S.S Episcopul Nathaniel a făcut două vizite în România şi a fost recunoscut de Patriarhia Română, auto-cefal, aparţinând de Biserica Ortodoxă Americană.

Situaţia din acest punct de vedere este foarte clară şi nu este nevoie de nici o agitaţie.

Înfiinţarea unei Patriarhii Ortodoxe Americane, autocefală, este o acţiune de lungă durată nu din cauze canonice, ci din interese înguste, etnice pe de o parte şi materialiste pe de alta. Ea nu depinde de trei popi de ţară care vor să-şi dea importanţă, sau sunt în altă subordonare decât cea a Bisericii. Ei au fost admonestaţi de P.S.S. Episcopul Nathaniel să înceteze orice acţiune, actul lor fiind considerat necanonic şi anticreştin, dar această subordonare le spună să meargă mai departe, indiferent - sau tocmai în acest scop - de prejudiciile ce se aduc Bisericii Ortodoxe Române şi Americane.

Actul lor de nesupunere şi răzvrătire ar fi fost aspru sancţionat de oricare alt Ierah, dar Episcopul Nathaniel i-a tratat cu duhul blândeţei, deşi după apucături, cei din *"Troică"* nu se impresionează de acest tratament.

Situaţia gravă s'a creat însă în parohii. Preoţii în care credeau (cei din Troica *"Ad-hoc"* şi alţii câţiva, pentrucă o parte din cei 13 semnatari au declarat că au fost minţiţi) s'au dovedit nişte înşelători, care îi smintesc cu ne-adevăruri, făcând din altar o tribună politică de unde inoculează idei de destrămare şi duşmănie între oameni. Chiar cei mai devotaţi se vor întreba cât sunt de sinceri aceşti preoţi care lucrează în ascuns cu cuvânt de ordine precis: *"Să nu afle laicii"*. Singura soluţie pentru stabilirea unei armonii în Biserică, nu rămâne decât îndepărtarea acestor preoţi (Troica *"Ad-hoc"*) din parohiile unde sunt, unde îi mint pe oameni şi uneltesc împotriva lor.

Într'o scrisoare a P.S.S. Episcopului Nathaniel citită la 28 Aprilie în Biserici, se spunea, pentru liniştirea spiritelor, că cei care au trimis scrisoarea (Comitetul Ad-hoc şi Comisia de iniţiativă) *"scopul lor principal, formulând cererea, este **să unească** cele două Diocese Române **şi nu să se separe** de Biserica Ortodoxă din America şi nici să se pună sub omoforul Patriarhiei Române"*. Am recitit Scrisoarea comitetului Ad-hoc şi am văzut negru pe alb că scrie *"separarea de OCA"*. Despre o altă revenire a celor împricinaţi nu am aflat.

Zahu PANĂ

SCRISOARE DESCHISĂ

ADRESATĂ PREOŢILOR ADERENŢI LA "COMITETUL AD-HOC"

Cucernicilor preoţi,

Sunt un Român-american, laic, venit în această ţară binecuvântată de Dumnezeu, cu mult înaintea domniilor vostre - a celor ce aţi venit în ultimii 16 ani. Cei care am sosit înainte de 1980, ne-am adaptat vieţii şi grupului român-american pe care l-am găsit aici. Am înţeles greutăţile în care se găsea atunci Biserica Ortodoxă Română de pe aceste meleaguri şi ne-am alăturat ei şi intereselor ei.

Dar Dumneavoastră? De ce aţi venit? Unii, ştim că aţi venit sub pretextul ca să intraţi în Episcopia Misionară, ce se află sub Patriarhia dela Bucureşti ce ţine de guvernul neo-comunist din România, alţii aţi venit cu intenţia de a intra în Episcopia Română dela Vatra. Aţi cunoscut atitudinea Românilor americani din această Episcopie. Aţi fost primiţi cu dragoste şi inimă de frate. Noi, Românii americani nu suntem nici proşti şi nici şmecheri. Suntem încrezători, oneşti şi răbdători. Vi s'au dat unele din parohiile cele mai bune, mai mari şi mai bogate. Iar acum cum ne trataţi pe noi: laicii?

Complotaţi pe ascuns, cu comitete Ad-hoc. Decideţi că acum a sosit timpul să ieşim din O.C.A. şi să ne unim cu Biserica şi Patriarhia mamă.

Lucrul acesta, noi, Românii americani, cu clerul şi Preasfinţitul Episcop Valerian, îl puteam face acum 50 de ani. De atunci, mereu, ni s'au oferit propuneri, promisiuni şi momeli de a intra sub ascultarea Patriarhiei române, de a ni se înfiinţa o Mitropolie în S.U.A., natural sub ascultarea guvernului României. Dar, Prea Sfinţitul Valerian, Românii americani laici şi clerul nostru au refuzat categoric. Nu era şi încă nu este timpul.

Când va fi timpul, noi, laicii, vă vom spune. Nu era timpul pe vremea lui Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Teohari Georgescu şi P.S.S. Justinian Marina. Nu a fost timpul pe vremea lui Ceauşescu, Nicolae Irinoiu şi Patriarhul Moisescu. Nu este nici acum timpul sub Ion Iliescu, Nicolae Văcăroiu, Virgil Măgureanu şi Patriarhul Teoctist.

Repetăm, noi, laicii, vă vom spune când va sosi timpul. Până atunci Dumneavoastră staţi cuminţi la locul unde sunteţi, şi nu mai încercaţi ***"To ambush us"***. Să nu uitaţi că sfinţiile voastre sunteţi slujitori în biserici, iar noi suntem aceia care vă mulţumim, plătindu-vă pentru munca depusă, devotamentul cinstit, creştin ortodox şi Român american.

Ion DRAGOŞ

CÂTEVA ÎNSEMNĂRI DESPRE "PEISAJ LĂUNTRIC"

De Demostene Andronescu, Ed. Puncte Cardinale, Sibiu, 1995

-Cap.I: Izgonirea din iad a lui Orfeu şi despre naşterea psalmului-

——Dumitru ICHIM——

Rareori am întâlnit un poet ca Demostene Andronescu. O carte de poeme, în sensul banal, e tot ceea ce te reprezintă ca jertfă, ardere, trecere. Poetul, precum *"Profetul"* lui Gibran, la un moment dat se urcă în corabie şi dispare din această lume. Tot ce rămâne din el e o carte. Un ghioc în care se aud interioarele mări ale poetului. Un *"peisaj lăuntric"*, folosind titlul lui Demostene Andronescu, reverberat prin această liră de contorsionat porţelan.

O carte este o zidire. O mânăstire în care ai jertfit trupul Anei şi sufletul tău. Cum *"prefeţele"* sunt grandioasele porţi de mânăstiri şi castele, larg deschise cititorilor, în care slujbaşul dela poartă explică şi vorbeşte despre *"hramul"* istoric, imaginaţi-vă cu ce fel de *"bun venit"* ne întâmpină autorul. Poarta este închisă. Ploconitorii slujitori ai porţii - înjuraţi, biciuiţi şi blestemaţi. Podul tras dela mal. Andronescu îşi scrie singur *"prefaţa"*. Unde a pus suflet de martir, unde a picurat untdelemn din candela de har, turiştii nu au ce căuta, ci doar cei care vin în pelerinaj. Deasupra porţilor închise din *"prefaţă"* se poate citi pisania dedicată *"Generaţiei mele de Don Quijoţi striviţi de prea marele lor vis"*.

De pe meterezele înalte Andronescu observă grupurile de ***turişti*** aşteptând să-şi consume curiozitatea şi snobismul că în itinerariul lor turistic au mai ***vizitat*** şi un poet. Şi li se dă o *"lecţie"*. În incinta unui poem se intră numai pentru pelerinaj. De sus i se aude glasul precum al lui Moise când a spart Tablele Legii: *"Nu mă citi, ci mă aruncă'n foc / Şi-apoi cenuşa'n vânt mi-o risipeşte, / Că's piază rea şi cel ce mă citeşte / Va ţiui ca farmecu'n ghioc"*. Turiştii se strâng în grupuri. Vorbesc între ei. Privesc din nou în sus. Nu, nu au înţeles greşit. *"Sunt molimă de zbucium şi tristeţi, / Stârnesc furtuni şi isc nelinişti sure, / Din suflet muşc hain ca o secure / Şi la lumina mea să plângi inveţi."*

Cum adică, încep să se întrebe turiştii: *"Şi la lumina mea să plângi înveţi"*? Cum se numeşte această cetate? Această mânăstire? Acest castel? Cine este poarta şi portarul? Cu braţele încrucişate, privind în jos la ei le spune răspicat: *"Sunt fructul pădureţ al vitregiei, / Aroma mea n'o guşti decât plângând / Şi sensu-amar al fiecărui gând / Nu-l vei pricepe de nu'mi semeni mie"*.

Care este această caracteristică a poetului care îl face atât de diferit de ceilalţi? Dacă citim cu atenţie, observăm că nu e vorba chiar de o *"piază rea"*, ci de un paradox în care *"fructul pădureţ al vitregiei"* este de fapt un fruct al cunoaşterii; în sensul socratic: *"Cu versul meu, hain îţi dezvelesc / Tăciunele durerilor din spuză / Din adâncimi il sorb ca o ventuză / Şi peste suflet ţi-l îngrămădesc. // Ca printr'un parc cu-aleile pustii, / În slova mea tu te'ntâlneşti cu tine / Şi, ca'ntr'un lac adânc, iţi vezi în mine / Fundul mâlos şi plin de rãgălii"*.

Deseori Socrate fiind întrebat care este doctrina lui, ce învaţă, ce ştie, răspundea pe tonul stihurilor lui Andronescu: *"ştiu că nu ştiu nimic"*. Preferatul lui dicton era *"cunoaşte-te pe tine însuţi"*. Când cel care deschise discuţia afla că vestitul Socrate *"ştie că nu ştie nimic"* rămânea şocat. Atât aştepta fiul moaşei şi al tăietorului în piatră să işte miracolul lui Dia + logos, cu fiecare întrebare cioplind în falsa cunoaştere a celui care *"ştia că ştie"*, până când îl convingea că într'adevăr *"ştie că nu ştie nimic"*. Ar fi fost o pedanterie să-i repete *"cunoaşte-te pe tine însuţi"* după ce deja străbătuse dialogicul drum spre descoperirea şi cunoaşterea focului interior al sinelui. Neîngrijit acest foc nu s'a stins şi Socrate îi dezvelea *"tăciunele durerilor din spuză"* şi din adâncimile nebănuite ale sinelui îl sorbea *"ca o ventuză"* şi îl grămădea pe suflet. Confuz, partenerul dialogului cu Socrate se trezea înfricoşat în faţa neantului. Era întâlnirea tu-ului adevărat cu tine însuţi. Cine eşti tu ca privire abisală asupra eului tău? Ca în viziunea lui Iezechiel descoperi că eşti un *"câmp de oase"* sau *"fundul mâlos şi plin de rãgălii"*.

Ajungând aici Socrate începea moşirea omului spre adevărata cunoaştere a lui *"gnothy seavton"*, înălţându-l din *"fundul mâlos şi plin de rãgălii"* la nivelul de înflorire deasupra apelor ca în poezia lui Blaga *"Vei plânge mult, sau vei zâmbi"*.

• • •

Demostene Andronescu, în totalitatea operei sale literare, este un poet dificil de înţeles. Un critic literar tendenţios, sau unul care se apropie superficial, poate *"argumenta"* că Demostene Andronescu este un poet ateu şi anticreştin. Şi o poate face cu uşurinţă şi succes aplicându-i metoda clasică a sectarului de a interpreta un text în afara contextului. De acest mod procustian nu a scăpat nici Eminescu. Parcă şi acum aud cuvintele tovarăşului profesor de limba română care ne spunea că: *"oamini diştepţi nu crede în Dumnezeu"* şi interpretându-ne poezia *"Împărat şi proletar"*, se oprea la *"Religia - o frază / Ca cu a ei putere să vă aplece'n jug,"*

Pentru a vedea cam cum va fi interpretată poezia lui Andronescu în viitor să ne oprim la *"oamenii diştepţi"* ce-au înţeles din poezia *"Împărat şi proletar"* şi anume că Eminescu a fost ateu şi anticreştin.

Într'un poem dramatic poetul nu se identifică prin toate personajele. În monologul proletarului, nu este Eminescu cel care se prezintă vorbind în numele lui şi al neamului, ci precizează: *"zise unul"*. Este un răzvrătit împotriva unei societăţi nedrepte. Logic, dela alungarea omului din rai a existat o societate dreaptă? Nu.

Acest *"zise unul"*, deci nu eu, presupune nişte ghilimele prin care ***citezi*** pe cineva. Eminescu nu face absolut nici o operaţie estetică nefericitului discurs al proletarului. Proletarul e prezentat cu toate cacofoniile de limbă şi de logică. Are greutăţi cu gramatica şi ca *"filosof"* al *"tavernei mohorîte"* vorbind despre religie dă cu nuca în perete: *"Religia - o frază de dânşii inventată"*. Gramatical, religia nu este ***o frază***, ci ***un substantiv***. Aceasta nu este metafora lui Eminescu, ci a unui oarecare care vrea să impresioneze prin cuvinte ***mari***, care habar nu are nici ce e aia ***frază*** şi nici ce e ăla ***substantiv***. Este proletarul portretizat de Eminescu în toată sărăcia lui de a privi lumea *"printre fereşti murdare"* şi Prinţul poeziei româneşti îi respectă chiar şi cacofoniile: ***"Ca cu a ei putere sa vă aplece'n jug"***.

În limba română avem două verbe: ***a înjuga*** şi ***subjuga***. Sintagma proletarului, care nu a văzut un ***jug***, devine stridentă şi stârneşte râsul omului dela ţară. Înainte de a fi folosit, jugul stă pe pământ.

Pentru a *"în+juga"* animalele ţăranul ridică jugul până la grumazul animalului, scoate resteul şi pune boul în jug. Este imposibil ca să apleci animalele la nivelul jugului, care stă pe pământ, spre a le *"în+juga"*, decât în cazul că Românul îşi ară ogorul cu crocodili, singurele animale care ar justifica logica proletarului. Al doilea verb românesc, a *"sub+juga"* iarăşi contrazice logica proletarului: *"ca cu a ei putere să vă aplece'n jug"*. Jugul ca şi cursa de şoareci stă pe pământ. Ca să prinzi boul în jug trebue să ridici jugul ***deasupra*** animalului. Chiar a *"sub+juga"* iarăşi nu are nimic comun cu : *"Ca cu a ei putere să vă aplece'n jug"*. Nu ***"apleci"*** animalele în jug, pentrucă acesta stă pe pământ, ci, dimpotrivă, ridici jugul la înălţimea lor şi le ***"subjugi"***.

• • •

Din cele de mai sus ne-am dat seama că textul care l-ar fi făcut pe Eminescu anticreştin şi ateu nu reprezintă pe autorul magnificului poem închinat Maicii Domnului *"Rugămu-te'ndurărilor..."*, ci e un citat din *"zise unul"*, deci nu el.

A doua interpretare tendenţioasă este aplicată lui Arghezi, care a folosit genul de poezie al psalmului. Referinţele şi notele ce le vom face la psalmii lui Demostene Andronescu cred că vor aduce destulă lumină ca să ne dăm seama că nici Arghezi şi nici Andronescu nu sunt poeţi anticreştini şi atei.

Psalmul este un gen de poezie al Vechiului Testament. În Biblie avem mai mulţi autori, printre care cel mai prolific psalmist a fost David, Regele-Poet. Vechiul Testament este istoria căderii omului şi ***"căutarea"*** de a se regăsi prin profeţie în Cel care se va întrupa ca Om ca să răscumpere pe om în calitate de Uns, de Meshaia, de Hristos. Poezia psalmului este profetică, dar în acelaşi timp şi onirică. O poezie a visului, care de multe ori este un coşmar. În acest context Sfinţii Părinţi au interpretat acest coşmar ca o luptă a sufletului cu nevăzutul, cu patimile. Literar, dacă am merge pe linia tendenţiosului critic literar, unii psalmi ai lui David sunt pur şi simplu o blasfemie la adresa celor Zece Porunci pe care Dumnezeu le-a dat lui Moise. În special o sfidare demonică a poruncii să nu ucizi, o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu ca fiind Creator al tuturor oamenilor şi aşa mai departe.

Or Sfinţii Părinţi au interpretat *"psalmul"* Vechiului Testament în sensul spiritual ca un poiesis în căutarea Logosului. La fel au interpretat şi *"Cântarea cântărilor"* care pentru un mărunt critic literar nu ar fi altceva decât un poem pur şi simplu erotic, departe de orice semnificaţie profetico-religioasă.

Călugărul dela Cernica, respectiv Tudor Arghezi, a ales forma de poezie a psalmului pentru a-şi exprima rătăcirirle prin pustiu ca o confesiune sub patrafirul lui Haris. La fel şi Demostene Andronescu. Amândoi ştiau că numai proştii care nu ştiu istoria psalmului în contextul soteriologic îi vor acuza de anticreştini şi atei. Dar ce contează? Apa trece, pietrele rămân. Bate vântul, latră câinii.

• • •

Şi acum să analizăm *"Poemul păgân"* care ne duce cu gândul la Baudelaire. Andronescu este un poet al închisorilor prin care şi-a făcut pelerinajul. În poemul respectiv e un răzvrătit. Împotriva lui însuşi: *"Pământule larg, pământule sfânt, / Primeşte-mă'n tine, fii mie mormânt, / Mă'nghite odată, de mine să scapi! / Sau poate, prea strâmt, nici tu nu mă'ncapi?"*

E un om care vrea să se sinucidă? Nu putem să ne pronunţăm. Pământul e *"prea strâmt"*. Invocaţia către cer: *"Despică-te cer şi varsă-ţi urgia"* e iarăşi fără răspuns. La fel răspund şi munţii şi astrele. Prin tăcere. În cele din urmă se adresează iadului: *"Primeşte-mă iad în focul din tine, / Înneacă-mi durerea şi iadul din mine. / Mă mistuie'n flăcări, fii tu primitor! Sau şi pentru tine sunt usturător?"*

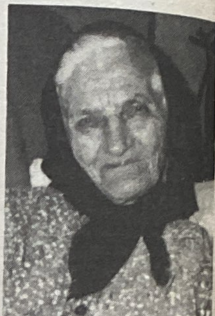
Concluzia. Nu se poate sinucide. Nici măcar iadul nu i-ar putea înghiţi moartea: *"Sau şi pentru tine sunt usturător?"* Un om care cunoscând viaţa ca moarte cerşeşte pământului, cerului, mărilor, munţilor şi astrelor şi nici măcar iadul nu-i primeşte sfârşitul ca moarte. Este a doua paralelă cu tragicul lui Orfeu care a trecut prin iad şi în momentul cuceririi totale a lui, câştigarea lui Euridice, pierde totul *"privind înapoi"*.

Demostene Andronescu în psalmii lui orfeici *"priveşte înapoi"* în căutarea lui Euridice - simbolul adevăratei cunoaşteri, iar nu spre iad ca o ispitire de neant. Dar cum Andronescu priveşte nu numai înapoi, ci şi înainte, se naşte întrebarea: nu cumva ceea ce apare ca ispitire de neant să fie drumul de psalm spre Damasc? Răspunsul va fi tema din ora viitoare.

Continuare în numărul viitor

REQUIEM PENTRU MAMA

Constantina Dinu-Băjenaru
2 Noembrie 1903- 2 Martie 1996

În ziua de 2 Martie a acestui an, în satul Tunari, de lângă Bucureşti, s'a stins din viaţă, la vârsta de 92 de ani şi patru luni, mama mea, Constantina. Sub pleoapele ei, mama a închis pentru totdeauna lumina unei vieţi trăite cu multă dragoste şi multă suferinţă. Credinţa în Dumnezeu şi iubirea faţă de copiii ei, faţă de vecini şi de lumea ce a înconjurat-o, au ţinut-o în viaţă aproape un secol. Odată cu stingerea ei, s'a stins în satul nostru ultima flacără a unei generaţii care a supravieţuit celor două războaie mondiale şi celor peste patruzeci de ani de comunism .

"Biblia", *"Psaltirea"* şi *"Visul Maicii Domnului'* au fost cărţile ei de căpătâi. Mama a fost primul dascăl, iar biserica din sat, unde mă ducea de mână în fiecare Duminică, prima mea şcoală. Credinţa în Dumnezeu i-a dat mamei multă înţelepciune, iar înţelepciunea i-a dat pacea de care a avut nevoie în clipele cele mai grele. Mama a locuit în poezie. A trăit poezia din jur şi a recreat-o spontan. O poetă orală a fost mama. Din emoţii şi suferinţă ea a evadat totdeauna în poezie, iar plânsul ei era întotdeauna un cântec. Mama a fost şi va rămâne pentru noi cei şapte copii ai ei, inteligenţa şi înţelepciunea, dragostea şi căldura de care am avut întotdeauna nevoie, modelul cel mai bun de hărnicie, ca şi de tărie în confruntarea cu suferinţa.

În numele fraţilor şi surorilor mele, aş dori să aduc pe această cale mulţumiri femeilor din sat, care au privegheat-o zile şi nopţi, părintelui paroh, Marcel, părintelui Nicolae Ilinca dela Pipera şi părintelui Mihai, dela Mogoşoaia, corului de bărbaţi dela Biserica Amzei, pentru frumoasa slujbă de înmormântare ce i-au făcut-o, fanfarei dela Academia Militară, ca şi tuturor celor care în ziua de 5 Martie au petrecut-o pe ultimul drum, pe mama Constantina.

Cu drepţii odihnească-se în pace, scumpa mea mamă!

LA MOARTEA MAMEI MELE

Înlăcrimată şi tăcută,
fără să ţii de nimeni seamă,
pe-o cale sfântă, nevăzută,
te-ai dus şi n'o să mai vii, mamă.

Ai lăsat casa'mbelşugată
de multă dragoste şi dor,
ai lăsat uşa descuiată
şi poarta tot fără zăvor.

Va veni timpul să se mire
de câte sunt în urma ta,
iar tu rămâi o amintire,
înduioşându-mi inima.

În casă candela-i aprinsă,
iar Maica Domnului veghează,
căci a rămas icoana trează
la rugăciunea ta nestinsă.

Voi mai veni ca şi'nainte
să te mai văd şi să vorbim,
să-ţi aud dulcile cuvinte
prin gura florilor de crin.

Când iarba moale, mătăsoasă,
va creşte iar din mâna ta,
să ştii măicuţă, că acasă,
eu nici în somn nu te-oi uita.

Şi dacă'n lumea de vecie
îl vei găsi cumva pe tata,
să-i spui că doar prin poezie
îl pot vedea ca altădată.

Voi căuta un drum pe unde
să vă mai văd şi să vă strig,
că fără voi mi-e tare frig
şi simt că pier printre secunde.

Şi dacă ceaţa dintre noi
nu m'o lăsa a vă vedea,
voi arde-o cu lumina mea
ca să ajung până la voi.

George BĂJENARU

DUMITRU STĂNILOAE

(16 Noembrie 1903, Vlădeni, Braşov - 5 Octombrie 1993, Bucureşti)

"IISUS HRISTOS SAU RESTAURAREA OMULUI"

-II-

Gheorghe RĂDULESCU

Iisus Hristos cel întrupat a îndeplinit dorinţa omului de a-L vedea, de a-L auzi şi de a-L urma pe Dumnezeu, căci El Dumnezeu s'a făcut om în toată întregirea Sa. *"Astfel, Întruparea Fiului Lui Dumnezeu se vădeşte ca descoperirea deplină a Lui Dumnezeu, ca împlinirea şi ca mântuirea noastră. Raportul de eu-Tu, în care a intrat Dumnezeu cu noi prin faptul că s'a făcut ca unul din noi, arătându-ne totuşi că e Dumnezeu şi dându-ne toate darurile prieteniei Sale dumnezeieşti, este acela de maximă apropiere şi dragoste". "TEMEIURILE ETERNE ALE MÂNTUIRII". "1. Mântuirea indicată de comuniunea treimică"*. Prin urmare tocmai relaţia Lui Dumnezeu cu lumea în veşnicia Lui, apoi mântuirea lumii prin *"Întruparea şi răstignirea Fiului Său"* demonstrează întru totul dragostea şi grija pe care o poartă Dumnezeu, omului. De fapt, cum reflectează Părintele Stăniloae, cum ajunge să atingă unele taine şi mistere ale dumnezeirii, ne conduce să înţelegem că *"Revelaţiunea deplină a Lui Dumnezeu în Întrupare este în acelaşi timp descoperirea deplină a celor mai uluitoare valori a omului"*. Este adevărat că până la Întruparea Lui Iisus, n'a fost nimeni care să se gândească să dea atâta importanţă omului, căci *"Întruparea Fiului Lui Dumnezeu, din iubire faţă de om, stă în legătura cu felul de fiinţare însuşi a Lui Dumnezeu"*. Prin urmare, baza Întrupării provine din esenţa şi existenţa divinităţii, deoarece prin acestea ajungem la construcţia de *"Comuniune trinitară a ei"*. Este interesant cum Părintele Stăniloae explică creaţiunea, rămânând numai în cadrul credinţei şi cum analizează teoriile teologilor ruşi S. Bulgakov şi N. Berdiaiev, cât şi originea doctrinei Sofiei a lui Iakob Böhme, care după teologul român, aceştia prin teoriile lor ajung la panteism.

Despre Revelaţiune, autorul cărţii ne spune următoarele, urmărind cu multă atenţie conceptul creaţiunii în om primit dela Dumnezeu asemănător Fiului Lui, Iisus. *"Revelaţiunea ne spune că omul este creat după chipul Lui Dumnezeu, iar mântuirea urmăreşte restabilirea omului ca să fie asemenea chipului Fiului Său"* **(Rom. 8,29)**, Fiu al Tatălui, după asemănarea Fiului cel Unul-născut. Dar Sf. Scriptură nu cuprinde nici o speculaţie asupra substanţei. Înfierea o întemeiază pe dragostea ce se stabileşte între Dumnezeu şi om. Dragostea, care întemeiază acest raport filial, o coboară în om Duhul Lui Dumnezeu. E o dragoste ce vine dela Dumnezeu. *"Câţi sunt mânaţi de Duhul Lui Dumnezeu, sunt fii ai Lui Dumnezeu"*. Ei au luat *"Duhul Înfierii"* **(Rom. 8,14-15)**.

"Fiul Lui Dumnezeu, Împlinitorul operei de mântuire". Care este de fapt şi de drept rolul pe care trebue să-l îndeplinească Hristos? El este chemat să mântuiască pe oameni şi tot Lui Îi revine obligaţia să îndeplinească *"voia Tatălui la creaţiune"*. Prin Iisus, omul a fost reabilitat în faţa lui Dumnezeu, prin Iisus, omul a fost repus în drepturile lui, a fost ***Restaurat***. Iisus a primit prin Întrupare chipul omului, căci chipul omului este chipul Lui Dumnezeu. *"De ce tocmai Fiului Îi revine misiunea de a mântui pe oameni? Fiul trăieşte numai cu privirea spre Tatăl, nevrând altceva decât să împlinească voia Lui, să servească Lui.*

Şi vrea să fie cât mai multe subiecte care să iubească pe Tatăl, să trăiască pentru El, cu privirea aţintită spre El, împlinind voia Lui.

Astfel, Fiul vrea un număr cât mai mare de fii ai Tatălui, de fraţi ai Săi. El împlineşte voia Tatălui la creaţiune. Dar, întrucât oamenii creaţi nu se ţin şi nu se ridică la înălţimea de subiecte ale dragostei divine, ei cad într'o existenţă chinuită, Fiul intervine din nou să împlinească voia Tatălui, restaurându-i în raportul de fii. Fiului se cade să împlinească opera aceasta şi prin creaţiune şi prin mântuire, căci El este în rolul de împlinitor al voii Tatălui şi El trebue să se apropie în chip special de cei care trebue să-i semene. De fapt, subiectele omeneşti poartă în fiinţa şi rostul lor, în mod special chipul Fiului şi al relaţiei Lui de ascultător şi cinstitor al Tatălui".

"ISTORIA ÎN AŞTEPTAREA REVELAŢIUNII DEPLINE" 1. *"Ce ne-au adus Vifleemul şi Golgota?"* Adevărul este că până la venirea lui Iisus Hristos a trecut un timp de pregătire, oamenii trebuiau iniţiaţi în această privinţă, ei trăiau sub impulsul şi supunerea legii şi nu puteau să-şi realizeze descoperirea luminii din bezna care îi acoperea.

Rolul le-a revenit profeţilor, deci, iar aceştia nu'şi puteau realiza adevărul decât numai prin credinţă, credinţa era descoperitorul Revelaţiunii depline care a fost încununată prin sosirea Dumnezeului în mod real, realitatea Lui Dumnezeu, care a luat naştere prin ipostaza Duhului Sfânt şi Fecioara Maria, a făcut ca oamenii să înţeleagă legătura pe care o au cu Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu este o iluzie, o idee doar, ci El a făcut legătura cu ei prin filiaţie de înfiere, eliberându-i de întuneric si blestem, însă toate acestea se pot săvârşi în mod deplin, prin credinţa absolută, mai cu seamă când Dumnezeu a luat înfăţişare omenească, s'a arătat şi a trăit alături de oameni, căci nimic n'a fost opus omului pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu adevărat. Întrebarea este: *"Ce ne-a dat Revelaţiunea deplină, aşa cum o avem în Iisus Hristos?"*

Mântuirea omului de blestem, naşterea omului nou şi omorîrea omului vechi al păcatului, înfierea lui prin Dumnezeu - ne spune Sf. Scriptură.

E vorba peste tot de realizarea omului, pe care anumite piedici o făceau imposibilă prin puteri imanente. Analizele anterioare ne-au arătat sumar în ce direcţie stă această realizare deplină a omului şi care sunt stările opuse ei. Prin credinţă se naşte şi se dezvoltă în om subiectul comuniunii cu Dumnezeu şi cu semenii, prin credinţa creştină se ridică, adică omul dela starea de natură la aceea de subiect, la această culme spre care e destinat. Numai prin credinţa în Dumnezeu cel personal şi deplin, prin credinţa întemeiată de Revelaţiunea în Iisus Hristos, se restaurează omul, iar această restaurare însemnează o angajare a fiecăruia în strădania de restaurare a semenilor prin comuniune şi servire.

Numai prin credinţa în Dumnezeu cel personal şi mai ales în Dumnezeu, care se face real şi pentru eternitate om, prin raportul creat de ea între noi şi El, primim şi noi o valoare, care în acelaşi timp se şi realizează în noi şi tot numai prin ea suntem obligaţi de-a vedea aceeaşi valoare şi de-a o realiza în fiecare semen al nostru. Omul devine prin Iisus Hristos Fiu al Lui Dumnezeu şi semen al Lui Iisus Hristos-Dumnezeu.

E cea mai înaltă demnitate şi stare la care e ridicat. Dar ce altceva înseamnă aceasta dacă nu ridicarea la cea mai intimă comuniune de eu-Tu cu Dumnezeu?"

Părintele Stăniloae încearcă să demonstreze că Întruparea Lui Iisus Hristos a adus nu numai apropierea Lui Dumnezeu de oameni, nu numai să înţeleagă ei că Dumnezeu nu este o ficţiune, ceva imaginar, întâmplător, ci este cu totul real, că Dumnezeu s'a pogorît în perfectă stare şi fraternitate faţă de oameni, dar la această sublimă contopire în trup ca om, Iisus a primit şi suferinţa, drama omului prin moarte ca o pedeapsă ancestrală moştenită dela Adam. Din acest punct autorul cărţii se îndepărtează de concepţia teologică a catolicismului lui Anselm de Canterbury, concepţie adoptată şi de calvinism, prin care se arată că Învierea Mântuitorului vine ca o răsplată nu numai ca o iertare a omului, ci ca iubire deplină a Lui Dumnezeu faţă de oameni care le-a adus şi Învierea după moarte, deci omul a fost izbăvit de păcat, Iisus asumându-şi drama omului prin suferinţa morală şi trupească, de fapt ca o binecuvântare adusă creaturii Lui Dumnezeu, omului, relevându-se ca o onoare a Lui Dumnezeu. Dar iertarea Lui Dumnezeu s'a făcut prin răstignirea Însuşi a Fiului Lui, aşadar prin jertfa supremă adusă în faţa omului, la fel cum a fost adusă şi naşterea Sa prin Întruparea Lui Iisus, adică Dumnezeu este cu noi, El îmbrăţişează omenirea. *"Aici ajunge să reliefăm că Întruparea Fiului Lui Dumnezeu s'a efectuat nu numai cu scopul ca Dumnezeu să vină în apropierea maximă a omului, ci şi pentru ca să dea, prin suferinţa substitutivă, acea satisfacţie ordinii morale, care să producă în sufletul oamenilor repercursiunile necesare pentru refacerea lor reală.*

Deci nu ajungea apropierea Lui Dumnezeu de om pentru stabilirea comuniunii, ci era necesară în acest scop şi jertfa pentru ei. După teoria lui Anselm de Canterbury, atotputernică în teologia catolică, păcatul omului, fiind o ofensă a onoarei lui Dumnezeu, jertfa Fiului Său a fost o satisfacţie adusă onoarei Lui, având ca urmare înlăturarea morţii ce plana ca ameninţare asupra tuturor oamenilor. Jertfa Lui Iisus a avut rostul să concilieze iubirea Lui Dumnezeu, care voia scăparea oamenilor de pedeapsa morţii şi dreptatea Lui, care nu putea lăsa nepedepsită ofensa ce i s'a adus. Fiul Lui Dumnezeu s'a făcut om numai pentru a împlini forma juridică de reprezentare legală a oamenilor în satisfacţia adusă în numele lor. De o apropiere de oameni, ca bun în sine, nu era lipsă, deoarece natura omului prin păcat, nu s'a stricat, ci s'a suspendat doar relaţia normală între Dumnezeu şi oameni şi s'a proclamat asupra lor osânda morţii". Dacă prin Întruparea Lui Iisus, omul l-a cunoscut îndeaproape pe Dumnezeu prin Fiul Lui, în acelaşi timp, fiind martorul vieţii şi suferinţei fără echivalent fizic şi moral a Lui Hristos, Golgota a adus omului cutremurul fără de margini pe care de 2000 de ani îl poartă în el şi-i sfâşie sufletul. Bineînţeles drama Lui Iisus nu este înţeleasă de oricine, ca să nu mai amintim de acei care Îl urăsc pe Hristos.

Dar, Golgota a pătruns adânc în conştiinţele oamenilor, este purtată cu ei, aşa cum îşi poartă sufletul, se caută să fie înţeleasă şi pătruns sensul atât de profund al dumnezeirii, pentrucă în Naşterea, Răstignirea şi Învierea Lui Hristos, omul îşi regăseşte propria lui creaţie divină, îşi regăseşte scopul existenţei sale, Îl regăseşte pe Hristos cel viu Care este în el, ca forţă, ca moarte şi viaţă eternă, se regăseşte pe el, ca individualitate, fiind posesorul demnităţii şi onoarei întru credinţa cea mai înaltă în Iisus Hristos. Dar, iată ce spune Părintele Stăniloae: *"Cutremurul recreator, provocat de moartea Lui jertfelnică, se propagă ca o permanentă actualitate pentru şi în orice om care vine la conştiinţa acestei jerfe, ţinând în el întreaga lume până la sfârşitul ei.*

În fiecare zi şi, cu deosebire în momentul Sfintei Euharistii, creştinul trăieşte actualizarea acestui cutremur, înfiorat de mărimea jertfei ce a trebuit să se aducă pentru el şi sub puterea lui, se frânge forma cea decăzută a făpturii sale şi prinde consistenţa cea nouă, într'un geamăt neîntrerupt pentru păcatul propriu, pe care ni-l susţine vederea continuă a sângelui Său, care ni se împărtăşeşte, geamăt care cuprinde totodată şi bucuria mântuirii, precum şi mulţumirea adusă lui Dumnezeu pentru jertfa prin care ne scapă, se efectuează mântuirea fiecărei noi generaţii de oameni ce vine pe lume. Fără lacrimi pentru păcatele noastre, fără plânsul căinţei nu ne mântuim, dar plânsul acesta e amestecat cu certitudinea mântuirii şi el a devenit o posibilitate pentru noi prin moartea Dumnezeu-Omului". Deci prin orice suferinţă se reînnoieşte vechiul spre a se ajunge la îndreptarea şi curăţirea a ceea ce a fost nu pentru a fi distrus, ci a ajuta lumii să renască din nou spre lumina proaspătă a Lui Hristos, spre iubirea adevărată şi profundă a dumnezeirii faţă de creaţia Sa, care este Omul. Căci numai aşa va putea fi, cum spune Părintele Stăniloae: *"Înteleasă astfel, răstignirea Domnului are în acelaşi timp rostul de-a da satisfacţie ordinii morale izvorîtă din voinţa divină şi de-a reface, chiar prin aceasta în adânc fiinţa umană.*

Iubirea faţă de om pe care voia să-l refacă pe Fiul lui Dumnezeu nu numai să se întrupeze, ci şi să primească moartea pe cruce.

Dacă se vădeşte aici şi dreptatea divină, ea nu stă separat de iubire, ci se cuprinde în iubire, înţeleasă în sens larg, ca voia de-a restabili în mod efectiv fiinţa omului. Părinţii răsăriteni, care explică moartea Domnului pe cruce, în mod principal, din iubire, au pătruns mai adânc în taina fiinţei Lui Dumnezeu şi a omului".

Continuare în numărul viitor

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

VERA HUDICI

COPILUL DIN VĂZDUH

EDITURA DEMNITATEA NAȚIONALĂ
București, 1995

Mutilați sau automutilați

Am înțeles ce a însemnat pentru mine, pentru viața mea, activitatea desfășurată la Casa de Cultură *"Nicolae Bălcescu"*, abia după ce am încercat de a mai lucra acolo.

Ar fi trebuit să mă simt fericită, aveam pensie de invaliditate gradul I, gluma casierului dela Casa de Cultură: *"Colonel în rezervă"*.

Locuiam într'un apartament nou, cu mobilier nou, în trei camere. Timp de lucru, ziua toată. Puteam merge la Cenacluri, să citesc, să-mi spun părerea, mă cunoaștea lumea. Recăpătasem carnetul de membră a Uniunii Scriitorilor. Ce mai puteam spune! Ajunsesem, cum spusese ghicitorul din tinerețe: *"să duc o viață fără griji"*! Purtam teama *"bolii sângeroase"*, dar deocamdată, puteam munci, circula, visa.

Îmi lipsea activitatea. Câte bucurii avusesem în anii aceia! Am intrat la Casa de Cultură în Septembrie 1965 și am plecat în 1970. Cinci ani în care am avut cele mai mari satisfacții din toată viața. Toate acțiunile solicitaseră eforturi mari, dar mulțumirea resimțită nu fusese de neglijat. La unele m'am referit mai înainte. Acum, voi aminti numai schimburile de experiență literară. Pentru aceste acțiuni mergeam prin țară, în orașele mai apropiate și în unele mai îndepărtate. Peste tot întâlneam oameni îndrăgostiți de literatură, care ne așteptau cum așteptasem eu, cu mulți ani înainte, scriitorii dela Uniunea Scriitorilor din București.

Din echipa cu care mergeam în diverse localități făceau parte neapărat: Florica Bațu, D. Ichim, Aurel D. Câmpeanu, care erau tineri. Organizam plecările prin rotație, când alții doreau să meargă, dar primii doi nu lipseau niciodată. Mergeam la Sibiu, la Iași, la Curtea de Argeș. Fiind tineri și năstrușnici, îi mai dojeneam uneori (singură m'am poreclit *"domnișoara Cucu"*).

La Curtea de Argeș aveam de lucru, mai ales cu Florica Bațu. Ea afișa o cruciuliță de aur la gât. Nu-i spuneam nimic. Prindeam doar cruciulița și o vâram în corsajul deschis al rochiei. Peste câteva clipe, tot fără a scoate o vorbă, apărea iarăși cruciulița la vedere. Logodnicul ei și viitor soț, era teolog și probabil el îi dăduse cruciulița.

Poeziile, șotiile, dansul, după Tribuna Literară erau tot atâtea momente plăcute. *"Domnișoara Cucu"* se agita, nu sta nici o secundă pe loc. Apoi, spre ziuă respira ușurată: *"Ce frumos a fost"*...

Veneam și acum la Cenaclu. Urmăream cu plăcere maturizarea *"copiilor mei"*, - cum îi numeam eu. - Nina Marinescu Popeea era, ca și înainte, deosebit de activă. Mă bucuram împreună cu ei de reușita manifestărilor Cenaclului, dar în sinea mea aveam o mare mâhnire: Să fi reușit să scot și Antologia de proză literară. Să fi dat satisfacție și prozatorilor să aibă și ei lucrări tipărite. Apărea în continuare revista *"Cadran"*, lucrau la ea aceiași îndrumători entuziaști: Andrei Ciurunga, G. Păun, li se adăugase și Ștefan Popescu, Ionel Protopopescu.

Arătam ca un clasic pensionar care venea la fostul loc de muncă să-și vadă prietenii. Mă primeau cu plăcere. Mă sințeam iubită, respectată, dar ne vedeam atât de rar!

De un Sf. Dumitru ieșisem dela ședința cenaclului la ora 20. Era întuneric. De obicei mă însoțea Florica Bațu. În dreptul porții Patriarhiei, Florica mă luă de braț: *"Haideți să urcăm dealul! Să vedeți câtă lume este!"*

Nu voiam! Era târziu. Până în Drumul Taberei era mult de mers. Trebuia să ajung acasă cu două mijloace de transport. Dar Florica nu m'a lăsat. Aproape m'a silit s'o însoțesc.

Urcam încet Dealul Mitropoliei într'o coloană de oameni, compactă, nu se putea nimeni mișca decât în același timp. Florica se bucura ca un copil: *"Vedeți cât este de solemn! Ca în Pelerinaj la Locurile Sfinte!"*

Aproape de așezământul sfânt se aflau tinerii teologi, de o parte și de alta a drumului. Întindeau celor sosiți dumitrițe și tufănele. Am ajuns și la intrarea în biserică, am trecut pe sub un baldachin...

Florica era entuziasmată, emoționată. Dar, mai ales era bucuroasă că reușise să mă ducă pe sub icoana sfântă.

Ne-am despărțit la stația din fața Spitalului Brâncovenesc. Fata mi-a mai dat din florile primite de ea: *"Să le păstrați. Nu vă veți simți singură. Să știți că acolo, sus, este un Păzitor care vă poartă de grijă. Eu l-am văzut. Îl simt aici, alături de mine și pe umărul Dumneavoastră!"*

Avea Florica Bațu un fel de a vorbi, încât o luai în serios. Și cu adevărat, voiam să am un Păzitor care să-mi stea alături, să nu mă mai strivească singurătatea. Mă simțeam atât de singură cu cât, mutându-mă departe de centrul Capitalei, nu mai mă vizitau vechii prieteni.

Pe Costin l-am pierdut de tot. Nici telefon nu-mi mai dădea. I. Valerian s'a apucat de lucru, voia să publice interviurile cu scriitorii dintre cele două războaie mondiale.

Abia acum îmi dădeam seama, cât de activ fusese înainte de a practica *"politica gândacului de bucătărie"*.

Curând, Florica Bațu s'a căsătorit cu preotul D. Ichim și au plecat în Canada. Dintre atâți foști cenacliști care trecuseră prin Cenaclul *"George Bacovia"*, Florica mi-a rămas cea mai fidelă. Am simțit-o ca pe o adevărată fiică. Chiar și acum, când scriu aceste rânduri, tot astfel o consider. Ea m'a întors cu fața spre Dumnezeu și avea grijă de sufletul meu. Îmi trimitea iconițe, rozalii, îmi scria despre Credință: *"Rugați-vă! Chiar dacă nu vă puteți ridica din pat, rugați-vă! Dumnezeu e bun și drept!"*

Mă rog! Mi-am făcut și un mic altar în camera mea de scris. Am acolo o candelă și toate felicitările trimise de Florica, de sărbători.

Dar, mai ales, am cărțile pe care le-a publicat. Citind ultima carte primită dela ea, am plâns de emoție dela prima pagină și până la ultima. Și poate că, această carte a ei mi-a dat puterea să mai scriu și rândurile acestea.

Deci, eu nu sunt singură! Am o fiică în Canada, ea are șase copii. Scrie versuri. Crede în Dumnezeu. Deși are un diagnostic pentru o maladie gravă, consideră că Fecioara Maria o ajută să-și crească copiii. A fost la Medjugorje, unde sunt atestate aparițiile Mariale. S'a rugat acolo. A ajutat-o. Trăiește. Florica iubește oamenii. Atunci când frecventa cenaclul *"meu"* a luat premii pentru poezie. Era foarte talentată. Dar și preotul D. Ichim îmi era ca un fiu... Mă refer la cei ce erau tineri. Dintre aceștia regret dispariția din viață a talentatei scriitoare Areta Șandru, al cărei mentor era Andrei Ciurunga. Atât de tânără, a reușit să-și publice șase cărți... Lista lor nu s'ar termina curând, dacă i-aș aminti pe toți. Cei vârstnici, în majoritatea lor, s'au mutat în cimitirul meu, căci iată, fără voie, ajung și la cimitirul *"Mutilaților"*. Atât am reușit să dau în viață, o scurtă bucurie celor 120 de semnatari ai Antologiei.

Acesta a fost încă unul dintre secretele mele!

Voisem să fericesc o lume și m'am mulțumit cu 120 de persoane, dintre care unele s'au realizat în lumea scriitoricească, pe lângă cei care erau deja scriitori autentici.

Antologia de versuri era de fapt o carte în care publicau tineri și vârstnici, membri ai Cenaclului literar *"George Bacovia"* - din cadrul Casei de Cultură *"Nicolae Bălcescu"*, din str.11 Iunie Nr.41. Atât, dar pentru mine este un lucru scump, deosebit de prețios. Poate autorii aveau și alte versuri mai reprezentative, dar nu s'au putut publica pe atunci. Totuși, mulți dintre semnatari au avut prilejul să-și spună *"of-ul"*. Iar cele 2.000 de exemplare, în care a apărut Antologia, s'au răspândit în lume.

VÂRSTĂ PRIMARĂ

Soare!!!
Pleoapele cad pe gene de lună
pietre întorc luminii câmpii-
razele vârstei primare se svântă...

Tac. Îmi e dor... Lumini lunecânde-
mai cresc înapoi cu un cerc de lumini,
copacul se frânge de-atâta tăcere-
degetele râd... și râsuri visează...

Lumină, pe gene... departe... departe...
mai scad cu unu'..., mai scad cu un doi
urc cercul de cercuri... în centru, lumină,
raze râzând în plete..., pe trup-
sunt rază... sunt zâmbet... rază dansează
alb înscriind, în stele de lut-
sunt dansul...
sunt raza...
sunt steaua din stele...
(adânc..., mai adânc...)
(mai adânc!!... mai adânc!!...)
sunt clipa... sunt iarba... nervura de nour.
și sunt om!
și sunt om!
și sunt Om!!
...și SUNT OM!!!

x
x
x

...Raze ciudat îmi leagăn în gene-
e vremea să urc...

Florica BAȚU

Rămânem tot mai singuri

A MURIT MIRCEA CIOBANU

În zorii zilei de Sfântul Gheorghe, inima mare a lui Mircea Ciobanu s'a oprit. Subit. Ca un poem neterminat.

A plecat întru Dumnezeu Mircea Ciobanu. Poetul cu har, scriitorul profund, omul de caracter. Monarhistul fidel care a făcut mai mult decât majoritatea noastră pentru restaurarea valorilor românești, pentru renașterea României tradiționale, pentru dinastia europeană care încoronează o istorie trudnică. El a scris despre Rege, cum au scris profeții despre Lege și evangheliștii despre Viul Vieții.

El a scris, printre superbe *"poeme"* și temeinice *"Istorii"*, atâtea *"Convorbiri"* cu monarhul exilat, dintre care și cartea de căpătâi atât pentru voi, cei plecați în exil, cât și pentru noi, cei rămași cu exilul în suflet, *"Regele Mihai și exilul românesc"*...

El a scris așa cum a făptuit.

Era credincios precum respira. Era un bărbat creștin în toată puterea cuvântului, un bărbat care a întemeiat, alături de minunata lui femeie, Rodica, trei copii: doi băieți și o fată. Adevărați.

Ardea în tot ce făcea. Lumina spiritului îi consuma inima. O inimă care n'a obosit să se lase consumată, ci s'a oprit, în preaplinul ei, rotundă, ca un ochi mirat de copil.

Era un mare iubitor de viață curată și, pentru mine, un prieten mai mare a cărui existență îmi dădea bucurie, speranță și siguranță.

Îl întrista, firește, impotența grozavilor noștri politicieni care s'au temut, prostește, să (mai) lupte pentru Rege. Pentru lege. Și au lăsat ca legea să o facă necurații. Îl întrista, dar nu deznădăjduia.

Ultima dată mi-a spus, cu vocea lui deopotrivă puternică și blândă, că trebue să facem fiecare tot ce poate pentru Rege, pentru țara noastră...

După domnul Coposu, moartea lui Mircea Ciobanu e cea mai înfricoșătoare pierdere pentru țară. Rămânem tot mai singuri.

Roxana IORDACHE

BISERICA CREŞTINĂ

DIALOGUL TEOLOGILOR

Radu NEGRESCU-SUŢU

Zilele trecute, am avut rarul privilegiu de a asista, într'un amfiteatru din Paris, la o dezbatere teologică ce mi-a reamintit mult controversatul Ev Mediu.

Discuţiile s'au purtat între trei Doctori în Teologie: un Rabin, un Preot creştin şi un Iman, în faţa unui auditoriu extrem de atent şi de riguros.

Ca reprezentanţi ai celor trei mari religii monoteiste, aceştia au promis dintru început un dialog fondat, în primul rând, pe ***toleranţă şi respect reciproc***. Altfel, dialogul şi în special cel religios se împotmoleşte curând, nemaiputând avansa către o cunoaştere reciprocă.

Religiile însă, nu trebuesc judecate prin oamenii care le aplică şi care, câteodată, prin excese sau interpretări greşite, se pot îndepărta de adevărata credinţă. Inchiziţia sau Cruciada a IV-a nu au reprezentat toată creştinătatea, unele pasaje din Talmud nu reprezintă toată religia ebraică şi nici extremismul arab, tot Islamul.

În sfârşit, pentru a putea exista un dialog posibil, fiecare trebue să rămână, bineînţeles, ***fidel credinţei sale proprii, purtătoare de energii spirituale, însă respectând în acelaşi timp credinţa celuilalt.***

Şi acum, *à chaque peuple, son Livre sacré*, aceşti trei teologi argumentau şi se bazau în dialogul lor pe Talmud, Biblie şi Coran, subiectul dezbaterii, mai disputat decât controversatul *Filoque*, fiind, de data aceasta, ***recunoaşterea Mesiei.***

Să urmărim însă, dialogul celor trei teologi, după prezentările de rigoare făcute prealabil.

Creştinul: Noi ne vom baza, în această discuţie, doar pe documentele canonice. Canonul lui Muratori (definit astfel după numele celui care l-a descoperit în sec. XVIII) datează din sec.III şi împarte documentele de până atunci în canonice şi eretice sau apocrife. Acestea, nerecunoscute de către Biserica creştină ca autentice, sunt nenumărate şi multe documente sunt astăzi pierdute. Avem, astfel, Evangheliile lui Filip, Iuda, Marcion, Matia, pseudo-Matei, Petru, Toma, Nicodim, Fecioarei, Iacov, Tatian, Andrei, Evei, Nazaritenilor, Ebioniţilor, Egiptenilor, Evreilor, arameică, arabă, Adevărului sau a Copilăriei.

Apoi avem Scrisorile către Laodiceni, către Alexandrini sau ale lui Barnabe, Iisus Hristos, Ignaţiu din Antiohia, Clemenţiu din Roma etc.

Şi avem Profeţiile lui Seth, Cham, Enoh sau Jaldabast şi, în sfârşit, o serie de alte documente precum: Apocalipsa lui Adam, Penitenţa lui Adam, Învăţăturile Apostolilor, Povestea lui Zaharia, Povestea lui Iosif tâmplarul, Dialogul cu Tryphon, Apologia lui Antoniu cel Cucernic, Pedagogul, Testamentul celor 12 Patriarhi, Protoevanghelia lui Iacov ş. a. m. d.

Documentele Canonice, mai puţin numeroase însă recunoscute ca autentice de către Biserica noastră creştină, sunt: Scrisoarea lui Iuda, Pastorul lui Hermas, cele două Scrisori ale lui Ioan şi copiile (traducerile) celor patru Evanghelii (originalele în limba greacă fiind pierdute) ale lui Matei, Marcu, Luca şi Ioan.

Musulmanul: Eminenţă, noi ştim că aceste Cărţi sfinte ale voastre, precum şi cele ale Evreilor (Pentateuc sau Torah) au fost mutilate în mod voluntar, prin scoaterea pasajelor care anunţau clar misiunea Profetului Muhammad.

Iisus a spus clar Evreilor: *"Eu sunt Iisus, apostolul lui Dumnezeu, fiul Mariei şi vin să vă confirm adevărul din Pentateucul care m'a precedat şi să vă anunţ fericita venire a profetului care mă va urma. Ahmed (Muhammad), este numele său" (Koran LXI, 6).*

Noi ştim că atunci când Biblia voastră anunţă pe *"profetul precum Moise"* ce urmează să vină, sau ori de câte ori profetul Iisus anunţă pe *"Paraclet"*, cel ce urmează să vină spre a ne învăţă totul, noi ştim că este vorba despre profetul nostru, Muhammad.

Creştinul: Excelenţă, chiar marii gânditori musulmani (Avicena, Ghazali, Ibn Khaldun) au refuzat să creadă că Iudeii şi Creştinii au putut să falsifice textul Scripturilor lor, ci doar că au putut interpreta greşit sensul textelor.

Noi, Creştinii, credem că poate exista o interpretare creştină, la fel cum poate exista o interpretare ebraică sau arabă a aceluiaşi text, în funcţie de existenţa a trei credinţe diferite, care se respectă totuşi reciproc. În ceea ce priveşte Paraclet-ul (Mângâietorul) anunţat, acesta este identificat de Sfântul Ioan, cu Sfântul Duh.

Musulmanul: Cuvântul, Verbul lui Allah este pentru noi Coranul, pentru Evrei este Torah, însă doar pentru voi, Creştinii, Logosul s'a încarnat în trupul omenesc al Profetului Aisa. Creştinismul astfel, nu mai este o religie ca ale noastre, care se bazează pe Scripturi, ci a devenit doar religia unei singure persoane, Iisus, Verbul lui Dumnezeu întrupat.

Evreul: Dacă îmi permiteţi, am impresia că ne-am îndepărtat dela subiectul propus şi anume *"recunoaşterea Mesiei"* şi, cu îngăduinţa Excelenţelor voastre, îl voi deschide eu.

În *"Semnele Mesiei"*, noi avem o descriere clară a acestui om, simplu muritor, însă eliberator al poporului evreu, cel care va anunţa gloria lui Israel şi va reclădi Templul din Ierusalim.

Mesia, Mântuitorul nostru, va avea *"umerii laţi, gâtul gros, faţa precum un trandafir de soare, ochii strălucitori şi gleznele groase..."*

Mechia'h (Mesia) poate fi ***potenţial*** sau ***prezumtiv***. Primul, apare la fiecare generaţie, însă nu-şi dezvăluie menirea, căci nu a sosit vremea sa. Al doilea, corespunde şi mai bine caracteristicilor cerute, dar nu se dezvăluie nici el, vreodată, în mod deschis, lăsând însă pe discipoli să-l desemneze drept Mesia.

Simon bar Kochba a fost un Mesia prezumtiv în sec.II, iar Rabbi Menahem Schneersohn este astăzi acelaşi lucru, mai puţin în cazul în care se va dezvălui şi se va proclama în mod deschis Unsul lui Yahweh, Mesia aşteptat.

Acum, există doi Mesia în tradiţia exhaustivă: ***Mesia fiul lui David şi Mesia fiul lui Iosif.*** Machia'h ben Yosef va fi sacrificat în lupta mântuirii poporului evreu, însă el pregăteşte calea pentru Machia'h ben David. Acesta doar, este adevăratul Rege Mesia, care va răscumpăra Israelul şi va aduce pacea.

Precedat de profetul Ilie, care va reveni sprea a-i fi Mare Preot, Mesia se va dezvălui pe pământul Israelului, sărac şi călare pe un măgar. El va pune capăt războaielor şi suferinţelor premesianice, comparabile cu cele ale unei femei care naşte, şi va reinstaura Epoca de Aur, începând cu reconstruirea Templului din Ierusalim şi a Israelului.

Creştinul: Eminenţă, din sec.I şi până în sec.V, au existat nenumăraţi ***falşi Mesia***, unii chiar cu un număr important de adepţi mult timp chiar şi după moartea lor. Vă pot reaminti pe Iuda Galileanul, Athronges, Simon Răzvrătitul, Teuda, Simon Magul, Dositheu, Menandru, Bar Iisus, Menakhem bar Iuda, Simon bar Giora, Simon bar Kochba, Marcu Magul, Mani, sau Moise Cretanul.

Ce a rămas din doctrina lor şi câţi adepţi sau credincioşi mai au?

Dacă Domnul Iisus Mântuitorul nostru a fost şi El un fals Mesia, cum se face că nu a avut aceeaşi soartă ca şi ceilalţi?

Evreul: Termenul de *"falşi Mesia"* este abuziv în cazul lor şi ar trebui întrebuinţat ori termenul de potenţial, ori cel de prezumtiv, atâta timp cât semnele corespund însă omul nu se dezvăluie.

Creştinul: Însă unii dintre ei s'au declarat Mesia, dar timpul şi faptele lor au dovedit că nu au fost.

Evreul: Că nu au fost Mesia ben David, însă au putut fi Mesia Ben Iosif.

Creştinul: Excelenţă, nu este oare scris în Talmudul vostru că *"Regele Mesia s'a născut în cetatea regală Betleem din Iudeea"? (Talm. Yerusal. I,II,4)*

Evreul: Da, însă nu este vorba despre Iisus, ci despre Menakhem.

Creştinul: Aceasta după Rabbi Yudan ben Rabbi Aibo. Însă după Rabbi Iosua ben Levi, numele său nu este Menakhem, ci Tzemakh. Iar Menakhem, care înseamnă doar *"Consolator"* este de fapt acelaşi lucru cu Tzemach şi cu Iisus, căci valoarea numerică a fiecărui nume este aceeaşi, şi anume 138.

Iisus nu a vorbit niciodată despre El Însuşi. *"Dacă Eu mărturisesc despre Mine Însumi, mărturia Mea nu este adevărată". (Ioan 5,31)*

Atunci când Evreii L-au întrebat: *"...Dacă eşti Hristosul, spune-ne-o deslușit" (Ioan 10,24)*, Iisus a preferat să vorbească prin faptele Sale, să le răspundă nu prin cuvinte, ci prin acţiuni.

Evreul: Greşit, Iisus pretinde că el este Mesia.

Creştinul: Nu terminasem încă. Spuneam că Iisus prefera să vorbească prin faptele Sale, mai puţin în două rânduri, când confirmă verbal Iudeilor că El este Mesia (Marcu 14, 61-62 şi Matei 26, 63-64).

Chiar Fariseul Gamaliel, învăţătorul Legii, le-a spus Evreilor: *"...Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este dela oameni, se va nimici; dar dacă este dela Dumnezeu, n'o veţi putea nimici. Să nu vă pomeniţi că luptaţi împotriva lui Dumnezeu". (Fapt. 5, 38-39)*

Evreul: Iisus nu a putut produce fapte extraordinare, care să convingă că el era Mesia. Ştim cu toţii că toată Antichitatea s'a scăldat într'o atmosferă de magie şi de preziceri, în care erau greu de distins adevăraţii prooroci de cei falşi. Miracolul nu a fost întotdeauna un criteriu de autenticitate a unui mesaj divin, uneori oamenii şi chiar adevăraţii profeţi fiind înşelaţi de către cei falşi (1 Reg.13; 1 Reg.22,21-23; Ier.23, 11-17; Ezec.14, 9-11, etc.)

Creştinul: Excelenţă, în sec.III, refutând lucrarea filosofului Celsum, *"Discurs adevărat"*, unde acesta îi atacase pe Creştini, Origene scrie la rândul său *"Contra Celsum"*, tratat de apărare a religiei creştine împotriva acuzaţiilor păgânilor, unde vă dă anticipat răspunsul la afirmaţia că Iisus nu a produs fapte extraordinare: *"Nu există nimic atât de admirabil decât cumpătarea, reţinerea, blândeţea, bunătatea, omenia produsă de doctrina Sa... în cei care cred cu sinceritate." (Contra Celsum, pag.42)*

Evreul: Acestea sunt precepte admirabile, însă nu constituie miracole care să convingă că el ar fi fost Mesia.

Creştinul: La aceste precepte admirable se adaugă însă şi nenumărate miracole atestate de Apostoli, precum *Vindecarea orbului din Betsaida (Marc.8, 22-26) Vindecarea orbului din Ierihon (Marc.10, 46-52; Mat.20, 29-34; Luc.18, 35-43), Vindecarea celor doi orbi (Mat.9, 27-31), Vindecarea orbului din naştere (Ioan 9, 1-41), Vindecarea leprosului (Mat.8, 1-4; Marc.1, 40-45; Luc.5, 12-16), Vindecarea celor zece leproşi (Luc. 17, 11-19) sau Vindecarea posedatului mut şi orb (Luc.11, 14; Mat.12, 22; Mat. 8, 32-34).*

Evreul: Aceste fapte nu sunt decât acte de magie, pe care orice impostor le poate executa cu ajutorul iluziei.

Creştinul: Dar *Învierea tânărului din Nain (Luc.7, 11-17)* ori *Învierea lui Lazăr din Betania (Ioan 11, 1-14)*, sunt oare fapte care, de asemeni, se pot înfăptui cu ajutorul magiei?

Evreul: Nu, pentrucă nu a existat niciodată nimeni care, fiind cu adevărat mort, să fi putut învia sau să fi fost înviat.

Creştinul: Eminenţă, atunci cum explicaţi alte învieri pe care le recunoaşteţi, precum *Învierea fiului văduvei de către Ilie (1 Reg.17, 17-24), ori Învierea fiului Sunamitei de către Elizei (2 Reg.4, 34-35) ?*

Evreul: Acestea sunt acte de manifestare ale puterii divine, ceea ce nu este cazul lui Iisus, care pentru noi nu este decât un magician abil, însă nimic mai mult.

Ilie şi Elizei au fost profeţi, care şi aceştia primeau mesajul profetic în somn şi prin intermediul unui înger, pe când doar Moise era în stare de veghe şi faţă cu Yahweh (Num.12, 8; Num.7, 89; Exod.33,11; Exod.24,10-11).

În cazul celorlalţi profeţi, atunci când *Cerurile se deschid în faţa lui Ezechiel (Ezec.1,1), Dumnezeu vorbeşte lui Ezechiel (Ezec.1,28), Dumnezeu se arată lui Isaia (Isa. 6, 1-5), Soarele şi Luna se opresc (Ios. 10, 12-15), Iona lepădat de peştele care-l înghiţise, după trei zile (Iona 1,17; 2,10) ori Tovarăşii lui Daniel care nu pot fi arşi în cuptor (Dan.3,27)*, acestea sunt de asemeni acte de manifestare ale puterii divine, cu diferenţa că aceştia erau profeţi minori în comparaţie cu Moise, Legislatorul nostru.

Creştinul: Greşit, Moise nu s'a întreţinut faţă în faţă cu Dumnezeu, precum Excelenţa voastră pretinde. Aceasta reiese clar din Biblie şi nu cred ca Excelenţa voastră să nu cunoască un paragraf din Torah, pe care i-l pot totuşi aminti: *"Domnul a zis: <Faţa nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă şi să trăiască>" (Exod. 33,20)*

Să revenim totuşi la minunile despre care discutam mai înainte.

Evreul: Pretinsele miracole ale lui Iisus, cam vreo douăzeci la număr.

Creştinul: Este vorba de peste treizeci.

Evreul: Mă rog, astfel de miracole a înfăptuit şi Rabbi Hanina ben Dossa, care a vindecat la vremea sa graţie puterilor supranaturale care-i fuseseră acordate.

Creştinul: Cunosc, ba chiar şi măgarul lui Rabbi Hanina avea aptitudini supranaturale, cum nu a avut măgarul lui Buridan!

Continuare în pag. 14

În duh şi adevăr

DELA ÎNTUNERIC LA LUMINĂ

Sergiu GROSSU

Despe lumină şi importanţa ei în viaţa individuală şi colectivă a oamenilor, am avut ocazia să vă vorbesc în revista *"Cuvântul Românesc"* în Evanghelia vindecării unui orb din naştere, Iisus se recomandă astfel: *"Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii"*. Aşa cum a mai spus-o şi în alte împrejurări: *"Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii"* **(IOAN, 8.12)**. Despre ea vorbeşte profetul Isaia, când scrie: *"Nu soarele îţi va mai sluji ca lumină ziua, nici luna nu te va mai lumina cu lumina ei, ci Domnul va fi lumina ta pe vecie"* **(ISAIA, 60.19)**. Pentrucă Dumnezeu este lumină, cum o afirmă răspicat Sf. Ioan, la începutul primei sale epistole: lumina noastră indispensabilă, lumina pe care o căuta, în care credea şi pe care o trâmbiţa tânărul David în cunoscuta sa cântare: *"Tu eşti lumina mea, Doamne! Domnul luminează întunericul meu!"*

Este cazul să ne întebăm: ***cum se ajunge la această lumină***? Sau, ca să folosim cuvintele bătrânului Iov: *"Unde este drumul care duce la locaşul luminii"*? ***În primul rând***, ochiul nostru lăuntric - ochiul credinţei - trebue să fie sănătos. *"Dacă ochiul tău este sănătos - citim în predica de pe munte -, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric"*. ***În al doilea rând***, trebue să ascultăm, oricând şi oriunde ne-am afla (în special atunci când regimul politic este un regim ateu, potrivnic Luminii lui Dumnezeu), trebue să ascultăm de poruncile Scripturii, orientându-ne zilnic viaţa după preceptele sfinte, devreme ce ştim că Dumnezeu a pus Cuvântul Său *"lumină popoarelor"*, devreme ce Psalmistul strigă: *"Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea..."* **(PSALMUL 119.5)**.

Lumina lui Dumnezeu trebue primită, integrată în viaţa noastră cotidiană pentru a'şi impune, încetul cu încetul, supremaţia asupra întregii noastre fiinţe. Fiindcă, ne atrage atenţia Mântuitorul, numai *"dacă tot trupul tău este plin de lumină, fără să aibă vreo parte întunecată, va fi în totul plin de lumină, întocmai ca atunci când te-ar lumina o lampă cu lumina ei mare"* **(LUCA, 11.36)**. Această LUMINĂ INDISPENSABILĂ ne poate transforma din făpturi inerte, din suflete moarte, în oameni vii, purtători de lumină. *"Căci mi-ai izbăvit sufletul dela moarte* - strigă Psalmistul -, *mi-ai ferit picioarele de cădere, ca să umblu înaintea lui Dumnezeu, în lumina celor vii"*.

Sfânta Scriptură şi ***aspectele negative ale luminii***, adică ne vorbeşte despre o FALSĂ LUMINĂ, mai pecis despre ***lumina celor morţi în păcat***. Nu scrie, oare, în Evanghelie: *"Ia seama, dar, ca lumina care este în tine să nu fie întuneric"*? Să ne ferim de situaţia în care se află foarte mulţi din fraţii noştri de pribegie: ei zac în întuneric, închipuindu-şi că întunericul acesta este lumină. Unii zac în întunericul a tot felul de păcate (alcoolism, desfrâu, homosexualitate, adulter), şi ***cred că luminează***, că strălucesc prin şmecherii, prin minciuni, printr'o excelentă poziţie socială, sau prin activitatea lor prolifică (universitară, ştiinţifică, culturală, politică). Alţii se complac în întunericul agnosticismului, străini de Dumnezeu şi de Hristos, indiferenţi de soarta Bisericii şi de problemele spiritualităţii creştine, închipuindu-şi că pot radia propria lor lumină - ***lumina ipotetică*** a unei raţiuni infatuate.

Adresându-se Filipenilor, Ap. Pavel scrie: *"Fiţi fără prihană şi curaţi, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos şi stricat, în care străluciţi ca nişte lumini în lume, ţinând sus Cuvântul vieţii..."* **(FILIPENI, 2.15-16)**.

Dacă uităm de acest sfânt Cuvânt al Domnului, devenim răi, lumina se stinge şi nu mai putem străluci. *"Da, lumina celui rău se va stinge şi flacăra din focul lui nu va mai străluci"*, suntem avertizaţi **(IOV, 18.5)**.

• • •

Nu este admisibil ca un creştin, născut din lumină, să mai trăiască în întuneric, să mai prezinte în viaţa sa pete, umbre, eclipse. Noi trebue să devenim *"fii ai luminii şi fii ai zilei"*. A treia posibilitate nu există. După cum ne este interzis să slujim la doi stăpâni tot aşa nu putem fi, în acelaşi timp, ***şi*** întuneric ***şi*** lumină. *"Odinioară eraţi întuneric"*, ne lămureşte Sf. Pavel, adică numai *"în vremea aceea..."* când sub puterea întunericului aflându-ne, eram *"fără Hristos, străini de legămintele făgăduinţei, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume"*. Dar acum, în Hristos Iisus, noi suntem ***în lumină***, deoarece primim lumina dela Dumnezeu, prin Iisus, odată ce am intrat în sfera de atracţie a Aceluia care este izvorul luminii. Nu suntem lumină în noi înşine, ci *"suntem lumină în Domnul"*, subliniază Apostolul Neamurilor, prigonitorul de altădată al Luminii, Iudele *"însufleţit de o râvnă nespuns de mare pentru datinile strămoşeşti"*, care, pe drumul Damascului, s'a întâlnit cu Lumina, i-a văzut strălucirea şi-a capitulat în faţa acestei Lumini.

Biblia ne atrage atenţia să ţinem cont de aspectele negative ale luminii, cu alte cuvinte ne vorbeşte despre o ***falsă lumină***, despre lumina celor morţi în păcat, aşa cum scrie în Evanghelia după Luca: *"Ia seama, dar, ca lumina care este în tine să nu fie întuneric!"* Să ne ferim de situaţia în care se află cei mai mulţi din semenii noştri: ei zac în întuneric, închipuindu-şi că întunericul acesta este lumină. Unii zac în întunericul păcatului, străini de Dumnezeu şi de Hristos, şi cred - în ignoranţa lor spirituală - că strălucesc prin şmecherii, prin minciuni, prin chefuri şi destrăbălare, prin bogăţie şi posturi înalte. Alţii, care zac în întunericul ateismului şi luptă, de pe poziţiile marxism-leninismului, împotriva lui Dumnezeu, vor să lumineze, în societatea pe care o stăpânesc prin teroare, propovăduind ura şi lupta de clasă, justificând prigonirile, abuzurile şi nedreptăţile sociale, în virtutea unei lumini ideologice care nu este altceva decât întuneric. Amintiţi-vă de cuvintele prăpăstioase ale scriitorului Mihail Sadoveanu, care afirma, imediat după instaurarea regimului comunist în România, că ***lumina vine dela Răsărit***. Ori lumina - adevărata lumină - nu poate veni nici dela Răsărit, nici dela Apus; ea vine, în mod inevitabil, numai de Sus, adică direcţia acestei lumini este verticală, conform celor spuse de Ap. Iacov: *"pogorîndu-se dela Tatăl luminilor"*.

• • •

Ceea ce ni se cere şi nouă, creştinilor, este ca să umblăm în lumina Domnului, pentru a ne învrednici să ajungem, acolo unde vântul cel năprasnic al Istoriei ne-a împins, o lumină în Domnul. Să nu neglijăm această axiomă evanghelică: *"Dacă zicem că avem părtăşie cu El şi umblăm în întuneric, minţim şi nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii, şi sângele lui Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat"* **(1 IOAN, 1.6-7)**.

Să ne dăm silinţa, iubiţi cititori, ca să umblăm şi să trăim, zi de zi, în lumina care vine de Sus, în lumina lui Dumnezeu. Să vorbim în dreapta şi în stânga noastră de necesitatea acestei Lumini, pentru a întoarce la adevărul Evangheliei pe cei ce se complac în întuneric şi minciună. Obligaţia noastră este ca viaţa, pe care o avem de trăit pe pământul cotropit de forţele Răului şi ale Nopţii, să fie o viaţă de lumină, o viaţă curată şi sfântă.

"Voi sunteţi lumina lumii", le spune Iisus, ucenicilor; şi aceste cuvinte rămân valabile, bineînţeles, şi pentru noi, Românii din exil. Slăvit să fie Domnul că prin credinţa în El putem deveni fii ai Luminii şi fii ai Zilei! Binecuvântată fie clipa întâlnirii noastre cu Iisus Hristos, unica, indispensabila noastră Lumină...

DIALOGUL TEOLOGILOR

Urmare din pag.13

Excelenţă, nu contest veridicitatea Talmudului în ceea ce priveşte pe Rabbi Hanina, însă cu toate acestea el nu este recunoscut ca un ghid spiritual al Şcolii hasidice, iar Talmudul nu explică şi de ce, preferând să păstreze tăcerea, contrar obiceiului său.

Evreul: Dacă Torah nu are început, aşa nici Talmudul nu are sfârşit şi nici nu minte prin omisiune, căci *ne pas tout dire, n'est pas mentir!* Talmudul lasă pe fiecare să cugete şi să încerce să găsească singur răspunsul.

Creştinul: Excelenţă, apostolii Domnului nostru Iisus, care au înfăptuit şi ei minuni: *Învierea Tabitei din Iope de către Petru (Fapt.9, 36-42), Învierea lui Eutih din Troa de către Pavel (Fapt. 20, 9-12)* sau chiar *Vindecarea orbului Saul din Tars de către Anania (Fapt.9, 10-19)* şi pe care voi îi numiţi sectanţi şi noi îi considerăm sfinţi, pe ce bază ar fi avut îndrăzneala să meargă şi să răspândească în lume noile dogme, dacă ar fi fost simpli magicieni sau iluzionişti?

Cum se face că aceşti şarlatani-magicieni, cum îi consideraţi voi, s'au expus la atâtea pericole pentru a fonda o doctrină care condamnă Magia, ca pe un act ilicit? Întrebarea nu v'o pun eu, ci din Origene, în *Contra Celsum*, la pag.23.

Musulmanul: Eminenţă, un sfânt (wali) se distinge net de un profet (nabi), prin faptul că doar acesta din urmă primeşte o revelaţie (wahy) şi poate îndeplini miracole profetice.

Un sfânt, oricâte miracole ar îndeplini, chiar asemănătoare cu ale profeţilor, rămâne doar un simplu credincios, supus Legii revelate comunităţii de către un profet. El nu primeşte revelaţia, ci doar o inspiraţie (ilham) şi nu poate îndeplini miracole profetice (mu'jiza), ci doar minuni (karamat).

Or, Islamul ortodox se ridică clar împotriva acestei confuzii (bid'a), în special în cadrul islamului popular.

Însuşi Profetul Muhammad, este mult mai puţin important decât Coranul, care este Cuvântul lui Allah, Muhammad fiind doar cel care l-a transmis credincioşilor, după doctrina Musulmanilor reformişti.

Creştinul: Discutam însă despre Mesia, şi Evreii susţin că doar oamenii simpli şi grosolani au trecut la creştinism, lăsându-se înşelaţi de impostorul (cum Îl numesc ei) Iisus.

Cum se face că atâtea miliarde de Creştini, dela Iisus şi până astăzi, oameni simpli sau regi, ignoranţi sau savanţi, au trecut la creştinism sau nu au părăsit această religie pentru care au preferat să moară decât s'o abjure, dacă Iisus ar fi fost un impostor?

Poate oare un impostor, oricât ar fi el de abil, să păcălească la nesfârşit o omenire întreagă?

Şi cum se face că dacă Iisus a fost un impostor printre mulţi alţii, El şi nu altul a reuşit să *"păcălească"* aproape întreaga omenire?

Evreul: Dar Magicienii, care fac şi ei miracole, sunt şi ei Fiii lui Dumnezeu?

Creştinul: Eminenţă, vă voi răspunde tot prin gura lui Origene, care spunea că: *"Aceştia, orice au făcut, nu au avut niciodată drept scop să îi oblige pe cei care îi asistau şi admirau, să-şi schimbe obiceiurile rele şi să se teamă de Dumnezeu, nici să-i convingă că, în vederea Judecăţii de Apoi, trebue să trăiască în respectul Legilor" (Contra Celsum, pag. 42).*

Musulmanul: Este sris în Coran că *"Iisus va fi semnul sigur al apropierii Judecăţii (de Apoi). Nu cumva să vă îndoiţi de venirea sa" (Koran XLIII, 61).*

Iisus (Aisa) care este viu şi care se află în cer lângă Allah, va reveni pe pământ la sfârşitul lumii. El se va pogorî la Medina şi pentru a-i pedepsi pe Creştinii care l-au ridicat la rang de Dumnezeu, va muri ca un bun Musulman, îngropat între Muhammad şi Abu Bakr.

Creştinul: Interpretarea voastră este greşită. În gloriosul moment al Parusiei (Ziua Domnului), nici vorbă nu poate fi de convertirea Domnului Iisus la Islam.

Musulmanul: Excelenţă, pentru noi, Mesia (Mahdi) este un om căruia Allah îi ghidează acţiunile. Deşi Coranul nu îl descrie, conform tradiţiei islamice el este un om cu fruntea înaltă şi nasul acvilin, descendent direct al Profetului Muhammad. La venirea sa, ordinea va înlocui anarhia, însă în scurt timp el va fi urmat de un Mesia impostor, Antecrist, numit de noi Dajjal, care nu va avea decât un singur ochi şi care va îndeplini nenumărate pseudo-miracole. Însă, în final Iisus va reapărea pentru a salva omenirea. ***Mahdi*** este deci precursorul lui Mesia Iisus, un Mesia care se poate asemăna cu Mesia fiul lui Iosif al Evreilor. Însă doar ***Mesia fiul Mariei*** (Aisa ibn Maryam) este adevăratul Mesia, conform tradiţiei sunite.

Creştinul: Părerea mea este că atunci când Evreii nu recunosc miracolele înfăptuite de Iisus drept efecte ale Voinţei divine, ei îi imită chiar pe adversarii lor, Egiptenii, care nu văd nici ei nimic divin în actele înfăptuite de Moise.

Evreul: Ce v'a convins în cazul lui Iisus? Faptul că el a pretins că va învia din morţi?

Creştinul: Învierea din morţi, cred că suntem cu toţii de acord, este o minune care nu îi este imposibilă lui Dumnezeu, Creatorul. *"Domnul omoară şi învie, El pogoară în locuinţa morţilor şi El scoate de acolo (1 Sam.2,6).*

Moise, care a murit în Ţara Moabului şi a fost îngropat faţă în faţă cu Bet-Peor, are un loc de veci necunoscut şi care va rămâne astfel pe vecie. (Deut.34-6) Dar aceasta a scris'o Moise însuşi. În cazul Domnului Iisus, faptul este confirmat de apostolii Săi, în Evangheliile sinoptice.

Musulmanul: Dacă îmi permiteţi, conform învăţăturii noastre, Iisus (Isa) este considerat alături de Moise (Musa) şi de Muhammad, printre cei mai importanţi profeţi ai omenirii, în ierarhia celor care au comunicat direct cu Allah.

Este scris în Coran, însă: *"Ei (Evreii) au spus: <L-am omorît pe Iisus Mesia, fiul Mariei, trimisul lui Allah... Nu ei (Evreii) l-au omorît, ci Allah l-a luat la el, în puterea şi înţelepciunea sa>" (Koran IV, 156).*

Evreul: Este adevărt că Evreii l-au trimis la moarte pe Iisus, dar acesta şi-a meritat pedeapsa, conform Scripturilor, căci este scris că: *"Dacă proorocul care va avea îndrăzneala să spună în Numele Meu un cuvânt pe care nu-i voi porunci să-l spună... proorocul acela să fie pedepsit cu moartea" (Deut.18,20).*

Iar Iisus, departe de a fi fost Mesia, nu era decât un Evreu ca oricare altul şi nimic mai mult. De altfel, numele său de-abia dacă este menţionat de câteva ori în Talmud.

Creştinul: Pentru noi, Sângele din vinele Domnului Iisus nu poate fi decât de origină divină, iar doar faptul de a-I atribui o apartenenţă etnică omenească (Evreu sau ne-Evreu), constituie un păcat.

Continuare în numărul viitor

FARA ARMÂNEASCĂ

ARTA ARGINTĂRIEI LA AROMÂNI

-III-

CENTRE MAI IMPORTANTE ÎN ARTA ARGINTĂRIEI

Vasile TEGA

"Triburile de păstori aromâni din Epir şi Albania de Sud au reuşit sub dominaţia otomană să păstreze în mare parte autonomia locală şi privilegiile de care s'au bucurat sub împăraţii bizantini; datorită libertăţii de mişcare, încă de pe la finele Evului Mediu, ei manifestează aptitudini pentru colportajul comercial. La începutul epocii moderne tendinţa aceasta se pronunţă. Între feudalitatea otomană, absorbită de preocupări militare, şi masa rurală total aservită a celorlalte popoare, Aromânii devin cărăuşii, călăuzele şi stăpânii fireşti ai celor mai importante drumuri.

Odată stabilită această reţea, lagărele lor încep a se fixa la răspântiile sau pe poziţiile importante, dând naştere la numeroase nuclee de viaţă burgheză. Întemeiate de tribari, alcătuite din mari grupe de familii înrudite, aşezările lor se caracterizau prin disciplină interioară, şi prin solidaritate în jurul şefilor şi tradiţiilor. Aşa s'au întemeiat şi s'au dezvoltat centrele Călaru, Siracu, Gramoştea, Meţova, Clisura, Moscopole, etc." (21). În unele dintre aceste centre arta argintăriei - aşa cum se va vedea mai jos - a atins culmi inimaginabile în Peninsula Balcanică.

Moscopole

Moscopole este cel mai de seamă dintre oraşele întemeiate de Aromâni, care s'a dezvoltat necontenit prin marea putere de absorbţie pe care a exercitat-o asupra întregului ei hinterland până la mari depărtări. Oraş tentacular, în înţelesul deplin al cuvântului, ea atrăgea la sine tot ce era valid şi capabil în juru-i, tineretul satelor şi târgurilor până la depărtări destul de mari. Noii veniţi nu deveneau cetăţeni ai Moscopolei decât după ce intrau într'una din corporaţii sau, dacă erau mai tineri, după un stagiu, ca ucenici în slujba unui maestru - industriaş sau negustor. În felul acesta, întreaga populaţie a Moscopolei era grupată în corporaţii (22). Viaţa şi expansiunea fenomenală a Moscopolei nu pot fi deci înţelese fără cunoaşterea modului de organizare şi funcţionare a acestor corporaţii. De aceea, înainte de a vorbi de arta argintăriei la Moscopole, vom încerca să arătăm, pe scurt, modul de organizare şi funcţionare a corporaţiilor.

Într'o monografie consacrată Moscopolei, **Fanis Mihalopulos** (23), vorbind despre corporaţiile profesionale, scrie: *"Un rol important în dezvoltarea economică a Moscopolei, precum şi în întregul ei progres civilizator, l-au jucat diferitele corporaţii profesionale. Acestea constituiau organisme particulare recunoscute de autorităţile turceşti, având un statut propriu, cu şefi aleşi (numit-primul maestru), cu simbolurile lor proprii (drapele), cu proprietăţi proprii (case), cu sărbătorile lor (teferiţ) şi întruniri (loje), în cursul cărora se dezbăteau probleme legate de munca lor şi se proceda la alegerea starostelui (primul-mastru). Principalul scop al corporaţiilor era promovarea profesională a membrilor lor, stabilirea salariilor, precum şi soluţionarea conflictelor care ar fi putut să se ivească între patroni şi salariaţi. Atât de mare era eficacitatea justiţiei şi aşa de mare era încrederea muncitorilor şi a patronilor în judecători şi în imparţialitatea starostelui, încât rareori s'au formulat plângeri contra hotărîrilor care erau definitive şi irevocabile".*

Într'un studiu geografic apărut la Viena în anul 1791, sub îngrijirea lui **Daniil Ieromonahul** şi **Grigore Ierodiaconul**, se afirmă că moscopolenii aveau paisprezece corporaţii profesionale, reprezentând marile categorii industriale şi comerciale. Cele mai importante erau acelea privind industria metalurgică: aurarii, argintarii, arămarii şi armurierii. Veneau apoi acelea privind industria textilă şi croitorii, cărora le urmau băcanii, cismarii, constructorii, zugravii etc.

În capodopera lui **Nida Boga Voshopolea**, există un sonet închinat corporaţiilor (isnafe în aromâneşte, la plural isnăhi) intitulat ***Isnăhili***, din care iată prima strofă:

Erau isnăhili tuti pasprădzaţi
A l'ei băirachi şi-ari cathi ună,
Şi casă isnafceadzl'i iu s-adună,
Isapea a isnăhilor căndu s-faţi.

(Erau isnafurile - paisprezece toate,
Cu flamură la poartă, fiecare,
Cu sală largă pentru adunare
Să pună acolo titlul ca pe roate)

(Adaptarea literară - Hristu Cândroveanu).

Fiecare corporaţie moscopoleană era condusă de un consiliu alcătuit din maeştrii cei mai bătrâni; pe aceştia îi prezida un staroste numit ***isnaf-başlu***, adică marele breslei.

Iată acum, tot din lucrarea lui Boga, începutul unui sonet dedicat isnaf-başlui:

Ma-i isnaf cilu lucrător dişteptu,
Ş-di tuţă tiñia-li easti alăvdată,
Isnafea-ntreagă căndu-i adunată
Ca isnaf-baş lişor easti aleptu.

(Când un breslaş e minte luminată
Şi e în târg cinstit şi venerat -
În fruntea lui ajunge înălţat,
Ales de toţi, cu inima curată).

Toţi isnaf-başli ai celor paisprezece corporaţii, întruniţi, alcătuiau o conducere supremă, învestită cu puteri însemnate, în ordinea judecătorească în deosebi. De altfel, acest consiliu de paisprezece se şi numea ***Tribunalul de pace***. Sfatul corporaţiilor judeca actele de turburare a ordinei şi disciplinei în interiorul breslelor, concurenţa ilicită, incorectitudinea profesională şi raporturile cu publicul consumator (ceea ce ar corespunde în zilele noastre instituţiilor de protejare a consumatorului).

În privinţa repausului duminical, moscopolenii rezolvau problema într'un spirit foarte practic, departe de rigiditatea, de cele mai multe ori pur formală, a legiuirilor moderne. Magazinele rămâneau cu obloanele trase, însă comerciantul avea îngăduinţa, dacă vroia, să stea în faţa prăvăliei pentru cazul că cineva ar fi avut nevoie să cumpere ceva.

Ca pretutindeni, organizaţia breslelor se dezvolta sub semnul crucii şi la Moscopole ele aveau câte un patron (ales dintre sfinţii mai familiari Aromânilor), căruia breslele mai bogate se sileau să-i ridice biserici cât mai frumoase.

Tot prin contribuţia breslelor s'au dezvoltat şi aşezămintele de asistenţă socială. S'a întemeiat un orfelinat şi vestita ***casa ton ptohon*** (casa săracilor). În prima erau adăpostiţi copiii orfani şi săraci care studiau la şcolile Moscopolei. Pouqueville a mai apucat încă în zilele călătoriei sale şi magazii cu alimente de rezervă pentru săracii oraşului (24).

Tinerii talentaţi dar săraci sau orfani au găsit totdeauna un sprijin generos în rândurile corporaţiilor.

Realităţile de mai sus au fost în mod minunat ilustrate de Boga în următoarea strofă din sonetul Isnăhili, citat deja:

Că nu-ari nă isnafi ţi s'nu ştibă,
Voscopolea că oarfăñi ş-lândziţ ari,
Biseriţ stampă şi sculie mari
Ţi di isnăhi vor agiutaţi s-hibă.

(Că în Voscopole - sunt stampe şi sunt şcoli,
Biserici de'nălţat şi de'ngrijit,
Şi se cuvine - orice, cumpănit,
S'ajuţi orfani, ori suferinzi de boli).

Din rândurile de mai sus se poate vedea, odată mai mult, cât de temeinică era altădată întocmirea acestor comunităţi. Valoarea lor socială şi morală se întemeia pe practica activă a vechilor virtuţi creştine, pe o disciplină severă şi pe iubirea aproapelui în primul rând (25).

În aceste condiţii, era deci normal ca şi prelucrarea metalelor preţioase în general, şi arta argintăriei în mod special, să cunoască un avânt şi o dezvoltare fără precedent.

Anghelichi Hagimihali, o autoritate în materie de artă populară, afirmă că *"...concomitent s'a dezvoltat şi arta argintăriei* (n.n. la Moscopole), *produsele acestei industrii fiind foarte căutate pe pieţele din Europa şi Turcia"* şi continuă: *"Moscopolea a devenit celebră graţie specializării argintarilor în arta filigranului"* (26).

Istoricul **Marcel Romanescu** (27), într'un studiu consacrat argintăriei la bănăţeni şi Românii balcanici, vorbind despre Moscopole, afirmă: *"Trebue să reţinem predilecţia prefacerii metalelor în industria Moscopolei, alături de provenienţa materiilor prime din Veneţia, de unde venise impulsul comercial, poate chiar modele pentru meşteri, în orice caz elemente noi de artă, menite să fie curând adaptate de un avânt original.*

Moscopolenii, ca şi chiprovicienii, aveau legături negustoreşti cu Brâncoveanu; ei par să fi fost agenţii cei mai diligenţi ai schimburilor între Ţara Românească şi Veneţia.

Faptul are o importanţă deosebită pentru răspândirea argintăriei moscopolene în Ţările Române şi pentru evoluţia principalei arte macedonene".

În continuare, Romanescu semnalează doi argintari din Moscopole, **Gheorghe Arghir** şi **Gheorghe Hrisicu**. Dela primul se păstrează la mânăstirea Kruşedol o ripidă de argint, care înfăţişează în medalionul central icoana, în veşminte poleite, a unui Christ imberb, binecuvântând cu amândouă mâinile, deci tipic catolic. Influenţa directă a Veneţiei transpare mai ales în decupajul sinuos al crengilor, frunzelor şi florilor ce alcătuiesc un cadru larg de noutate decorativă proaspătă, în vreme ce serafimii şi pietrele brâului exterior rămân de tipul tradiţional.

Inscripţia din jurul medalionului se citeşte astfel: *"Această ripidă a mânăstirii Kruşedot cu hramul Bunei Vestiri a Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, ctitor fiind Nicanor vlădica Peciului, a lucrat-o în 1724 Gheorghe Arghir, argintarul din Moscopole".*

Dela **Gheorghe Hrisicu** ne-a rămas o evanghelie făurită pentru mânăstirea Şişatovaţ. Răposând, proegumenul Vasile al acestei mânăstiri la 17 Iunie 1742, el lasă ceva avere ca să se îmbrace o Evanghelie tipărită la Moscova în 1735. Lucrarea a fost încredinţată lui Gheorghe Hrisicu din Moscopole, care semnează greceşte pe icoana centrală a Maicii Domnului: *"Dulos Theon Gheorghiu Hrisicu, Moscopoli"*, adică *"servitorul lui Dumnezeu Gheorghe Hrisicu, Moscopole".*

Ferecătura se compune în faţă dintr'o placă principală, aşezată între alte trei mai mici în partea de sus, patru laterale şi trei jos. Într'un desen, nu prea îndemânatec, ni se înfăţişează la mijloc Înălţarea Domnului, inconjurată de scene din ciclul Patimilor, totul într'un relief destul de puternic şi cuprins într'o ramă lată cu bogate motive vegetale.

"Şcoala din Moscopole pare să fi fost osebit de apreciată în Principatele Române. Cutare policandru de argint din Moldova, un candelabru al Patriarhiei, o tavă a lui Ion Glogoveanu, sunt câteva din obiectele bisericeşti ce aşteaptă o cercetare amănunţită şi o descriere ştiinţifică, pentru întregirea icoanei acestei şcoli româneşti" (27).

Obiect ieşit din atelierele argintarilor din Moscopole

Ruinele Moscopolei (Foto G.Weigaud, 1893)

MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA

- 1856 - 1947 -

- XVII -

Prof. Nicolae CIACHIR

La 15 Martie 1939, este lichidat statul cehoslovac, iar Boemia şi Moravia, încorporate la al 3-lea Reich. Colonelul I. Eftimiu, ataşatul nostru militar dela Praga, dă o serie de detalii deosebit de interesante. Hitler a sosit la Praga, la 15 Martie, la orele 19, instalându-se direct la palatul preşedintelui Republicii, cu jumătate de oră înaintea lui Hacha, al cărui tren a fost întârziat special două ore.

Completa stăpânire a industriei de armament cehoslovac, singura furnizoare a statelor mici, ce nu făceau politica Axei, dă acuma posibilitatea Reichului, de-a le atrage de partea sa. În plus, prin stăpânirea Slovaciei şi a Memelului, se încercuieşte Polonia. Raportul adaugă că imediat a fost lichidată armata cehoslovacă, iar poliţia şi jandarmeria, puse sub control german.

Limbi oficiale au fost decretate ceha şi germana şi au fost numiţi peste tot numai prefecţi germani, cu mici excepţii cehi, dar devotaţi Reichului (*Arh. MFA, M.St.M.* dos. 457/640).

Se cuvine să facem unele precizări privind ***Slovacia***. Pe fundalul unor animozităţi cu Cehii, având binecuvântarea lui Hitler, monseniorul Josef Tiso, proclamă la 14 Martie 1939, statul slovac independent. Slovacia îşi menţine administraţie proprie şi armată naţională, iar cu ajutorul trupelor germane, sunt aruncate peste graniţă unităţile hortyste, care profitând de dispariţia statului cehoslovac, au încercat să ocupe Slovacia, pe care o stăpâniseră în perioada dualismului (1867-1918). Slovacia avea o suprafaţă de 38.004 kilometri patraţi şi 2.655.053 locuitori. Reichul era factotum în Slovacia, iar prin teritoriul acesteia se apropia de Polonia - viitoare ţintă - ca şi de petrolul românesc (*Acad. Miloş Gosiorovsky, Slovensko Dejiny*, Bratislava, 1978, p.746).

Slovacia miza pe prietenia lui Hitler pentru a contracara politica agresivă a Ungariei şi a-şi menţine entitatea statală. În acelaşi timp, diplomaţia slovacă încerca o recunoaştere internaţională. Slovacia este recunoscută de 21 de state, printre care Germania, Italia, URSS, Bulgaria, Elveţia, Spania, Finlanda, Japonia, Filipine etc (*Arh. MAE, fond Slovacia*, amănunte volumele VIII, IX, X). La 15 Iulie 1939, Grigore Gafencu, ministrul nostru de externe, anunţă recunoaşterea statului slovac. Pe parcurs România va strânge relaţiile cu Slovacia, militând pentru frontieră comună (după pierderea Ardealului de Nord) şi pentru acţiuni care să contracareze propaganda maghiară.

La 8 zile după intrarea Germanilor în Cehoslovacia, se încheie tratatul economic cu Reichul. Prin aceasta, România era nevoită să pună la dispoziţia Germaniei, în special petrolul românesc. Dacă livrările de petrol românesc numai pentru Germania în 1938, erau de 447.000 tone, în 1940 ajung la 1.196.000 tone, apogeul fiind atins în 1941, la 2.314.000 tone. Afară de petrol, România mai livra Germaniei: grâu, secară, orz, porumb, vite cornute, porci, carne, ouă în tone, primind maşini agricole, locomotive, ţevi de oţel, muniţii, instalaţii de foraj (*Arh. MFA*, dos. 2,G.N. 14, vol.33, telegr. Legaţiei din Berlin către MAE la 19 Aprilie 1939). Anglia şi Franţa, îngrijorate, încheie şi ele acorduri economice cu România, dar limitate ca valoare şi unele garanţii în 1939 privind independenţa dar *"nu şi integritatea teritorială a ţării, garanţii totuşi acceptate de rege"*.

Ministrul de Externe, Grigore Gafencu, la 19 Aprilie 1939, se afla la Berlin. Generalul Keitel îl asigura că, comenzile pentru România, pe care le contractaseră cu Cehoslovacia, vor fi respectate. Führerul ţine personal, îl asigura Keitel, ca fabricile din Boemia să-şi păstreze întrega putere de productivitate calitativ şi cantitativ.

În aceeaşi zi, Gafencu era primit de Adolf Hitler. Führerul a respins cu hotărîre afirmaţia că ar vrea să restabilească Ungaria în vechile sale graniţe. Minoritatea germană din România şi Iugoslavia, nu vor să revină sub Ungur,. Germania nu va sprijini în vreun fel pretenţiile Ungariei, cât timp el, Hitler, poate conta pe prietenia României.

Grigorea Gafencu s'a aflat apoi, între 24-26 Aprilie 1939, la Londra, dar a suferit o mare decepţie, căci Britanicii nu puteau satisface nici pe departe nevoile de armament ale României. Apoi, s'a aflat la Paris şi Roma, pronunţându-se că doreşte o destindere a relaţiillor franco-italiene, idee favorabilă a lui Carol al II-lea. Până la înlocuirea sa, dela ministerul de externe, la 29 Mai 1940, Gafencu era considerat de către Hitler - după cum scrie Hillgruber - *"un om pe care nu te poţi bizui"*.

Apoi istoricul german trage concluzia că diplomaţia românească pedala când pe o nuanţă filogermană, când pe una filobritanică. Nemţilor li se argumenta că o înţelegere italo-franceză serveşte cauza păcii, iar Franţei şi Angliei, că Italia scoasă din Axă, poate fi înglobată mai uşor în frontul comun împotriva Reichului. La 8 August 1939, Hitler îi spune ministrului maghiar Czaky: *"teoretic, România (Gafencu) duce politica unui misit cinstit, practic însă încearcă să mobilizeze împotriva noastră cât mai mulţi. Probabil România nu va lua iniţiativa unui atac, ci va aştepta un moment favorabil, cum a făcut în 1916, după ofensiva generalului rus Brusilov"*. Tot Hitler îi declara contelui Ciano, la 12 August 1939, că România este slabă militar, coruptă în interior, încât îşi va păstra neutralitatea.

În timp ce noi jucam pe două fronturi, diplomaţia sovietică încerca să ne îmbrobodească, că este partizana păcii. Astfel, Vasile Stoica, ministrul nostru dela Ankara, telegrafia, la 3 Mai 1939, către ministrul nostru de externe, că a avut în aceeaşi zi, o lungă convorbire cu diplomatul rus Potemchin, venit la Ankara, pentru schimb de vederi cu guvernul turc, pentru crearea unui front de rezistenţă, faţă de agresiunea italo-germană (*Arh. MAE*, fond 71/URSS, dos.135, telegr. din 3 Mai 1939, ora 22,30).

Propuneri precise nu s'au făcut, dar perspectiva era ca Franţa, Anglia şi URSS, să atragă de partea sa, ţările limitrofe Rusiei, adică Polonia şi România. Cu această ocazie, Stoica i-a declarat lui Potemchin, ceea ce îi declarase şi lui von Papen, ambasadorul Germaniei: *"Nu voim să fim atraşi în vâltoarea unui război. Vrem păstrarea păcii şi a frontierelor noastre"*.

În timp ce Ruşii tatonau terenul la Ankara să facă front comun împotriva Germaniei, La Berlin solicitau Nemţilor, aceştia să onoreze contractele de livrare pe care Moscova le avea cu uzinele Skoda, acum trecute sub control german după dispariţia statului cehoslovac. Consilierul sovietic Astahov, le-a spus apoi de posibilitatea înlocuirii lui Litvinov, din fruntea diplomaţiei sovietice. Motivul, Litvinov fiind evreu, Reichul n'ar fi agreat ca un asemenea om să conducă destinele politicii externe ruseşti, în perspectiva apropierii celor două ţări. Se pare că Molotov îl va înlocui pe Litvinov, care este o personalitate la Kremlin şi deşi nu este specialist în politica externă, are în schimb o influenţă tot mai mare în conducerea statului sovietic. (*Akten zur Auswärtigen Politik. 1918-1945*, Seria D (1937-1945), doc. 332, însemnare a Consilierului de Legaţie, Schnurre, din 5 Mai 1939).

În ziua când Rusul făcea destăinuiri, Litvinov, este înlocuit dela conducerea Comisariatului pentru Afacerile Străine cu Viaceslav Molotov. În aceeaşi zi, s'a anunţat că Moscova va adopta *"o atitudine de neutralitate şi va căuta să se înţeleagă cu Germania"*.

Evenimentele se derulează şi la 23 August 1939, se încheie la Moscova acel pact funest pentru noi şi pentru mulţi alţii, Molotov-Ribbentrop, ratificat simultan de Reichstag şi de Sovietul Suprem, la 1 Septembrie 1939.

Legaţia noastră dela Moscova, raporta că în noaptea de 23/24 August 1939, a fost dat publicităţii tratatul sovieto-german, pe care îl vom analiza, puţin mai târziu. La 25 August 1939, guvernul român comunica celui polonez, că în caz de conflict polono-german, va păstra o neutralitate strictă.

La 25 August 1939, la orele 3,20 p.m. era înmânat Ducelui următorul mesaj din partea lui Adolf Hitler. Germania şi Rusia, s'au angrenat în restabilirea de relaţii politice reciproce. Necesitatea a fost amplificată de situaţia politică internaţională.

1. Japonezii au tărăgănat mult, nu şi-au definit poziţiile faţă de Anglia şi Franţa, iar când s'au pronunţat pentru o alianţă împotriva Rusiei, devenise de interes secundar, atât pentru Germania, cât şi pentru Italia.

2. Relaţiile cu Polonia, au fost nesatisfăcătoare, nu datorită unor greşeli comise de Reich, ci mai degrabă amestecului Angliei.

3. Graba manifestată de Kremlin, pentru refacerea relaţiilor cu Germania, a devenit evidentă după plecarea lui Litvinov. Totul s'a desfăşurat atât de repede "de aceea nu v'am informat încă în mod detaliat Duce" (*Documents on German Foreign Policy. 1918-1945, Seria D, vol VII, doc.266*).

Apoi continuă Hitler:

4. Turcia este nevoită să-şi revizuiască poziţiile, iar România nu se mai află în postura de-a lua parte la un conflict împotriva Axei.

5. Pot să vă spun Duce, că s'a creat o situaţie politică internaţională cu totul nouă, situaţie care poate fi considerată ca cea mai mare cucerire a Axei.

6. În câteva săptămâni noi suntem gata de acţiune în Polonia (Alarmzustand). Şi dacă suntem provocaţi vom acţiona imediat" (ibidem, doc. 266). Din păcate evenimentele se vor derula şi mai repede.

(Va urma)

BUTURUGA MICĂ...

Mihai STERE DERDENA

Scriu aceste rânduri la foarte scurt timp dela transmiterea ştirii că, la miezul nopţii de 31 Martie spre 1 Aprilie 1996, au încetat, din ordinul ţarului Boris Elţin, toate operaţiile militare din minuscula şi neînfricata republică separatistă Cecenia.

Prilejul de a scrie o pagină dedicată acestei ţărişoare, care a dovedit o vitejie ieşită din comun, mi l-a oferit un tânăr inginer vecin. Acesta m'a vizitat, îndată ce a luat cunoştinţă de planul moscovit de pace, ca să mă felicite că, încă dela declanşarea războiului pustiitor din Cecenia, în Decembrie 1994, eu am prezis victoria finală a poporului cecen sub conducerea generalului-erou Djohar Dudaev. Dar socot că-i mai bine să-i dau cuvântul musafirului meu şi să redau, măcar în mare, convorbirea noastră.

- Cred că ştiţi, domnule profesor, ce ştiu şi eu.

- Nu-mi dau seama, domnule inginer, la ce vă referiţi.

- Mă refer la anunţatul plan de pace al Kremlinului cu privire la Cecenia. Poate că Dumneavoastră nu mai ţineţi minte, dar eu n'am uitat siguranţa cu care aţi prevăzut, şi faţă de mine, biruinţa, în cele din urmă, a luptătorilor ceceni, conduşi de legendarul Djohar Dudaev. Vă felicit şi vă stimez şi mai mult, începând de astăzi.

- Mulţumesc.

- Aş vrea să precizaţi încă o dată pe ce v'aţi bazat, în Decembrie 1994, când aţi formulat un pronostic atât de sigur şi de exact, zicând că buturuga mică va răsturna carul mare.

- Trebue să recunosc că, la debutul războiului ruso-cecen, afirmasem, dacă vă mai aminţiţi, şi idei care nu s'au adeverit. Bunăoară, declarasem cu cea mai fermă convingere că, în această ţărişoară din Caucaz, de peste o mie de ori mai mică decât restul Federaţiei Ruse, nu se va găsi nici un trădător care să colaboreze cu diavolul din Kremlin la alcătuirea unui guvern obedient şi nici o iudă, care să-l vândă pe Dudaev (căutat de Ruşi prin toate casele şi adăposturile). Ce n'ar fi dat Ruşii ca să-l prindă şi să-l lichideze ca pe-un terorist. Căci a nu mai vrea să fii rob, sau vasal al celui mai longeviv, mai întins şi mai blestemat imperiu înseamnă terorism. Că eroul naţional cecen n'a fost prins este adevărat, dar s'au ivit şi în Cecenia, să recunoaştem, destui intelectuali colaboraţionişti, dornici de a forma, la Groznâi, un guvern pro moscovit. Sigur că trădătorii din Cecenia sunt, din punct de vedere procentual, mai puţini decât oriunde şi în număr infim, nesemnificativ, dacă-i raportăm la cei din România bolşevizată, când Securitatea transformase absolut toată intelectualitatea, ce n'ajunsese după gratii, într'o adunătură de delatori şi de membri ai P.C.R.

Rămâne însă în picioare adevărul esenţial că oculta mondialistă, deşi-i de mult înfrăţită cu cei ce s'au perindat şi se vor perinda la cârma imperiului roşu şi, acum, a celui rusesc (ce poartă pentru naivi eufemismul "Federaţia Rusă"), urmăreşte totuşi, şi foarte bine procedează dela o vreme în acest caz, să destrame, mai bine zis, să facă zob ţandăra mai mare (Federaţia Rusă) a satanicului imperiu colonial ce se numea U.R.S.S.. Aceasta cu scopul (cât se poate de clar pentru oamenii lucizi) ca U.S.A. să rămână singura superputere. Însă procesul dezagregării Federaţiei Ruse se va desfăşura mai lent decât cel al dezintegrării Uniunii Sovietice din pricină că, de această dată, nu vor rezulta doar 15 ţăndări, ci peste 80, Cecenia fiind prima ţandără de acest ultim fel; poate că-i cea mai mică, dar şi cea mai importantă. De ce şi cea mai importantă? Pentrucă ea reprezintă începutul destrămării imperialei Federaţii Ruse şi implicit, un exemplu contagios pentru celelalte peste 80 de popoare oprimate de Ruşi de câteva secole, dovedind că o buturugă mică poate răsturna şi cel mai mare car.

Cred că nu întâmplător, ci premeditat, a fost aleasă această cea mai mică ţară subjugată de Ruşi ca să fie pildă întru dobândirea neatârnării prin bătălia cea mai crâncenă; ca, astfel, toate celelalte popoare subjugate, care sunt mai mari, să ia aminte şi să zică "De vreme ce Cecenii, care sunt poporul cel mai mic dintre toate câte gem de multe veacuri sub ocupaţia rusă, au reuşit să-şi cucerească independenţa, noi de ce n'am putea să obţinem acelaşi lucru? Încă noi, fiind mai mulţi decât Cecenii, iar Ruşii având acum, moralul la pământ, ne-am câştiga libertatea şi independeţa cu mai puţine jertfe şi într'un timp mai scurt.

În ce mă priveşte, nu pot spune decât acestea: Aşa să le ajute Dumnezeu tuturor popoarelor ocupate de Rusia hapsână şi hrăpăreaţă! Este şi dorinţa interlocutorului meu, precum şi a altor Români ce nu se mai lasă induşi în eroare de ultimele zvârcoliri şi acţiuni ale comuniştilor şi ale naţionaliştilor imperialişti ruşi întru refacerea imperiului muscal şi oprirea extinderii NATO spre Estul Europei.

SIMBOLUL LUPTEI ÎMPOTRIVA IMPERIALISMULUI RUS A MURIT!

"DJOHAR DUDAEV a fost ucis de serviciile secrete ruseşti, cu participarea serviciilor speciale de observaţie prin satelit a unor anumite ţări occidentale"

Ziarul "Ziua", 25 Aprilie 1996

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

ROMÂNISMUL BUCOVINEI

- VI -

Nicolae LUPAN

Vorbeam undeva de dotarea provinciei cu stemă-pecete ce purta pe fundalul ei cele trei culori româneşti. La un moment dat, această ştampilă mă impresionase. Adâncindu-mă însă în arhivele cernăuţene mi-am dat seama că şi asta era o mistificare ca atâtea altele. Mistificare deveniră şi cuvintele înrămate pe pereţii tuturor cancelariilor, pe care le-ar fi rostit, n'am găsit unde şi când, Frantz Iosif:

"Astăzi naţia voastră şi cel mai preţios odor al său, limba românească, nu mai sunt lovite şi batjocorite de duşmanii neamului. Eară de se întâmplă poate în unele locuri că încă tot sunt batjocorite, apoi numai cei ce sufăr batjocurile sunt de vină, dovedind că sunt molateci, pentrucă un Român verde şi cu inima la loc nu va suferi nici odată să arunce oarecare străin cu tină în naţia ori limba sa".

Ipocrită s'a dovedit a fi şi *"vajnica diplomă împărătească"* semnată de acelaşi Frantz Iosif I *"în a noua zi a lui Decembrie 1861"*. Semnată şi parafată cu *"înalta-i iscălitură"*, ea dădea totuşi veridicitatea trecutului unui ţinut daco-roman din cele mai vechi timpuri.

"Ca parte din Dacia veche, ţeara aceasta Bucovina se număra sub stăpânirea domnilor Moldovei la aşa numita "Teară de sus", mai târziu se numea Arboroasa şi în urmă Bucovina, după pădurea de fagi dintre Cernăuţ şi Vijniţ... După împreunarea ţerii cu sceptrul nostru, ea fu pusă mai întâi sub administrarea militară, iar apoi la 1786 fu împreunată cu Galiţia. Arătându-se însă din trecut, că deosebirea de limbă, datine şi obiceiuri nu fac să fie de dorit o contopire cu Galiţia, de aceea la anul 1848 Ne-am îndurat a ridica Bucovina la rang de ducat şi i-am dat neatârnare (autonomie) administrativă..."

După 62 de ani de *"împreunare a Bucovinei cu Galiţia"*, încurajat, se vede, de acest document împărătesc, *"un scriitor al nostru"*, al cărui nume, probabil din considerente de securitate, nu era dezvăluit, aşternea cu mâna pe o foaie îngălbenită de vreme: *"Nici sângeroasele şi necurmatele războaie întâmplate pe pământul Bucovinei, nici năvălirile sălbatice ale Tătarilor şi Cazacilor, nici năvălirile turbate ale Turcilor nu au adus mai multă stricăciune naţiei române din Bucovina, decât această împreunare nefirească cu Galiţia. 62 de ani lungi ca 62 sute de ani. Căci în acest timp nenorocit o parte a Bucovinei a început să-şi peardă faţa cea drept românească, în acest timp poporul românesc a început straşnic a'şi perde limba, apucând a se da la limba rusească, va să zică în acest timp s'a încuibat în ţara noastră rădăcina unui rău care cu greu se va mai stârpi..."*

Judecând după cele descoperite de mine prin arhive, era greu de găsit vreun Român bucovinean care să nu zică: *"Relele aceste câte au venit pe capul nostru toate ni se trag dela Polecii şi Rutenii galiţieni, cari au fost varga lui Dumnezu". "Polecii"* care îi sileau pe autohtoni să vorbească numai în mazureasca lor. Mazurească, dela cetele de mazuri care, deopotrivă cu Rutenii, ne inundau satele. Şi nu se mărgineau numai la sugrumarea limbii româneşti. Şi unii şi alţii atentau la numele noastre, făcând din Roman - Romanovici, din Pietraru - Pietrarschi, din Andrei - Andreiciuc, din Moraru - Melnic, Melniciuc etc.

Şi totuşi faptul că la 1848 Bucovina fu ridicată la rang de ducat avu un răsunet naţional pozitiv. Ne-o dovedeşte şi venirea la Cernăuţi a lui Aron Pumnul care, scăpând cu greu din închisorile ungureşti şi rătăcind săptămâni întregi prin codri şi câmpii, ajunge în toamna anului 1848, gol şi flămând, la Mamorniţa Bucovinei. Face cunoştinţă cu oameni de suflet care îl îndrumează spre Cernăuţi, la Iraclie Porumbescu. Acesta îl numeşte *"oaspe scump"*, îl ospătează câteva zile în şir, *"îl îmbracă cu ce are şi îl duce la Alecu Hurmuzachi"*, cu a cărei susţinere Pumnul obţine numirea de profesor la liceul românesc din Cernăuţi.

Puţinele manuale de cultură generală românesscă erau de foarte proastă calitate şi Pumnul începe scrierea unei gramatici de limbă română. Gramatică pe care o ilustrează cu texte patriotice româneşti culese din perioada timpului. Urmează apoi un *"Lepturariu românesc - spre folosinţa învăţăceilor din clasa întâia până la a opta gimnaziului de jos şi de sus"*. Lepturariu în patru volume cu un total de 1633 de pagini.

Aron Pumnul se manifestă şi ca publicist al timpului, tipărind aşa lucrări ca *"Privire repede preste moşiile mănăstireşti", "Fragmente din literatura românească", "Binescriinţa limbii româneşti cu litere romane", "Filosofia poporală", "Convorbirea între un tată şi fiul lui asupra limbei şi literelor româneşti"* etc.

Pumnul, prin gura tatălui din povestire, îi spune fiului: *"Naţia este poporul care are acelaşi sânge, vorbeşte aceeaşi limbă şi are aceleaşi datini sau obiceiuri. Poporul este trupul, car' limba este sufletul naţiei. Pentru aceea precum trupul fără suflet este mort, aşa este moartă şi naţia fără limbă... Car' stingându-se limba, se stinge şi naţia însăşi".*

Un mare adevăr, dar spus de un Român, despre realitatea românească! De aceea voi apela la imparţialitatea savantului german Hoffmann care în cartea sa consacrată poporului român scria la pagina 3074 (!): *"Dacă poporul român ar fi împreunat şi s'ar putea înălţa la cel mai înalt grad al luminării minţii, el ar fi vrednic să stee în fruntea omenirii întregi. Şi pe lângă acestea şi limba românească este atât de bogată şi de frumoasă, încât cu deosebire s'ar potrivi să fie vorbită de cel mai luminat popor din lume..."*

ORI SUNTEM, ORI...NU SUNTEM

Fragmente dintr'o scrisoare deschisă a profesorului IGNAŢIU ORHA din Baia Mare, puse la dispoziţia "Pro Basarabiei şi Bucovinei" Mondiale de ANA POPOVICI, purtătoare de cuvânt pentru Arad, Timiş şi Bihor

Acel popor care nu îşi afirmă drepturile naţionale, clar şi răspicat, nu are demnitate naţională şi nu este vrednic de respect din partea altor popoare.

Drepturile poporului român asupra teritoriilor româneşti luate cu forţa armată de către Ruşi şi Ucraineni trebue să fie afirmate, în primul rând, de către Preşedintele, Parlamentul şi Guverul României. Când însă aceste instituţii nu o fac, politicienii şi oamenii de vază ai Ţării, ziarişti, istorici, jurişti etc., sunt acei care au datoria s'o facă. Altfel, istoria ne va considera laşi şi trădători!

Există cel puţin trei situaţii în care conducerea României nu a avut cuvenita demnitate şi nu şi-a făcut datoria faţă de popor:

- N'a declarat, în timp util, nul şi neavenit tratatul Ribbentrop-Molotov, aşa cum a făcut-o Sovietul Suprem al URSS în 24 Decembrie 1989, şi n'a cerut Moscovei să ni se retrocedeze teritoriile răpite;

- A semnat, în Aprilie '91, un zis tratat de prietenie cu URSS în care nu se făcea nici măcar referire la pactul Ribbentrop-Molotov, deşi ar fi trebuit să fie stipulat un termen cât mai scurt posibil în care teritoriile româneşti luate cu japca de către Moscova să ne fie retrocedate;

- N'a găsit de cuviinţă, cu ocazia puciului dela Moscova din 1991, să facă demersurile necesare pentru Reîntregirea României cu teritoriile ce ni le-a luat Uniunea Sovietică în 1940 şi 1944.

A fi de acord, fie şi în mod tacit, cu înstrăinarea Basarabiei, Nordului Bucovinei şi Ţinutului Herţei, dăruite în mod arbitrar Ucrainei, este un act de trădare faţă de Neam şi Ţară. Lucru ce nu poate fi permis sub nici un fel de pretexte.

Partidele politice din ţară, împreună cu oameni de cultură şi ştiinţă, trebue să constituie un Comitet al Reîntregirii care să întocmească un memoriu în atenţia Preşedintelui, Parlamentului şi Guvernului României. Publicat în presă, acest memoriu ar trebui să fie înaintat de asemenea Organizaţiei Naţiunilor Unite, precum şi Consiliului Europei.

Un memoriu care să includă neapărat următoarea frază: ***Poporul român îi va considera trădători de neam şi ţară pe acei reprezentanţi ai lor care ar îndrăzni să semneze şi să ratifice vreun tratat care să accepte înstrăinarea în continuare a teritoriilor româneşti trecute în mod deliberat în componenţa Ucrainei etc., etc.***

N.L

PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA

INTERVENŢII AŞTEPTATE

În răspunsul Consiliului Europei la cererea Rusiei de primire, imperativ, se cere Kremlinului:

- Să ratifice Acordul din 21 Octombrie 1994 dintre Chişinău şi Moscova şi să continue retragerea din Transnistria a Armatei a 14-a, cu tot cu materialele sale;

- Să trateze cererile de restituire a bunurilor culturale - publice, private sau instituţionale - aparţinând altor ţări europene: arhive, opere de artă, clădiri etc. (de exemplu, numai valoarea tezaurului României - trimis şi încredinţat pentru păstrare pe timpul Primului Război Mondial la Moscova, înainte de 1917 - este de peste 47 miliarde de dolari şi constă în aur, bijuterii, smaralde, colecţii numismatice etc.);

- Să restituie în cel mai scurt timp bunurile aparţinând instituţiilor religioase din ţările Europei, ocupate în trecut;

- Să elimine incidentele de tratament dur şi crimele din forţele sale armate (de pildă, sute de militari români basarabeni au fost reţinuţi silnic în armata rusă, şi după ce Basarabia şi-a declarat independenţa şi au fost ucişi în cazărmile ruse şi ucrainene mai mulţi decât pe fronturi).

Ce întreprinde oficial România în aceste împrejurări? Şi cum tratează cu Ucraina recuperarea legitimă a Nordului Bucovinei, Sudului Basarabiei, Insulei Şerpilor, de asmenea - respectarea drepturilor omului în Transnistria - Ţara de dincolo de Tisa - unde, din veacul veacurilor, locuiesc zeci de mii de Români, aflaţi azi în forţată desnaţionalizare?

Anul trecut, la Negostina, din judeţul Suceava, România a găzduit cu simpatie şi a televizat festivalul cultural al minorităţii ucrainene. (În schimb, la 21 Ianuarie 1996, la instigarea autorităţilor dela Kiev, ultranaţionaliştii ucraineni au ars drapelul românesc în Piaţa Centrală din Cernăuţi!)

Între Cernăuţi şi Negostina, în oraşul Siret - fostă reşedinţă domnească - biserica Sfânta Treime, lăcaş de rugăciune ctitorit în secolul XIV - când nu se iviseră pe lume, adăpostiţi de noi, Ucrainenii şi Ruşii - păstrează imaginea nepieritoare a neamului. La biserica Sfântul Nicolae din Rădăuţi - la Bogdana - plâng parcă primii domni, înmormântaţi în străvechiul pământ românesc al Bucovinei. De aceea, cu inima strânsă, urmărim să aflăm demersurile Ţării.

Paul ŞERBĂNESCU

Purtător de cuvânt
Alexandria

INSCRIPŢII PE PODUL DELA CĂLUGĂRENI

1595-1995

1. S'a făcut acest pod în anul 1935 fiind inaugurat cu prilejul aniversării a 340 ani dela marea biruinţă de pe apa Neajlovului a lui Mihai-Vodă Viteazul.

2. Tu, care treci azi nesupărat de nici o asuprire peste Neajlovul curgând paşnic spre Dunăre, aminteşte-ţi cu evlavie de Mihai-Vodă Viteazul, întâiul întregitor al ţinuturilor româneşti.

3. Aici la 13 August 1595 puţini ostaşi dar cu suflet mare, au stătut nebiruiţi în faţa duşmanului apărând strâmtorile Neajlovului.

4. Închinări lui Mihai-Vodă Viteazul, apărătorul creştinătăţii, zămislitorul visului de întregire a Neamului Românesc.

" Const. Baraschi"

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

ÎNTÂLNIRE CU ANA BLANDIANA LA PARIS

Scriitoarea Ana Blandiana, preşedinta *Fundaţiei Academia Civică*, care coordonează proiectul *Memorialul Sighet* şi vicepreşedintă a *Alianţei Civice*, s'a aflat la Paris în zilele de 29 şi 30 Martie la invitaţia Institutului de Limbi şi Civilizaţii Orientale (I.N.A.L.C.O.), Clubul de Română, la masa rotundă în jurul cărţii *"Instaurarea comunismului - între rezistenţă şi represiune"* (1995), precum şi la invitaţia *Asociaţiei pentru Fundaţia Memorial Sighet* (Association pour la Fondation Memorial Sighet - A.F.M.S.) cu sediul la Paris, al cărei obiectiv este *"susţinerea şi realizarea Memorialului victimelor comunismului şi a Centrului Internaţional de studii asupra comunismului la Sighet"*. Foarte mulţi Români din exil au ţinut să se întâlnească cu distinsa doamnă cu care s'au întreţinut prieteneşte în cadrul unei întruniri organizată sub egida Alianţei Civice, continuând astfel tradiţia dialogurilor de mult încetăţenite în ţară.

Cu oacazia celor trei întruniri, au mai participat la discuţii: D-na Catherine Durandin, istoric, profesor la INALCO; D-na Maria Brătianu, preşedinta asociaţiei *Fondation Memorial Sighet*; D-na Antonia Constantinescu, secretară a A.F.M.S. şi redactor la cea mai citită publicaţie în limba română din Franţa *"Lupta / Le combat"*, Dl. Alexandru Herlea, reprezentantul Convenţiei Democratice din România şi al PNŢCD pentru relaţiile externe; D-na Ana Ţuţuianu, din partea Alianţei Civice şi Dl. Radu Portocală, scriitor şi ziarist.

Ana Blandiana a avut amabilitatea de a-mi acorda un interviu. Referindu-se la Memorialul Sighet a spus: *"La început, acum trei ani, erau în mod surprinzător pentru noi, extrem de mulţi oameni cărora le era încă frică să-şi povestească "experienţa" trăită. Faptul că acum sunt mai rare asemenea cazuri, dovedeşte, pe de o parte, că totuşi trecând anii, în această oricât de aproximativă democraţie, oamenii încep să-şi piardă frica, ceea ce este bine. În ceea ce priveşte obiectele, documentele pentru viitorul muzeu dela Sighet, deocamdată nu facem decât să le înregistrăm acolo unde se găsesc. Abia după ce vom restaura clădirea, ne vom putea permite să le strângem. În orice caz, pentru documente ne-am adresat tuturor ministerelor şi instituţiilor. Cu excepţia Ministerului de Interne, care nu ne-a răspuns nimic, toate celelalte ne-au spus că putem să trimitem istorici, din partea noastră, ca să fie lăsaţi, punctual, adică pe câte o temă sau alta să cerceteze arhivele. Sigur că, deocamdată, asta este mai mult sau mai puţin o vorbă.*

Ilie Mihalcea: *S'ar putea vorbi de un ajutor din partea puterii?*

Ana Blandiana: *Ce înseamnă ajutor? Dacă ne-ar lăsa să cercetăm arhivele, nu şi-ar face decât datoria. Deocamdată ne vom adresa SRI-ului pentru a cere lista oficială a celor care au murit în închisorile comuniste. Sigur, o listă extrem de controversată, o listă extrem de redusă. Şeful SRI-ului vorbea de 9.000 de morţi, număr evident infinit sub realitate. Dar chiar şi de 9.000 de nume vom avea nevoie în acest an, când vom realiza curtea interioară cu capela, nume pe care le vom scrie pe zidul care coboară în incintă.*

I.M.: *Care este opinia D-voastră despre viitoarele alegeri?*

A.B.: *Ce pot să să vă spun? E o întrebare la care aş putea scrie o carte. Aş putea să vă răspund în două feluri: într'un fel optimist, la care răspunsul este: vom câştiga aceste alegeri şi într'un fel pesimist, la care răspunsul este: dacă nu le vom câştiga, vom pierde nu pentru patru ani, ci pentru mult mai mult, pentrucă un nou câştig al aceleiaşi echipe, practic nemişcată dela putere de 50 de ani, va însemna în acest moment în care toate lucrurile se delimitează în lume, aşezarea României pe o altă şină, deci scoaterea României din rândul ţărilor democratice europene şi aşezarea într'o societate de tip sud-american. Sper din toată inima că acest lucru nu se va întâmpla şi mai ales, sunt convinsă, şi asta în lumina sondajelor în care Convenţia Democratică apare cel puţin la egalitate cu partidul de guvernământ, că cel puţin pentru alegerile parlamentare nu trebue să ne facem probleme.*

I.M.: *La ce carte scrieţi acum?*

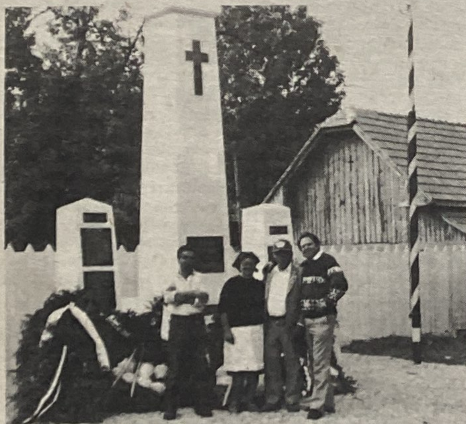
A.B.: *O să-mi apară peste câteva săptămâni, o carte de versuri pentru copii, care se numeşte "Cartea albă a lui Arpagic". În toamnă, probabil după alegeri, o să-mi apară o carte despre aceşti şase ani de meditaţii asupra ceea ce am trăit.*

I.M.: *Vă doresc succes.*

A.B.: *Vă mulţumesc şi vă urez D-voastră şi tuturor Românilor din străinătate multă sănătate şi toate cele bune.*

Ilie MIHALCEA

UN ROMÂN CARE NU ŞI-A UITAT ŢARA, NEAMUL ŞI SATUL ÎN CARE S'A NĂSCUT

Acesta este Traian Hideg din Guelph-Ontario, Canada, emigrat din România în anul 1956.

A avut dragostea de satul său natal Băişoara, Jud. Cluj, să ridice un monument de cinstire în memoria eroilor acestui sat, morţi pe câmpul de luptă în cele două războaie mondiale.

Prin jertfa sa, de unul singur, a realizat acest monument, deşi a întâmpinat mai multe greutăţi cu terenul unde a fost amplasat (centrul comunei). A făcut cinci drumuri Canada-România şi invers, cu ambiţia ca cele propuse să fie împlinite. Trebuia să fie terminat cu câţiva ani în urmă, dar cele arătate mai sus, l-au ţinut pe loc.

Dorinţa atât i-a fost de mare încât orice greutăţi va întâmpina, monumentul trebuia să se ridice.

În ziua de 24 Septembrie 1995 a fost sfinţit de un sobor de preoţi greco-catolici şi ortodocşi (eroii au fost greco-catolici), care în predicile spuse au arătat jertfa acestor eroi, pentru o Românie Mare.

Serbarea a fost organizată după program militar, bine conceput.

Printre participanţi a fost şi preşedintele Societăţii culturale *"Avram Iancu"*, care în cuvântul său a arătat luptele Românilor de secole pentru libertate şi scăpare de sub jugul străin.

Toţi care au vorbit n'au uitat să amintească de sacrificiul pe care l-a făcut acest om de suflet, Traian Hideg.

În încheiere, a vorbit sponsorul Traian Hideg, care într'o amplă vorbire a arătat ce l-a determinat să ridice acest monument, spunând: *"Vreu să rămână o amintire de-a lungul veacurilor pentru aceşti eroi care nu mai sunt în mijlocul nostru. Asta a fost cea mai arzătoare dorinţă a mea şi sunt mulţumit sufleteşte că am rezolvat-o".*

La această serbare au luat parte cetăţeni de toate vârstele din satele din jur, în număr nelimitat.

Şi acum, ca încheiere şi mişcaţi de gestul acestui Român canadian, ne simţim obligaţi să-i mulţumim pentru marea jertfă şi îi dorim viaţă sănătoasă şi să-i dea Dumnezeu tot ce are nevoie.

Vasile Iancu
veteran de război şi
fost deţinut politic.
Comuna Băişoara, judeţul Cluj

ASOCIAŢIA FOŞTILOR DEŢINUŢI POLITICI ROMÂNI
- Filiala Franţa -

Fraţi Români,

A.F.D.P.R., Filiala Franţa, organizează şi în acest an un pelerinaj în Nordul Franţei, la şase cimitire unde dorm Români căzuţi în Primul Război Mondial, ca aliaţi ai Franţei.

Sâmbătă 25 Mai 1996, la ora 12.00, un serviciul religios va fi oficiat în cimitirul oraşului Maubeuge, unde se află un frumos careu, în care dorm somnul de veci 80 de tineri români. Pe monumentul din centrul careului, se află stema regală română. Invităm la Maubeuge, lângă frontiera belgiană, pe M.S.Regele Mihai I şi pe Românii din Belgia, Olanda, Luxemburg şi Anglia (de unde se poate veni cu autocarul prin tunelul dintre Anglia şi Franţa).

Vom continua pelerinajul la cimitirele din: Assevent (cu 12 Români), Hirson (cu 275 de Români), Effry (cu 22 de Români), Rethel (cu 12 Români) şi Signy-l'Abbaye (cu 12 Români).

Vom vizita şi celebra catedrală din Reims.

Plecarea cu autocarul din Paris, dela Biserica Ortodoxă Română, Metro Maubert-Mutualité, Sâmbătă 25 Mai 1996, ora 8.00. Revenirea la Paris, în acelaşi loc şi aceeaşi zi, la ora 22.00.

Pelerinajul dela Soultzmatt (Alsacia) va avea loc tot Sâmbătă 25 Mai 1996, la ora 12.00. Serviciul religios va fi oficiat de părintele Dumitru Popa, din Freiburg (Germania).

Dumnezeu să ocrotească România!

Remus RADINA

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ȘI PĂȚITE

George DONEV

PRĂJITURI PE GUSTUL TUTUROR

Pentru a le îndulci personalitatea, în ajun de alegeri, unii cofetari-bucătari, suportori ai D-lui Iliescu, au lansat o prăjitură care-i poartă numele; în același timp bucătăresele au lansat și ele o prăjitură și mai dulce, cu numele celuilalt candidat, Petre Roman.

"Asociația Cofetarilor și Bucătarilor" a protestat împotriva înscrierii în partid a prăjiturilor: *"Noi considerăm că desertul este făcut pentru a îndulci sufletele oamenilor. Nu ni se pare normal, atunci când intru într'o cofetărie, ca prăjitura să-ți stea în gât"*, a declarat un membru fondator al asociației.

Reclama, care îndeamnă consumatorii ca să-l înghită pe *"Iliescu"* și *"Roman'* (Vorbim de prăjituri, N.R.) îi asigură pe aceștia că liderii au fost îndulciți artificial cu zaharină și nu-i pericol că te supra alimentezi.

S'a făcut și un sondaj al opiniei publice de efectul pe care-l au prăjiturile la viitoarele alegeri:

- Dă-mi un Petre Roman - spune o durdulie simpatică - *dar te rog să-l împachetezi în vată. Vreau să-l savurez diseară când mă sui în pat.*

- Mie - spune un miner - *dă-mi-l pe Roman că vreau să-mi infig colții în prăjitura lui de fost premier.*

Tot atât de populare sunt și prăjiturile *"Ion Iliescu"*:

- Dă-mi un "Ilici", spune un grevist dela metrou, *dar în loc de o furculiță servește-mă cu o baionetă.*

O bunicuță veselă comanda un *"Iliescu"* și un *"Roman"* la pachet.

Nu vreți să le mâncați aici, o întrebă vânzătoarea?

Nu, că-mi vine greață de zaharina lor, eu le cumpăr pentru Grivei, că tare-mi place să văd cum îi înghite dintr'o mușcătură.

•••

CU DIPLOME ȘI SQUARE DANCE

Universitatea din Craiova a decernat un titlu onorific D-nei Hillary Rodham Clinton, soția președintelui Statelor Unite, și a invitat-o în România pentru a primi distincția acordată.

D-na Clinton, *"cu regrete"*, a refuzat invitația.

Universitatea și-a repetat invitația și D-na Clinton și-a repetat *"regretele"*. S'a ajuns la un compromis: decernarea va avea loc, cândva, la Casa Albă.

Insistența de-a avea ca musafir pe *"Prima Doamnă"*, o înțelegem. Președintele Iliescu a făcut *"o vizită de lucru"* și-a stat de vorbă 40 de minute cu Președintele Clinton dar, în schimb, nici un înalt demnitar american, și nici președintele care umblă forfota prin lume, nu s'a abătut pe malurile Dâmboviței, o desconsiderare care-i mototolește scrobeala zâmbetului. Dar Dl. Cotroceni are dibăcie decembristă și-a oferit *"to the First Lady"*, o nouă oportunitate de a-i vizita țara.

D-na Clinton a primit invitația din partea miresei sportive Nadia Comăneci, ca să aterizeze la nunta ei ce va avea loc în Palatul Parlamentului unde, pe lângă somitățile tovărășești *"get beget"*, vor fi și alte proeminențe terestre. Cum la nuntă e joc și veselie, Dl. președinte s'a pregătit de nuntă, luând lecții de Square Dance, ca să danseze americănește și visează la fotografia din ziar stând la braț cu soția Președintelui Statelor Unite.

Când scriem aceste rânduri, n'avem nici o informație de cum s'a desfășurat nunta Zamfirei Comăneci.

•••

"NU SUNT BANI, CUVÂNT PUTERNIC

Rudele i-au despărțit / Ea s'a dus la mânăstire / El la casa de smintiți / Când erau atât de tineri / Și atât de fericiți".

Mi-am adus aminte de aceste versuri când am citit necazurile prin care trece România căutând să împace datoriile cu Fondul Monetar Internațional (FMI), care-i impune că *"deficitul bugetar trebue să fie de calitate"*.

Întru ajutorarea D-lui Marin Stelian, președintele Comisiei pentru buget și finanțe, îi transmit sfaturile amicului Bulă:

Mai întâi - spune Bulă - *trebue să eliminați tot ce-i inutil, începând cu Directorul General al Poliției care, dacă-și face datoria, e silit să demisioneze (Cazul Pitulescu). E inutil să prindeți hoții, când a doua zi ei sunt puși în libertate "din ordin de sus" ori sunt eliberați pe motiv că au mătreață. Reduceți rolul polițiștilor la agenți de circulație. S'ar reduce accidentele rutiere.*

De asemenea, trebue redus și numărul judecătorilor, deoarece au devenit inutili, de când Dl. Iliescu schimbă sentințele după cum îi bate vântul și amână să semneze legea inamovibilității. Socotiți câtă economie s'ar face dacă ar rămâne judecătorii dedicați divorțurilor și înfierii orfanilor! O altă economie ce ar ridica, în același timp și prestigiul țării, ar fi ca Dl. Iliescu să nu mai facă vizite prin străinătate.

•••

PÂINEA RĂMÂNE NELIBERALIZATĂ

Prețul pâinii rămâne același și nu va fi luat în discuție decât în 1997, după ce se va calcula recolta anului în curs.

•••

CITITE

"În timp ce în America vacile mor pe capete, la noi boii sunt la putere".

•

"Corupția de stat este singurul domeniu bine planificat de actuala guvernare".

(Din săptămânalul de moravuri grele *"Academia Cațavencu"*)

ROMFEST 1996

6-7-8 SEPTEMBRIE

Princeton-New Jersey U.S.A

Președinte, Dr. Anca POPA

Secretar, Ing.Nidia BELCEA

Casier, Ing. Dr.Ion SIMULESCU

Instantanee

DĂRĂPĂNARE GENERALĂ

Radu BADIU

25 Martie - Bunavestire...

Zi în care a ieșit - într'adevăr - soarele. Ca o speranță. Dar...

S'a luat zăpada și se vede realitatea în toată goliciunea ei.

Hodoronc - tronc, după ce trec prin gropi și prin noroiul de pe strada Liviu Rebreanu, mă pomenesc în fața marelui magazin Titan. Din vitrină nu mă privește portretul color al celui care s'a specializat - ca nimeni altul în istoria politică a României - în a nu spune adevărul. Deasupra chipului suprahrănit scrie - (tot așa: hodoronc-tronc) - *"Speranța salariatului din comerț"* - apoi obrajii bucălai și privirea cam speriată, dar aiurea, sub care scrie *"credibilitate"*. În stânga, semnătura în facsimil: Adrian Năstase... Ha!

Imaginea color imprimată pe cea mai fină hârtie velină mi-atrage atenția că nu degeaba președinția (singura din lume!) s'a dotat cu o tipografie proprie ultramodernă (Un domn îmi șoptește din spate: *"vor tipări buletine de vot paralele și vor veni, pe unde va fi supraveghere slabă, cu urnele lor"*).

Hopa...

Intru în parcul IOR unde câțiva *"muncitori"* tineri - beți morți - în gecuțe și blugi, merg spre nicăieri, vorbind aiurea: monosilabic, aprinzându-și cu greu țigările. Este imaginea celor care *"se bucură prostește"* că au știut să tacă din gură, motiv pentru care sunt menținuți la lucru. Ăi care au ciripit împotriva conducerii locale și a guvernării sunt acum șomeri. Iată ***criteriul*** domnului cu portretul în vitrină!

Pe o alee în diagonală, vin dela gura metroului Titan vreo șase adolescenți în geacă și blugi, mai spălate, care strigă un slogan fotbalistic: *"Iliescu se roiește, / Văcăroiu se topește / și în loc iarbă iar crește. / Arde-o, frige-o, n'o lăsa, / Tri li li și tra la la, / vine iar primăvara"*...

Ha; ha; ha... Ce-o fi asta?

De-abia-mi pornesc automobilul și plec spre Oltenița. Când trec prin cartierul 23 August - fost Malaxa - mă dezgustă goliciunea, gunoaiele, aglomerarea de case și coșmelii iar marele depozit de mărfuri dela Cătănoia - gol pușcă și cu aspect de abandonare.

Da. În fiecare primăvară - de vreo cincizeci de ani încoace - se vede schelăria șubredă, oasele goale, substanța subțirică a unui regim *"al celor mulți si defavorizați"* pentru care n'au făcut nimic material. Doar să le zăpăcească mintea, smulgându-i din obiceiurile tradiționale (a curățeniei de primăvară), credința (în Dumnezeu și înțelepții neamului), hărnicia și spiritul gospodăresc (oferindu-le cozi la pâine, cozi la lapte, cozi la CEC, cozi la depunerea cupoanelor, cozi... care reprezintă un mod de a gândi și a trăi, adică... de a li se da, cu prețuri de mai nimic, în locul românescului de a-ți face cu mâna ta și de a te chivernisi după cum au făcut-o părinții, marii gospodari ai satelor și orașelor, creatorii celui mai mare partid al țărănimii.

Dela Cernica încolo... dezastru: groapă de groapă în plin asfalt. Dincolo de comuna Tânganu, în zona celor mai ***grozave gropi dela livada de piersici și caiși***, mă însoțește, câteva clipe, o soartă de automobil. Când simt că butucul din față hârjâie de pământ, ***realizez*** că roata este dela mașina mea. *"O fi fost - de când e'n capul statului - zâmbitorul lui "e firesc, e normal, asta-i în perioada de trecere" la Oltenița natală cu automobilul pe acest drum?"*

Ce să caute! La comuniști lucrează numai *"adevărul necesar"*. *"Ceea ce nu este necesar cauzei* - zic domniile lor - *nu există!"* îmi răspunde Ionel a' lui Mihalache, președintele țărăniștilor din *"cătunul de noroi"* cum i se zice acum fostei comune Puțudini, devenit satul Progresu', nume dat în batjocoră de cei care trecuseră localitatea la demolare.

Pornesc dela chipul celui ce patronează dărăpănarea generalizată și ajung la cei pe care se sprijină local aflați într'o petrecere de două zile. Aici - deputatul PDSR, șefi în comerț și în agromecuri, oamenii comerțului local - unde, printre muzică țigănească și joc nebunesc, într'o înnecare în alcool aud: *"Cu Domnul Iliescu și Adrian Năstase înainte!"*

Înainte - spre ce?

Spre un dezastru generalizat?

MICA PUBLICITATE

Anunțurile din această rubrică sunt redactate de solicitanți

Căsătorii

• Romancă (din Sibiu), 26 ani, de profesie medic, domnișoară prezentabilă, fără obligații; doresc căsătorie cu Român, cetățean canadian sau american, devotat vieții de familie. Telefon în Canada: (519) 472 7536.

• Doamnă serioasă, 55 ani, educată, doresc cunoștință cu domn serios, sincer, situație materială bună. Răspuns: Văcăneș Georgeta,România, 2000 Ploiești, Str. Scomșului, 5A, Bl. 12B, Sc. B, Ap.23.

• Doamnă, prezentabilă, 33 ani, educată, de condiție socială bună, iubitoare de sport și muzică lirică, fără obligații, studii, informatică, doresc cunoștință în vederea căsătoriei. Răspuns la adresa: Ionescu Maria, Str. Valea Argeșului, Nr.2A, Of. Poștal 74-113, Drumul Taberei, Sect. 6, București.

Peninsula Coreea: NORD CONTRA SUD, IARĂŞI ?

ALARMĂ MAXIMĂ LA PARALELA 38^{0}

Dan-Liviu NICOLAE

La începutul lunii Aprilie, trupe nord-coreene echipate cu armament greu de război, au pătruns în repetate rânduri în zona demilitarizată a localităţii Panmunjon. Provocând instaurarea, în partea sudică a frontierei, a celei mai ascuţite stări de urgenţă din ultimii 15 ani.

Aparent, faptul nu pare să reprezinte, în sine, o ameninţare serioasă.

Prima incursiune, de Vineri 5 Aprilie, a implicat o trupă de 130 de militari. Cea de-a doua, din noaptea de 6 spre 7 Aprilie şi a treia, din 7 Aprilie, au comportat prezenţa unui efectiv de cca. 400 de soldaţi, care s'au dedat la exerciţii de luptă în zona interzisă activităţilor militare prin armistiţiul din 1953. Această înţelegere, prin care s'a pus capăt războiului intercoreean, permite fiecărei părţi să introducă în sectorul Panmunjon maximum cinci ofiţeri şi 35 de membri de personal de grad inferior. Singurele arme permise acestora sunt armele *"de mână"*.

Chiar depăşind cu mult prevederile armistiţiului, numărul militarilor nord-coreeni participanţi la aceste încălcări este nesemnificativ în raport cu forţele armate antagoniste din peninsulă. Nordul are, sub arme, potrivit aprecierilor, peste un milion de oameni. Iar Sudul are şi el circa 650.000 de militari modern înarmaţi şi susţinuţi de trupe ale SUA, numărând 37.000 de membri.

Dela o încălcare a armistiţiului la alta, nord-coreenii au dublat efectivele implicate. Dar chestiunea nu este în ce măsură progresia aceasta va continua. După opinia aproape unanimă a specialiştilor, Nordul nu ar avea nici o şansă într'un eventual nou război, care ar deveni foarte repede unul sinucigaş. Ceea ce nu i-ar împiedica pe comuniştii dela Pyongyang, în disperare de cauză, să folosească armamentul nuclear pe care toată lumea este convinsă că-l au, ca şi armamentul chimic şi biologic. Ba poate, dimpotrivă. În plus, există, cel puţin teoretic, pericolul unui conflict deschis, iniţiat dintr'o eroare sau dintr'un exces de zel.

Analiştii au, bineînţeles, în vedere, o asemenea eventualitate.

Evenimentele din 5-7 Aprilie oferă, însă, un material de studiu şi o bază de speculaţii mult mai vaste.

Anunţându-şi hotărîrea de a înceta să mai aplice prevederile armistiţiului din 1953 (lucru pe care l-a făcut încă de Joi 4 Aprilie), Pyongyang-ul a invocat, ca motiv, pericolul unei... invazii din Sud! Sigur, enormitatea acuzaţiei nu l-a deranjat câtuşi de puţin. Pentrucă miza jocului său este atât de importantă încât orice mijloace par acceptabile, cu condiţia de a fi eficace.

Mai întâi, la Pyongyang pare a se fi instalat un anume reflex de tip pavlovian: ori de câte ori Coreea de Nord, altfel ignorată de restul lumii, a făcut să se vorbească despre ea, creând o situaţie de încordare (amintiţi-vă episodul cu rachetele purtătoare de focoase atomice), a obţinut, relativ uşor, anumite avantaje, menite să o potolească...

Apoi, Coreea de Nord şi-a şi mărturisit unele intenţii: nemulţumită dela bun început cu simplul armistiţiu încheiat, junta dela Pyongyang ar vrea nici mai mult nici mai puţin decât un tratat de pace cu Statele Unite. Tratat ce ar conferi RPD Coreene un statut internaţional cu totul altul decât cel actual.

Armistiţiul este o simplă înţelegere între combatanţi. El nu comportă nici un fel de recunoaştere la nivel guvernamental. Când schimbi gloanţe şi bombe cu un adversar, este greu să pretinzi că acesta nu există. Şi te poţi înţelege cu el ca să înceteze focul. Indiferent că este vorba de o adunătură de bandiţi, de o organizaţie teroristă sau de trupele unui stat cu o legitimitate contestabilă.

Dar un tratat de pace reprezintă altceva. El se negociază de două guverne care, implicit, îşi recunosc reciproc legitimitatea. Iar semnarea lui, de obicei la cel mai înalt nivel, reprezintă recunoaşterea explicită. Sigur, Washington-ului nu-i pasă dacă Pyongyang-ul îl recunoaşte ori ba. Nu şi reciproca. Abia atunci n'ar mai exista, practic, nici un fel de piedică pentru comuniştii nord-coreeni de a se manifesta în lume. Mai mult, o asemenea victorie ar reprezenta cea mai bună *"anestezie"* propagandistică faţă de propria populaţie. Este, cine ştie, poate singura soluţie de a păstra puterea într'o ţară şi peste un popor îndurând cele mai cumplite lipsuri. Evident, în afara variantei - cu totul nerea-. liste - a câştigării unui război cu Seul-ul. Foametea şi privaţiunile la care Coreenii din Nord sunt expuşi de ani de zile, urmare a ineficienţei oricărei economii de tip marxist (să nu uităm că nici lăudata economie chineză nu constituie o excepţie, ea trăgându-şi excedentele din renunţările la economia de comandă şi din cele cinci regiuni zise *"speciale"*, adevăraţi plămâni capitalişti ai unei ţări comuniste), ar primi, astfel, sensul de *"sacrificii într'un scop nobil şi de interes naţional"*.

N'ar fi de mirare nici ca, în aceste condiţii (ale recunoaşterii depline din partea SUA), junta dela Pyongyang să-şi permită chiar un simulacru de alegeri *"libere"* în care ar avea toate şansele să câştige. Exemplul României din 1990 şi 1992 nu poate fi ignorat...

Întrebările care se nasc sunt trei: până unde crede Pyongyang-ul că poate merge cu provocările, în ce măsură sunt acestea ţinute sub control şi cât sunt Americanii de dispuşi să se lase *"tachinaţi"*?

MASACRUL DELA BĂLŢI

Nicolae D. RUSU

Prin intermediul călugărilor români dela Sfântul munte Athos, ne-a parvenit o scrisoare zguduitoare, pe care şi ei au primit-o pe căi ocolite din partea Ierodiaconului Nicodim Şchiopu din Bălţi, Basarabia.

Această scrisoare ar trebui publicată de toate ziarele şi tradusă în toate limbile, adusă la cunoştinţa întregii lumi, căci sunt morţii noştri căzuţi pentru Ţară şi Neam, fără altă vină decât că erau soldaţi români ce şi-au făcut datoria, dar asasinaţi mişeleşte de *"eliberatorii"* ruşi.

Şi despre această crimă aflăm abia acum, căci ca şi în cazul asasinatelor dela Katyn, Ruşii, au încercat până azi să le ascundă în ciuda tuturor evidenţelor.

România, deşi a dus un războî drept de eliberare a propriului teritoriu invadat de agresorii sovietici în urma Pactului dintre Hitler şi Stalin, iar mai apoi a fost considerată ca a 4-a ţară în ce priveşte efortul şi contribuţia militară la zdrobirea Germaniei, a fost tratată drept ţară învinsă; de aceea în ciuda crimelor armatei roşii, în optica lor, nu avem dreptul nici să ne cinstim morţii. Adevărul nu poate fi însă ascuns la infinit, el iese la iveală mai devreme sau mai târziu.

" În anul 1944, la năvala hoardelor ruseşti care au ocupat Basarabia, armata roşie a făcut zeci de mii de prizonieri militari. În oraşul Bălţi, au fost concentraţi cca. 50.000 militari ai armatei române care ţinuseră piept hoardelor dezlănţuite. Din cei cincizeci de mii, 80% erau Români, iar ceilalţi erau aproximativ: cinci mii Germani, două mii Unguri, iar restul Cehi şi Polonezi.

În Nord-Estul oraşului, unde curge râul Răuţ şi se formează mlaştini, KGB-ul a găsit locul cel mai nimerit să amplaseze lagărul, înconjurat de garduri înalte cu sârmă ghimpată. Chinurile acestor prizonieri erau de neînchipuit: foamea era flagelul numărul unu, însoţit de lipsa de higienă, bolile, frigul şi umezeala produceau decese fără număr. Din acel lagăr, unii mai curajoşi au evadat, dar au fost mitraliaţi. Totuşi au mai fost şi fugari scăpaţi, pe care nu i-a mai găsit nimeni, decât atunci când s'au făcut singuri cunoscuţi, după destrămarea Uniunii Sovietice.

Informaţii despre crimele petrecute în acest lagăr s'au publicat în "Curierul de Nord" din oraşul Bălţi, săptămânal al Basarabiei de Nord. Ziarul mai apare şi acum, dar strangulat şi ameninţat de către cei care urăsc tot ce este românesc.

Din declaraţiile celor evadaţi s'au stabilit crimele KGB săvârşite în Bălţi:

Toţi cei cincizeci de mii de prizonieri au fost împuşcaţi în ceafă de militarii KGB-ului şi aruncaţi în şanţurile mocirloase pe care tot ei şi le-au săpat la ordin (exemplu tipic al asasinilor KGB-şti întocmai ca în cazul Katyn-ului, unde diferă numai numărul celor asasinaţi).

Îndată ce au fost date la vileag cele întâmplate, s'au făcut sondaje în mlaştini, în ani 1991-1992.

Rezultatele au fost cutremurătoare: nici hârleţele, nici lopeţile nu au mai putut fi utilizate din cauza mulţimii scheletelor şi osemintelor răspândite în aceste mocirle.

Inimile îndurerate ale bunilor Români, ale evlavioşilor creştini şi ale celor dela săptămânalul "Curierul de Nord", i-au împins pe aceştia să facă o piramidă de oase şi cranii, care au fost strânse pe un loc uscat, peste care s'a aşternut o mare cantitate de pământ bătătorit şi s'a ridicat în felul acesta un deluşor mai înalt, o movilă în trepte, tot din ţărână, iar pe partea ei de sus s'a aşezat o troiţă. Troiţa de lemn sculptat a fost darul credincioşilor din raionul Răşcani, din apropierea Bălţilor. Pe data de 7 Mai 1992, s'a sfinţit această troiţă de către Preasfinţitul Petre de Bălţi, cu sobor de preoţi şi monahi la care sfinţire au participat mii de credincioşi români şi autorităţile orăşeneşti.

Atunci, cu ocazia cuvântului solemn, întocmit de ierodiaconul Nicodim Şchiopu, s'a lansat chemarea ca pe acel loc să se construiască o "Biserică sau Mânăstire a Oaselor", pentru ca zi şi noapte, prea cuvioşii monahi şi cucernici preoţi, să pomenească sufletele celor 50.000 de martiri nevinovaţi, ucişi mişeleşte cu glonte tras în ceafă de către militarii sovietici.

Preasfinţitul Petru de Bălţi a investit ca preot paroh al viitoarei "Biserici a Oaselor", pe tânărul preot Valeriu Cernei, fost cancelar al Eparhiei Bălţi. (În Decembrie 1992, Patriarhia Română a reactivat Mitropolia Basarabiei).

După aceea lucrurile au luat o întorsătură tragică: Preasfinţitul Petru a fost agresat cu arme şi bâte chiar la sediul Palatului Episcopal de un grup de călugări şi preoţi, adepţi ai Arhiepiscopului Vladimir, care ţine de Patriarhia de Moscova.

Atacurile au fost extinse şi la cele două mânăstiri din Eparhia de Bălţi şi mai continuă şi azi după doi ani, împotriva a tot ce este românesc.

În scaunul episcopal s'a aşezat şeful agresorilor moscoviţi, arhimandritul trădător Marchel Mihăescu.

Biserica a rămas numai în proiect, un plan făcut de arhitecţi inimoşi, din cauza lipsei de fonduri, din cauza sărăciei în care se zbate Biserica românească din Basarabia, sub persecuţia moscovită.

Oare de ce nu se vorbeşte nimic despre acest genocid împotriva poporului român? De ce nu se stabileşte adevărul în privinţa masacrelor făcute împotriva neamului nostru?

Căci şi aceste crime monstruoase ce nu sunt altceva decât tot holocaust, trecut însă sub tăcere. Oare nici chiar morţii nu sunt toţi egali în faţa lui Dumnezeu?

Aici se încheie cutremurătoarea scrisoare a cucerniciei Sale, Ierodiaconul Nicodim Şchiopu.

Autorităţile românofobe la putere azi în R. Moldova nu au recunoscut nici până acum reactivarea Mitropoliei din Basarabia în ciuda tuturor memoriilor făcute timp de 4 ani, a tuturor intervenţiilor de respectare a unui drept unanim recunoscut de exercitarea cultului.

Şi mă'ntreb ce fel de călugări şi preoţi sunt aceia care au atacat pe Preasfinţitul Petru şi pe cei ce-l înconjurau? Căci dacă sunt cu adevărat monahi, nu numai că au dat dovadă de un comportament profund păcătos şi exemplu ruşinos pentru mulţimea credincioşilor martori la celè întâmplate, dar vor avea de dat răspuns la Judecata în faţa lui Dumnezeu.

Să ne rugăm neîncetat pentru ca Dumnezeu să-i ierte pe toţi cei asasinaţi la Bălţi şi pe ceilalţi martiri ce n'au avut altă vină decât că şi-au servit Patria.

Şi avem o datorie sfântă: să facem o colectă pentru a contribui şi noi cel puţin la construirea *"Bisericii Oaselor"* miilor de militari români şi ale celorlaţi ucişi. Morţii neamului nostru au acest drept, şi noi avem această datorie.

Nicoale RUSU
5230 Cahuenga Blvd.
North Hollywood, CA 91601
U.S.A.
Tel: (818) 505-0769

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

"A LA SRI": DEZVĂLUIRI, ACUZĂRI ŞI CIUPERCI

Secretele Securităţii nu mai sunt secrete. Ziarele inserează documente ermetic sigilate, iar Dl. Virgil Măgureanu acuză pe oricine, inclusiv pe generalii Victor Marcu şi Gheorghe Diaconescu, c'ar fi scormonit prin dosare, plus că au şi alte păcate *"recent"* descoperite. Generalii dezmint şi acuză pe directorul SRI-ului că face politică şi-a scăpat din mână frânele organizaţiei. Un alt pericol pentru Cotroceni şi SRI este INTERNETUL, care-şi permite să arate şi dosul monedei *"Democraţiei Originale"*.

În plin sezon al alegerilor şi ploilor de primăvară, cutia de scrisori a unor ziare a fost umplută cu un document scris în limba rusă şi datat 11 Martie 1996, prin care se acuză liderii PRM şi PUNR, că s'ar fi angajat faţă de Vladimir Jirinovschi (Extra Rusoiul oponent al lui Elţin, n.r.) că ei se vor opune aderării României la NATO şi că vor colabora într'un sistem politico-militar condus de Rusia, iar în schimb, când Jirinovschi va fi preşedinte, le va retroceda Basarabia.

"Nu este prima aberaţie - răspunde belicosul C.V. Tudor *- care se fabrică în laboratoarele de minciuni ale instituţiei conduse de Virgil Asztalos Măgureanu împotriva mea, în ultimii ani, SRI a fabricat că aş fi primit câteva milioane dela ambasadorii Israelului, că aş face contrabandă cu benzină... că aş asigura legătura între Jirinovschi şi Saddam Hussein... Aceste scenarii descreierate confirmă faptul că SRI fabrică documente împotriva patrioţilor... scrisoarea atribuită mie nu este decât produsul unui creier sifilitic... etc. Virgil Asztalos Măgureanu nu face decât să joace cum îi ordonă Ion Iliescu"*.

"E diversiunea altora şi firele duc la cei ce ne-au comparat pe mine şi pe Dl. Vadim Tudor cu Jirinovschi", a fost răspunsul lui Gheorghe Funar.

Acuzele reciproce ce identifică clica regimului au şi un efect gastronomic: în loc de un salariu care să asigure pâinea, Dl. Iliescu îşi hrăneşte proletariatul cu o dietă la alegere: ciuperci măgurene, tudorene sau funărene.

ALT ŞEF AL POLIŢIEI

În locul generalului Ion Pitulescu, şeful poliţiei care a demisionat, din motivul că unii judecători protejează escrocii, a fost numit generalul Costică Voicu, care-i tânăr şi bine pregătit. Dacă el închide ochii la corupţia din sânul guvernului, atunci va fi şef al poliţiei până va ieşi la pensie.

•••

300 LEI PENTRU UN "HRISTOS A ÎNVIAT"

Ca să ciocneşti un ou roşu şi să spui Hristos a inviat te costă 300 de lei, (oul de raţă 450 lei). Un kg. de carne de miel 5.500 lei, iar legătura de mărar, pătrunjel ori leuştean 500 lei.

•••

DOREŞTI UN PARTID NOU ?

Ai nevoie de minimum 10.000 de iscălituri ce trebuesc obţinute în cel puţin 15 judeţe şi cu un minimum de 300 iscălituri de judeţ.

•••

DRAGOSTE FĂRĂ... FRUCT

Ţiganii din jurul Clujului vor să dea în judecată organizaţia *"Medici fără frontieră"* care, în cadrul programului de planificare familială, a implântat, fără ştirea pacienţilor, un număr de 77 de sterilete.

•••

PĂUNESCU NR.3

Un sondaj misterios al opiniei publice îl clasează pe Adrian Păunescu în locul trei în lupta de a se instala pe tronul dela Cotroceni. Primul fiind Emil Constantinescu, urmat de Ion Iliescu

•••

"CÂMPEANURAMA"

Dl. Radu Câmpeanu, marele şef al minuscului partid PNL (C), va candida iar la postul de Preşedinte al ţării.

•••

FURT ORGANIZAT DE COPII

Doctorul sfătuia mamele să-şi abandoneze copilul (nu-i sanătos etc.), ca apoi să fie vândut unor mafioţi. Suma era împărţită între doctor şi traficanţi. Se plătea până la $25.000 de copil.

•••

AFACEREA PUMA: PE SCURT

România a cumpărat 12 elicoptere *"PUMA"* uzate din Africa de Sud cu scopul de a fi reparate de IAR din Braşov şi apoi revândute.

Elicopterele au costat $8,4 milioane, iar Benone Ghinea, fostul ataşat comercial la Pretoria, a luat un comision de $3,2 milioane. Dl. B.G. e acum ataşat la o închisoare şi e în aşteptarea unei vizite lungite a altor cinci *"cumpărători"* de PUMA.

•••

"ÎMBOGĂŢIRE" LA IUŢEALĂ

Caritasul lui Stoica a lăsat moştenitori. Sergiu Bahaian, 33, urmând acelaşi sistem de piramidă, a fost arestat în Ungaria şi extrădat în România. Bahaian promitea o dobândă de 20% pe lună celor care investeau valută forte în Compania Sabina Product SRL. 10.000 de inşi dornici să se îmbogăţească rapid au pierdut, tot rapid, $24 milioane. O astfel de afacere nu se putea înjgheba fără aprobarea tacită a unor *"sus aşezaţi"* care au fost aleşi ca primi câştigători la fel ca şi'n afacerea CARITAS.

•••

E BIBLIOTECA O RISIPĂ DE BANI ?

Avem în ţară 3000 de biblioteci, dar nu există nici un fond prin care să-şi poată mări numărul volumelor.

•••

TREI RECORDURI

Organizaţia Mondială a Sănătăţii afirmă că deţinem recordul european in ce privesc avorturile; *"Central European Economic Review"* ne oferă recordul nr. 2 în ce privesc câinii, în număr de 8.000, ce se plimbă pe străzile Bucureştiului, flămânzi, fără stăpâni, care de multe ori atacă cetăţenii, iar recordul nr.3 îl deţin Româncele, care trăiesc cu cinci ani mai puţin decât surorile lor din Europa.

•••

AMÂNATĂ SAU BLOCATĂ ?

Din cauza problemelor apărute pe piaţa valutară, Fondul Monetar Internaţional (FMI) a *"amânat"* eliberarea tranşei de $70 milioane din împrumutul acordat. Reprezentantul FMI din Bucureşti, Dl. John Bill a declarat ca banii n'au fost *"blocaţi"*, ci amânaţi. Dar *"sub oricare nume"* adevărul e că România n'a primit rata împrumutului.

•••

UN TEATRU INCOMOD

Dl. Radu Iftimovici, dramaturg, laureat UNESCO şi membru al Uniunii Scriitorilor, a înfiinţat la Bucureşti un Teatru cam incomod, care să trezească din somnolemţă pe cetăţeanul ameţit de kulturalnicii cu piese sforăitoare, care nu tratează problemele actuale de care suferă ţara.

•••

CHINEJI ÎN LOC DE ROMÂNI

În Israel, 40-45.000 de lucrători români primesc un salariu de $600 lunar, dar Israelul va aduce muncitori din Iugoslavia şi China, deoarece Românii, bine calificaţi, părăsesc pe antreprenorul care i-a adus şi găsesc de lucru cu un salariu mai mare. Cu banii primiţi, ei îşi ajută familiile rămase în ţară.

•••

UN BUGET TALMEŞ-BALMEŞ

În loc ca fiecare instituţie să-şi aibă bugetul său, acum s'a amestecat totul şi se înfruptă unul din buzunarul altuia. Astfel, cheltuielile pentru invăţământul specific Apărării Naţionale, a Ordinei Publice etc., nu se plăteşte din Bugetul Apărării Naţionale ori al Ministerului de Interne, ci din Bugetul Învăţământului, care apare generos pe hârtie. Mâna dreaptă a D-lui Văcăroiu se numeşte Florin Georgescu, el a preparat acest buget ghiveci.

•••

AU SUFERIT PENTRU CREDINŢĂ

Arhiepiscopia Ortodoxă a Feleacului şi Clujului a scos de sub tipar volumul *"Mărturisitorii de după gratii. Slujitori ai bisericii în temniţele comuniste"*. Se dă biografia celor 1.660 de preoţi ortodocşi, catolici şi greco-catolici care au fost închişi.

•••

POFTIŢI LA OLIMPIADĂ

Ambasada Americană sfătuieşte pe cei care doresc să meargă la Olimpiadă săşi ceară viza şi să-şi cumpere din timp biletele de avion.

•••

TRATAŢI-NE LA FEL CA ŞI STRĂINII

Asociaţia Naţională a Exportatorilor şi Importatorilor din România (ANEIR) cere guvernului ca Românii să fie trataţi la fel ca străinii. O intreprindere străină beneficiază de scutire de taxe la importul de utilaje şi echipament necesar, în timp ce întreprinderile cu capital românesc trebue să plătească taxe. Investiţiile străinilor sunt bine venite ca să învioreze economia, dar nu ca să taie mugurii întreprinderilor româneşti.

•••

La Craiova a ieşit de pe linia de ansamblu primul automobil al companiei Daewood. O aventură românosud coreeană.

•••

Un batalion de 200 de soldaţi a fost trimis în Bosnia ca să ajute la construirea drumurilor şi curăţirea minelor. În acest scop, guvernul a alocat 18 miliarde lei.

•••

Tenisul de masă va intra sub aripa financiară a companiei Coca-Cola. Învingătorii vor reprezenta ţara la Olimpiadă.

•••

Totalul investiţiilor până'n Februarie 1996 s'a ridicat la $1,667 bilioane. Cel mai bun *"înger"* financiar - Coreea de Sud.

•••

Belgia, Germania, Turcia şi Danemarca vor investi $200 milioane în fabricile de bere.

•••

Polonia, Ungaria şi România vor schimba cu Statele Unite informaţii relativ la situaţia militară din Estul Europei.

•••

Rata şomajului e de 9,3%. Peste un milion de oameni n'au lucru. Majoritatea celor fără lucru o formează genul feminin.

•••

Proprietatea de stat rămâne dominantă în industrie (86%), iar 45% din pământul arabil e în mâna particularilor.

•••

Avem peste 300 de culte, organizaţii şi fundaţii cu caracter religios. 86% din cetăţeni s'au identificat ca aparţinând Bisericii Ortodoxe.

•••

Salariul minim în 1995 este socotit cam la $33 lunar.

•••

Se construiesc zilnic 375 maşini Dacia. Se urmăreşte o producţie de 400 maşini pe zi.

•••

Din cauza umidităţii excesive, recolta de grâu va fi compromisă.

•••

Shell va deschide 12 benzinării în Capitală. Valoarea investiţiilor - $15 milioane.

•••

Teatrul Naţional din Iaşi, unul dintre cele mai frumoase din Europa, e în primejdie de a se prăbuşi.

•••

Avem legi ce pedepsesc ziariştii, dar n'avem legi împotriva *"crimelor organizate"*.

•••

În 1995 am avut 9.935 de accidente rutiere, care s'au soldat cu 2.823 de morţi şi 7.707 de răniţi.

•••

În munţii din zona Mânăstirii Putna, şi-a făcut apariţia un zimbru masiv, puternic de cca. 500 kg. ce ar fi imigrat din Nordul Europei.

•••

Guvernul a garantat ca preţul minim al grâului pentru panificare din recolta actuală să fie de 340 lei/kg.

•••

Avem 34 posturi de televiziune şi 103 posturi de radio, majoritatea sub controlul foştilor *"tovarăşi"* aşa că TVR continuă să facă nestingherit reclamă D-lui Iliescu.

•••

Vârsta minimă pentru angajare e de 16 ani, dar copii de 14-15 ani pot munci cu asentimentul părinţilor sau al tutorelui.

•••

O plimbare cu metroul costă 300 lei, un dus-întors 250 lei, iar cu un abonament - 200 lei călătoria.

•••

Dela 800.000 de funcţionari în 1989, acum avem 1.200.000.

•••

Dacă nu te prezinţi la recrutare, poţi fi amendat până la 3 milioane lei, plus alte necazuri.

•••

S'au scumpit cu 48% biletele pentru trenurile personale, accelerate şi rapide.

•••

Aniţica Butariu din Lipova (Arad) deţine recordul de longevitate. În Iunie va împlini 114 ani.

•••

Bulevardele bucureştene *"Armata Poporului"* şi *"Păcii"* au fost botezate Bulevardul Iuliu Maniu.

•••

O situaţie alarmantă: la 100.000 de locuitori avem 150 cazuri de tuberculoză.

•••

Liga Uniunii Naţionale a Revoluţionarilor a cerut expulzarea membrilor organizaţiei palestiniene Hamas.

•••

Bulgaria: DA! România: AŞTEAPTĂ. (Este vorba de acordarea Clauzei de Naţiune favorizată, n.r.)

•••

Avem peste 10.000 de miliardari care nu-şi pot explica cu ce au *"economisit"* averea.

•••

Noul preţ de cumpărare al laptelui - 600 de lei.

•••

Timişoara, oraşul revoluţiei, va fi sediul Tribunalului Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite, unde vor fi anchetaţi cei acuzaţi de crimele înfăptuite în războiul din Bosnia.

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de Dan PĂSTOREL

OCCIDENTALII ŞI ELŢIN

În timp ce sub conducerea lui Ghenadi Ziuganov, demonstranţii comunişti traversau Piaţa Roşie ca să meargă să-şi plece frunţile la Mausoleul lui Lenin, pentru ceremonia de aniversare a 126 de ani dela naşterea celui mai mare erou al URSS-ului, Elţin probabil că era foarte mulţumit. În weekend-ul care trecuse, liderii celor mai bogate şi industrializate state din lume, G-7, au fost la Moscova să încerce să-i mai pună o proptea, în vederea alegerilor prezidenţiale dela 16 Iunie.

Majoritatea acestor lideri şi-au exprimat suportul pentru Elţin, căutând să evite punctele delicate, ca expansiunea NATO, vânzarea de tehnologie nucleară Iranului sau războiul din Cecenia. Ei au arătat clar că vor să separe valoarea pieţii libere, de valoarea drepturilor omului şi a democraţiei, deşi actuala reformă din Rusia are fisuri, dar oricum, pare preferabilă necunoscutelor probleme economice pe care le va putea cauza Ziuganov.

Importantă a fost întâlnirea Elţin-Clinton, care a durat patru ore. Ambii au ost preocupati să fie priviţi bine în ţările lor, respective, pentru a li se ridica acţiunile în viitoarele alegeri prezidenţiale.

Ambele părţi au anunţat oarecari progrese în ce priveşte armele convenţionale şi cele de apărare împotriva rachetelor. În privinţa expansiunii NATO, Elţin a spus că Preşedintele Clinton a promis să nu extindă NATO în momentul actual, lucru pe care preşedintele american a căutat apoi să-l nege. Elţin a fost foarte evaziv în a da o explicaţie în ceea ce priveşte complexul militar gigant, pe care Ruşi îl construiesc în masivul Iaman-Tau din Sudul Munţilor Ural. Construcţia a fost observată de sateliţii americani şi se consideră că poate fi orice, dela o comandă nucleară subterană, până la o uzină de produs arme secrete. Această cheltuială pare foarte curioasă, acum, când guvernul rus se zbate să plătească salariile şi să scadă deficitul bugetar. Ministerul rus al Apărării a refuzat, până în prezent, să dea o explicaţie.

Clinton l-a lăudat pe Elţin, spunând că datorită acestuia 60% din economia Rusiei este acum în mâinile populaţiei şi nu ale statului, inflaţia a fost curmată, iar comerţul dintre cele două state a crescut cu 65% din 1993. Elţin a repetat din nou că nu mai sunt operaţii militare în Cecenia, contrazicând faptele, care arătau că acolo continuau bombardamente devastatoare asupra localităţilor cecene. Clinton a acceptat cu seninătate această denaturare a adevărului, făcând remarca de neiertat, prin care compara războiul din Cecenia cu Războiul Civil american. *"Abraham Lincoln şi-a dat viaţa pentru ca nici un stat să nu aibă dreptul de a se retrage din uniune"*. Preşedintele american a uitat că Cecenii sunt o naţiune caucaziană ocupată cu forţa şi colonizată de Rusia imperialistă şi a dus şi în secolul trecut lupte pentru a-şi recăpăta independenţa. Liderul cecen, generalul Djokar Dudaev a fost omorît de o rachetă rusească, dar succesorul său Zelimkhan Iandarbiev a jurat să continue lupta.

La plecarea din Kremlin a lui Clinton, cei doi preşedinţi, care îşi spun cu afecţiune Bill şi Boris, s'au îmbrăţişat cu căldură. Elţin putea fi mulţumit că i-a îmbrobodit din nou pe Ocidentali, în frunte cu naivul Clinton.

ELŢIN ŞI CHINA

Boris Elţin a plecat în China pe data de 24 Aprilie, pentru o vizită de trei zile. Opoziţia şi mai ales comuniştii au criticat pe preşedinte, pentru relaţiile strânse din ultimii ani cu Statele Unite. Îngrijoraţi de planurile de extindere NATO în centrul şi Estul Europei, Ruşii caută noi parteneri în Asia şi Orientul Mijlociu. Călătoria în China a preşedintelui rus vrea să demonstreze că Elţin duce o politică echilibrată în relaţiile cu Vestul şi cu Estul. După ultimele sondaje de opinie, 60% din Ruşi cred că recomandările economice făcute de Occidentali au fost special ticluite, pentru a slăbi Rusia, iar comuniştii au denunţat Staele Unite ca lider al Occidentalilor, pentru o dictatură asupra intregului glob. China apare deci ca un aliat natural, împotriva schemelor apusene în zona Pacificului asiatic.

Cu o economie prăbuşită, Rusia a început să fie atrasă de bogăţia pieţii chineze, în special în sectorul militar, întrevăzând o sursă de venit în vânzarea de arme către Beijing. Moscova a vândut Chinei submarine şi sisteme de rachete, iar vânzarea de curând a 72 avioane Sukhoi-27, i-a adus un venit de 3 miliarde dolari.

Întâlnirea dintre Preşedintele Elţin şi Preşedintele Chinei Jiang Zemin s'a încheiat intr'o atmosferă entuziastă cu îmbrăţişări şi şampanie. *"Nu pot să menţionez o singură problemă în care să fi avut opinii diferite"* - a spus Elţin. În comunicatul de şapte pagini, semnat de cei doi lideri, se prevede *"dezvoltarea unui parteneriat strategic de egalitate, încredere şi coordonare mutuală în vederea celui de-al 21-lea secol"*. Cele două părţi vor reduce numărul trupelor la frontiera comună, vor desfăşura schimburi prieteneşti între forţele lor militare, vor întări cooperarea în tehnologia militară şi vor ţine regulat dialoguri la nivel înalt. Cei doi preşedinţi au semnat o duzină de acorduri, dela utilizarea paşnică a energiei nucleare, până la comerţ şi explorări spaţiale.

În declaraţiile lor, cei doi lideri şi-au adus un suport reciproc. Jiang a sprijinit lupta Rusiei în Cecenia şi a aprobat opoziţia Kremlinului împotriva expansiunii NATO. La rândul său, Elţin a declarat că Taivanul este o parte inalienabilă a Chinei, iar Tibetul o parte inseparabilă a acesteia. Ambii lideri au declarat că nici o ţară nu trebue să caute să-şi impună vederile restului lumii, sau să caute să monopolizeze treburile mondiale, o aluzie indirectă la Statele Unite.

"OPERAŢIUNEA FRUCTELE MÂNIEI"

După ce grupările palestiniene Hamas şi Jihad au încercat, prin bombe sinucigaşe, să zădărnicească acordul de pace israelo-palestinian, a fost rândul grupării islamice extremiste Hezbollah, care activează în Liban, să caute să zădărnicească procesul de pace arabo-israelian, început din 1992.

În urma atacurilor repetate făcute de Hezbollah cu rachete de tip katiuşa, lansate din Sudul Libanului în Nordul Israelului, pe data de 11 Aprilie guvernul israelian a declanşat *"Operaţiunea Fructele Mâniei"*, acţiune militară menită să anihileze organizaţia islamică ce are sediul în Liban şi este finanţată de Iran.

Pentru înţelegerea situaţiei actuale, se poate reaminti o serie de evenimente din ultimii 15 ani. În 1982, pentru a lichida forţele ostile palestiniene, armata israeliană a pătruns în Liban. După retragerea trupelor, în 1985, pentru a asigura protecţia Nordului ţării, Israelul a păstrat în Sudul Libanului o *"zonă de securitate"* de 15 km lăţime. Organizaţia Hezbollah a început lupta împotriva ocupării Libanului încă din 1982. Ea a fost înfiinţată de radicalii iranieni şiiţi şi a fost acceptată de Siria, care a intervenit în Liban în 1976 şi are în prezent aici o forţă armată de 40.000 de oameni. Organizaţia, ca şi Hamas, are şi servicii de ajutor social.

În 1993, armata israeliană a mai bombardat Libanul pentru a lichida Hezbollah-ul, dar Secretarul de Stat Christopher a mediat o înţelegere verbală, prin care Hezbollah urma să nu mai atace cu rachete Israelul, iar acesta să nu mai bombardeze satele din

Hafez al-Assad

Liban. Conflictul actual a izbucnit în urma unor acţiuni în care ambele părţi s'au acuzat reciproc de încălcarea convenţiei verbale din 1993. Vrând să arate că nu este un prim-ministru slab, tocmai în apropierea alegerilor dela 29 Mai, Shimon Peres s'a hotărît să declanşeze *"Operaţiunea Fructele Mâniei"*, stimulat şi de unii conducători militari. Urmau să fie lansate bombardamente aeriene, de artilerie terestră şi navală, menite să lichideze sediile şi depozitele organizaţiei Hezbollah din Liban. Se sconta pe forţarea guvernului libanez şi indirect a Siriei ca să intervină pentru a curma atacurile organizaţiei militanţilor şiiţi.

Astfel, pe data de 11 Aprilie a început bombardarea diverselor puncte din Beirut, Baalbek ca şi din satele din Sudul Libanului. Hezbollah a ripostat însă cu aceeaşi intensitate şi în zilele care au urmat a fost o adevărată întrecere în represalii. După atacarea unor baze dela Tir şi Sidon, numărul refugiaţilor libanezi, care se retrăgeau spre Nord, ajunsese la peste 400.000. În Israel, mii de locuitori din Qiryat Shemona au părăsit localitatea. Forţele ONU din Liban au protestat împotriva atacurilor israeliene asupra populaţiei civile a satelor.

Statele Unite şi Marea Britanie au acceptat poziţia Israelului, considerând că Hezbollah este vinovată de începerea acestei campanii, USA utilizându-şi influenţa pentru ca Israelul să nu fie condamnat în Consiliul de Securitate. Pe data de 18 Aprilie însă, campania israeliană a intrat într'o fază gravă, ce a schimbat opinia internaţională şi a compromis *"Operaţiunea Fructele Mâniei"*. Peste o duzină de obuze ale artileriei grele israeliene au lovit baza ONU din localitatea Quana, unde erau adăpostiţi peste 500 de refugiaţi libanezi, omorînd peste 100 dintre aceştia şi rănind cel puţin tot atâţia într'un masacru de nedescris.

Israelul a recunoscut că a fost o gravă eroare, deşi Peres, la începutul acţiunii declarase că va fi vorba de o *"operaţie chirurgicală"*, care nu va afecta decât foarte puţin populaţia civilă. Dar operaţia a ieşit de sub control în momentul când au început să fie distruse infrastructurile libaneze, atât de greu refăcute după un război civil de peste opt ani. Au fost distruse uzine electrice, sisteme de alimentare cu apă, poduri, şosele şi s'a îngreunat mult activitatea forţelor ONU, care sunt în Liban din 1976.

În această situaţie, Statele Unite au început o activitate febrilă diplomatică, Secretarul de Stat Christopher făcând aproape zilnic naveta între Ierusalim, Beirut şi Damasc, pentru a încheia un acord de încetare a focului, mai ales că apăruseră în competiţie diplomatică Miniştrii de Externe ai Rusiei şi Franţei, Primakov şi Hervé de Charette, care au fost şi ei la Damasc, dar aveau planuri care nu conveneau Israelului. În tot acest timp, bombardamentele au continuat.

De remarcat că pilonul important al unui acord în Liban a fost Preşedintele Siriei, Hafez al-Assad. El, ca şi premierul Libanului Rafiq al-Harriri s'a menţinut ferm pe poziţia ca Israelul ocupă în mod ilegal Sudul Libanului, contravenind rezoluţiei 425 a Consiliului de Securitate, iar Hezbollah are tot dreptul să lupte pentru eliberarea ţării. Christopher a avut peste 20 de ore de convorbiri cu preşedintele sirian şi pe data de 26 Aprilie, Secretarul de Stat american a dat citire unei *"înţelegeri"*. În ea se enunţă că: după discuţii cu guvernele Israelului şi Libanului şi consultaţii cu Siria, s'a ajuns la un acord, prin care grupările armate din Liban nu vor ataca cu nici un fel de arme Israelul, iar acesta nu va ataca populaţia civilă din Liban. Pe scurt, Israelul şi Hezbollah au ajuns la acordul de a-şi limita ciocnirile numai în *"zona de securitate"*. De remarcat că acest acord nu a fost semnat de părţi.

Bombardarea Beirutului

În rezumat, *"Operaţiunea Fructele Mâniei"* a fost un fiasco. Beneficiarii acordului au fost Siria şi Hezbollah. Siria a demonstrat că are un cuvânt greu de spus în problemele Orientului Mijlociu şi Assad s'a aflat din nou în centrul scenei. Hezbollah, la rândul ei, va putea să-şi ducă în linişte activitatea în Sudul Libanului şi nu va fi dezarmată, cum a dorit Israelul. Diplomaţia americană nu a putut să exercite presiuni diplomatice asupra Siriei, cum ar fi vrut.

Marele perdant a fost Libanul, care a avut victime în populaţia civilă şi a suferit pagube importante în infrastructurile sale.

Pe Israel l-a costat campania peste 100 milioane de dolari. Liderul partidului Likud, Benjamin Netanyahu, a criticat acordul, pe care îl consideră un certificat ce acordă Hezbollahului dreptul de a ataca în continuare în Sudul Libanului.

Un pas mai bun pentru pace s'a făcut însă în relaţiile israelo-palestiniene. Arafat a reuşit să convingă Consiliul Naţional Palestinian să voteze, cu mare majoritate, decizia de a şterge din Carta OEP-ului pasajele care cer distrugerea statului Israel. La rândul său, Partidul Laburist al lui Peres a aprobat o platformă pentru alegerile din 29 Mai, care nu se opune creerii unui stat palestinian.

Warren Christopher

Administraţia Clinton va ajuta Israelul să-şi creeze un sistem de apărare împotriva rachetelor. Premierul Peres a semnat cu Preşedintele Clinton, la Washington, în acest sens, un acord antiterorist. Preşedintele l-a primit a doua zi şi pe Arafat, pe care l-a lăudat pentru modificarea Cartei OEP şi măsurile luate împotriva organizaţiei Hamas. Clinton a promis să intervină ca naţiunile donatoare să achite sumele promise pentru revitalizarea economiei palestiniene.

UPDATE

Israel Strikes Back

In response to rocket attacks, Israel launched strikes yesterday against Party of God targets deep inside Lebanon, including suburbs of Beirut.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

TUR DE ORIZONT

-IV-

Vasile VRÂNCEANU

În perioada 1919-1932, Germania era prinsă într'o gravă criză internă: economică, socială, politică, provocată şi de clauzele tratatului de pace impus la Versailles şi de criza mondială consecinţa crahului financiar la Bursa din New York.

Plata datoriilor de război, şomajul şi inflaţia, apăsau până la disperare viaţa populaţiei ca nicăieri în lume. Devalorizarea mărcii germane evolua nu pe ani sau zile, ci cu orele. Un ou costa 30 milioane mărci. Nu se mai emiteau bancnote noi. Se ştampilau cu noi valori cele vechi. O bancnotă emisă pentru 1.000 mărci era ştampilată: *"Ein Milliarde Mark"*. La fel şi timbrele poştale. Unei gospodine venite la piaţă pentru cumpărături cu un coş plin cu monedă de hârtie i s'a furat coşul, nu banii, care au fost răsturnaţi pe trotuar.

Guvernele succesive n'au putut rezolva criza. Populaţia s'a îndreptat spre partidul Naţional Socialist - N.S.D.A.P. condus de Adolf Hitler, care câştigând alegerile în Ianuarie 1933, este numit *"Cancelar"*.

După moartea lui Hindenburg devine dictatorul absolut al Germaniei. Aplică măsuri drastice şi împotriva adversarilor politici şi pentru redresarea Germaniei ca mare putere europeană. Prudent, nu-şi pune toată lumea în cap deodată, ci pe rând.

Acuzându-i pe Evrei de înfrângerea Germaniei, de pierderea războiului, de toate relele nu numai din Germania, ci şi din întreaga lume, Hitler, obsedat de *"chestiunea evreiască"* şi-a îndreptat strategia politică şi militară, influenţat de această problemă încă înainte de a lua conducerea Germaniei.

La măsurile anti-semite, organizaţiile evreieşti internaţionale au reacţionat cu boicotul general al mărfurilor germane.

Hitler rezolvă conflictul teritorial cu Franţa, în problema Alsacia-Lorena.

Organizează producţia industrială internă, se retrage din Liga Naţiunilor, dezvoltă armata şi o înzestrează cu armament modern. Bazat pe forţa militară, revendică recuperarea unor teritorii pierdute prin tratatul dela Versailles. Când în Septembrie 1938, Hitler a ridicat problema Germanilor sudeţi, Cehoslovacia a fost negociată. Daladier şi Chamberlain au venit la München nu să apere Cehoslovacia - că n'au apărat-o - ci pentru a păstra pacea, pentru a câştiga timp pentru înarmare, pentru a scuti Anglia de eventuale bombardamente aeriene. La München, Hitler n'a cerut, a aşteptat să i se ofere şi a acceptat ce i s'a oferit. Reprezentantul Cehoslovaciei n'a fost primit la negocierile privind soarta ţării sale. A fost ţinut în anticameră să aştepte deciziile conferinţei.

Înţelepţi, resemnaţi, înţelegând că sunt părăsiţi, Cehoslovacii s'au supus hotărîrilor puternicilor zilei, cu folosul că la sfârşitul războiului, când Europa era în ruine, Praga, capitala ţării a fost singurul oraş din Europa Centrală nedistrus de urgiile războiului.

La dezmembrarea Cehoslovaciei, Polonia şi Ungaria au pretins şi au obţinut câte o halcă din trupul Cehoslovaciei. României i s'a oferit un teritoriu limitrof, dar guvernul român a refuzat să încorporeze teritorii ce nu-i aparţineau de drept.

Nu stăm să judecăm acum şi aici faptele, acţiunile, vizibile unele, ascunse altele, ci facem doar numai o cronică sumară a evenimentelor.

Ne aflăm în preajma celui de-al Doilea Război Mondial, cel mai cârncen, cel mai distrugător din câte au fost în lume, războiul pe care Hitler nu trebuia să-l pornească, războiul pe care Churchill l-a caracterizat scurt şi concis: *"The unnecessary war"*, războiul pe care el, Churchill, l-ar fi putut opri în Mai 1941 şi chiar şi după 1941, în condiţii altele decât cele dela sfârşitul lunii Mai 1945, războiul prelungit cu trei ani de F.D. Roosevelt prin acel neînţelept *"Unconditional surrender"*.

Cauzele războiului? Unele sunt cunoscute, susţinute de învingători, altele prezentate de istorici. Sunt şi cauze ignorate, uitate.

Antisemitismul, concepţia superiorităţii rasei germane - nebunia lui Hitler - cum o califică D. Bacu, nevoia de a asigura hrana pentru 80 milioane de Germani, i-au creat lui Hitler reacţiuni şi adversităţile unor forţe concentrice cu obiectivul: distrugerea Germaniei, a nazismului. Ridicarea Germaniei la nivelul de mare putere militară dominantă în Europa, a reactivat vechea politică engleză *"a balanţei puterilor"*, politică iniţiată de Cromwell încă din secolul al 17-lea. Când Franţa, sub Napoleon, domina Europa, Anglia s'a aliat cu Prusia şi Rusia pentru înfrângerea Franţei, iar în 1914, Anglia se asociază cu Franţa şi Rusia ţaristă pentru înfrângerea Germaniei. A reuşit şi în 1815 şi în 1918. Consecventă cu politica *"balanţei"* în Europa, Anglia încearcă încercuirea Germaniei, în vederea unui conflict armat cu Germania, pentrucă socotea că numai prin război era posibilă eliminarea pericolului unei dominări germane în Europa.

Hitler nu dorea război - cel puţin la data aceea - ci dorea şi spera cu încăpăţânare o înţelegere, o alianţă, relaţii amicale cu Anglia. N'a reuşit.

În 1938 şi în primele nouă luni ale anului 1939, diplomaţii Franţei, Angliei, Italiei, Germaniei şi Poloniei au dus o activitate febrilă pentru salvarea păcii în Europa. Zadarnic a declarat Hitler că n'are obiective teritoriale în Vest - afară de problema alipirii oraşului liber Danzig şi un coridor spre Prusia Orientală în care să construiască, prin şi cu întreprinderi poloneze, o şosea şi o cale ferată. Zadarnic a garantat frontiera de Vest a Poloniei, care încorporase teritorii locuite de circa un milion de Germani. Zadarnic a încercat Bornet, Ministrul de Externe al Franţei, Daladier, Primul Ministru al guvernului francez, Mussolini, şi chiar Suedezul Dalslerus, ca problema Danzigului să fie rezolvată prin negocieri.

Care era problema?

Pacea dela Versailles a hotărît ca Polonia să aibă acces la Marea Baltică. Nu-l putea avea decât separând Prusia Orientală de Germania. Oraşul Danzig, port la Marea Baltică, având o populaţie, în 1918 de 93% Germani şi numai 2% Polonezi, a fost declarat oraş liber, sub tutela Ligii Naţiunilor. Aceasta a fost una din marile erori ale Conferinţei de Pace din 1919. Unii comentatori o numesc o nesocotinţă, o neghiobie.

Oraşul liber Danzig nu putea, nu trebuia să fie o cauză de război. A fost un pretext.

Hitler cerea ca oraşul Danzig să se reunească cu Germania, oferind acces liber la mare pentru Polonia, care între timp construise un nou oraş port la Marea Baltică: Gdynia.

Halifax, Ministrul de Externe al Angliei voia război cu Germania şi-i încuraja pe Polonezi să respingă propunerile şi cererile germane.

Halifax propune o alianţă quadruplă: Anglia-Franţa-Polonia-Uniunea Sovietică, încheind complet încercuirea Germaniei. Alianţa a fost respinsă categoric de Polonia, care n'a fost de acord ca armata sovietică să opereze pe teritoriul Poloniei. Ştiau Polonezii ce ştiau. Generalul Smigly Ritz a declarat: *"Cu Germania ne pierdem libertatea, cu Ruşii ne pierdem sufletul!"*

Colonelul Beck, Ministrul de Externe polonez, a supraestimat forţa armatei poloneze, care zicea el *"va ocupa Berlinul în câteva săptămâni"*. A subestimat forţa militară germană şi s'a înscris în politica lui Halifax.

Avertismentele venite din cercurile competente europene, că un război european va sfârşi cu un dezastru general - singura câştigătoare va fi Uniunea Sovietică - n'au fost luate în considerare. Toate, toate au ajuns la urechi surde.

Ambasadorul Angliei la Berlin, Henderson îl informează pe Halifax că Hitler nu va capitula şi consideră că Polonezii sunt nebuni, nechibzuiţi, imprudenţi.

Flandin, fost ministru francez, socotea că noile propuneri germane privind Polonia, pot salva pacea. Citez şi pe Churchill: *"Este mai bine să avem o lume unită, decât o lume împărţită. Dar, de asemenea, este mai bine să avem o lume împărţită decât o lume distrusă"*. Opinia publică europeană - inclusiv engleză - era pentru pace, ura războiul.

Hitler şi-a întărit puterea militară.

Halifax a grăbit înarmarea, a pregătit opinia publică engleză pentru război şi a încurajat intransigenţa Poloniei, pentrucă dorea război cu Germania, conform politicii de *"Balanţa Puterilor"*.

Stalin dorea recuperarea teritoriilor fostului imperiu ţarist şi agresiunii indirecte în ţările respective. Aştepta un război în Europa, ca după epuizarea ţărilor angajate în conflict să intervină pentru bolşevizarea Europei.

Polonia decretează mobilizarea parţială. Alianţa Anglo-Franco-Polono-Rusă, torpilată prin poziţia Poloniei faţă de URSS, permite Germaniei să încheie în scurte tratative, faimosul pact Ribbentrop-Molotov, semnat la Moscova la 23 August 1939, sub zâmbetul lui Stalin. De notat că la Moscova, în acelaşi timp, Ruşii purtau discuţii şi cu o delegaţie militară anglo-franceză în vederea unei alianţe anglo-franco-sovietică, contra Germaniei, fără participarea Poloniei.

Prin Pactul Ribbentrop-Molotov, Hitler a rupt încercuirea planificată de Henderson şi şi-a asigurat spatele în eventualitatea unui război anglo-german.

Silit de politica lui Henderson, Hitler, prin protocolul strict secret, Anexă la pactul semnat la 23 August 1939, a acceptat sacrificarea ţărilor Balitice: Letonia, Estonia şi Lituania, a Finlandei şi în Sud-Est, Basarabia.

Germania nu avea angajamente, obligaţii diplomatice faţă de aceste ţari. Stalin le voia, Molotov le-a cerut şi Ribbentrop a acceptat, în schimbul neutralităţii Uniunii Sovietice, în caz de război în Vest.

Actul semnat la 23 August 1939 la Moscova, n'a fost un act de alianţă, ci un pact de neagresiune, un act de stabilire a zonelor de influenţă. Polonia a fost împărţită între cele două zone, una germană alta sovietică, pe linia râurilor Narew, Vistula, San.

Zilele şi nopţile dintre 23 şi 31 August 1939 au fost foarte agitate în toate cancelariile diplomatice şi statele majore ale armatelor. Cu mult înainte, negustorii şi fabricanţii de armament şi echipament de război lucrau din plin.

În convorbiri cu ambasadorii Franţei şi Angliei la Berlin, Goering şi Hitler au precizat poziţia Germaniei cu propuneri concrete pentru un pact cu Anglia, evitarea războiului, limitând pretenţiile germane doar la Danzig şi un coridor pentru comunicarea terestră cu Prusia Orientală, Polonia având acces liber la portul Danzig.

(Va urma)

EFEMERIDE

ÎMBURGHEZIREA COMUNISMULUI

După evenimentele din 1989 s'a vorbit şi se vorbeşte într'una despre prăbuşirea comunismului. Acapararea puterii în statele din Europa de Răsărit de aceleaşi persoane care deţineau funcţii importante în fosta putere, a fost catalogată de neo-comunism şi de aici o întreagă literatură de lamentaţii şi proteste ineficiente, ale unei opoziţii trezite la viaţă, anemic.

Elucubranta teorie comunistă *"fiecăruia după nevoile sale"* este cea mai mare stupiditate din istoria omenirii. Paradoxal, ea este emisă de un pretins filosof al economiei, când este ştiut şi de cel mai umil producător de bunuri, că între producţia şi nevoile societăţii româneşti este un decalaj enorm, în defavoarea nevoilor de consum.

Dela cercetătorii pragmatici la idealişti, dela atei la oameni ai Bisericii, cu toţii au ajuns la consensul unanim, că până la ora actuală - şi cu atât mai mult în viitor - omenirii de pe planetă nu i se pot asigura mijloacele de trai egal, cu atât mai puţin, toate nevoile. Foametea şi bolile fac ravagii. Înmulţirea populaţiei este pe ordinea de zi a conferinţelor internaţionale. Dreptul la viaţă cerut de asociaţii private şi de politica anumitor state este în continuu război cu manifestanţii care cer legiferarea avorturilor. Politica *"curăţirii etnice"* a apărut ca o nouă maladie în lumea şi aşa destul de perturbată de probleme nerezolvate.

În toată vâltoarea aceasta era normal ca formula comunistă *"fiecăruia după nevoile sale"* să apară aşa cum este, o lozincă cinică, anti-umană şi agitatorică. N'au crezut în ea nici cei care au formulat-o dar au profitat de valoarea ei propagandistică.

Dela Marx la Lenin şi Stalin, dela Mao la Castro, dela Kim Ir Sen la Pol Pot, dela Dolores Ibarurri la Ceauşescu, acest slogan fluturat în faţa mulţimilor a fost aplicat pe dos, luând fiecăruia totul şi nedându-i în schimb, nimic.

Comunismul este însă drogul necesar fără de care lumea liberă, capitalistă, nu poate trăi, sau nu vrea să trăiască.

După 1989 raţiunea de a fi a partidelor comuniste nu-şi mai avea rostul nici pentru conducătorii lor. Aceasta au sesizat-o în primul rând conducătorii comuniştilor din Europa.

Ruşinate de dezvăluirile apărute la lumină după sfărâmarea *"Cortinei de Fier"*, partidele comuniste din Europa Occidentală s'au auto-desfiinţat. Cea mai spectaculoasă punere de cenuşă pe cap a fost a partidului comunist italian care şi-a schimbat şi numele şi însemnele. Cei alarmaţi n'au fost însă membrii partidului comunist, ci burghezia italiană, care în câţiva ani au trebăluit la ridicarea din cenuşă a pci, pentru a-l aduce acolo unde nici nu visa, co-echipier în conducerea guvernamentală.

Biruinţa libertăţii la începutul anului 1990 părea evidentă, pentrucă în lume rămăsese o singură putere: Democraţia europeană. Era prea dificil însă pentru o lume înnecată în osânză să treacă la efortul de a renaşte valorile spirituale în lumea ţinută sub apăsarea şenilelor tancurilor sovietice.

Singura formaţie validă în ţările din Răsăritul Europei era clasa privilegiată a comuniştilor, care deţineau toate pârghiile ţărilor în mână, în special puterea financiară şi economică. Ei erau singurii parteneri de afaceri cunoscuţi în Occident din relaţiile comerciale şi politice avute până în 1989 şi nu le-a fost greu de loc, oamenilor de afaceri occidentali să trateze cu aceleaşi persoane care peste noapte au devenit, din reprezentanţi ai întreprinderilor de stat, manageri şi preşedinţi de firme particulare.

Pentru foştii comunişti schimbarea a fost naturală, justificată şi ideologic. Ei cunoşteau foarte bine structura partidelor comuniste din Occident atât a partidului comunist francez cât şi a celui italian. Aceste partide aveau întreprinderile lor, băncile lor, afacerile lor, şi erau organizate în cel mai curat stil burghez. Cu ani în urmă, partidul comunist italian a cerut sprijinul poliţiei în conflictul de muncă pe care o întreprindere italiană condusă de comunişti îl avea cu muncitorii din întreprindere care ameninţau cu violenţa.

Nu este deloc surprinzător că foştii comunişti din România s'au apucat de afaceri. Ei erau singurii care dispuneau de fondurile statului - cuprinse şi necuprinse în buget.

"Caritas"-ul lui Stoica i-a amăgit doar pe naivi. Adevăratul scop a fost punerea în circulaţie a miliarde de lei - bani spălaţi din conturile secrete - care nu puteau fi justificaţi de către cei care îi posedau.

Neo-comunism în România? Nici pe departe. Foştii comunişti, supra-îmbogăţiţi peste noapte, sunt ultimii care se gândesc la comunism, care le-ar naţionaliza averile nejustificat acumulate.

O neo-burghezie provenită din foştii comunişti? Pare mai natural. Îmburghezirea comuniştilor are - ca toate acţiunile comuniste - efect dublu. Pe de o parte îmbogăţirea fără măsură, prin corupţie şi furt din averea statului, iar pe de altă parte amăgirea naivilor spre o revenire la vechile forme de comunism, la care - din disperare - unii mai cred, ca o alternativă la haosul actual, prin prezenţa în prim plan a foştilor tovarăşi.

Rapacitatea comunismului îmburghezit este mai nocivă decât violenţa dictaturii proletariatului. Se vor trezi oare la realitate alegătorii din România în anul de graţie 1996? Să sperăm.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

ARESTĂRILE DIN MAI 1948

——Ion BOIERU——

În perioada de dictatură comunistă, instalată în Martie 1945 și până în Decembrie 1989, aș putea spune fără nici o rezervă că, cea mai semnificativă parte a acestei perioade au constituit-o arestările și întemnițarea acelora care făceau parte din *"rezistența națională"* împotriva comunizării țării. Nu s'au putut încă stabili statistici oficiale, dar nu este exagerat să se afirme că numărul deținuților politici din România a depășit mult peste un milion. Firește, din toate dările de seamă pe care le deținem până acum, destul de fragmentate și destul de reduse ca număr, se mai poate spune că prigoana anti-comunistă din România a fost cea mai *"barbară"* și violentă. Toate personalitățile politice, culturale, profesionale și militare au fost supuse rigorilor comuniste, de tip asiatic, deci au fost vizate să fie lichidate, fără milă și fără nici un respect pentru ființa umană. Asta, în primul rând, ca un obiectiv principal al partidului comunist din România (nu partidul comunist român, pentrucă nu a existat așa ceva).

Odată cu intenția și proiectele de distrugere completă a acestor personalități, menționate mai sus, pentru distrugerea întregului național, adică a întregului popor român, printr'un genocid biologic pe lângă cel cultural, partidul străinilor din partidul comunist au lovit cu toată cruzimea în țărănimea română, în toate creațiile culturale, spirituale și civilizatorii ale statelor românești. Acest popor latin, cu structură și omogenitate specifică, diferențială, nu avea ce căuta în vastul imperiu comunist de natură slavonică. România era singura țară înconjurată de o mare de popoare slave sau de altă origină decât cea latină. Aceasta strică frumuseții celei dintâi a slavofiliei, care era reînviată de către preoponenții mascați ai bolșevismului moscovit.

Acesta a fost rolul principal al partidului comunist din România, cu misiunea care i-a fost stabilită de Moscova lui Lenin și Stalin.

Totul s'a desfășurat după un plan întocmit de Moscova și acceptat și dus la îndeplinire de către mai marii comitetului central al comuniștilor din România. Componența acestui comitet central era îmbâcsit cu toate felurile de amestecături etnice, care nu prea aveau vreo legătură firească cu poporul român. Asta era politica Moscovei.

În cuprinsul planului de destrămare românească a țării, arestările din 15 Mai 1948 reprezintă un punct deosebit de important. Pentrucă atunci s'a decis să se dea poporului român o lovitură mortală, prin izolarea, și apoi uciderea acelor care ridicaseră steagul unui naționalism autentic românesc și care erau pregătiți ideologic pentru o confruntare cu comunismul care nu avea nici un fel de aderență cu magma sufletească a poporului român și cu idealurile naționale românești.

Până în Mai 1948 au fost efectuate o mare mulțime de arestări: militari cu grade superioare, pentru a purifica armata de elementele care aveau influență asupra ostașilor, țărani care refuzau colectivizarea, muncitori care se refuzau partidului comunist, oameni de afaceri care dispuneau de fonduri financiare și nu conlucrau cu comuniștii, membrii din partidele istorice, țărăniști și liberali și chiar social democrați de sub conducerea lui Titel Petrescu, care își păstrau o oarecare independență politică. Luat în totalitate, numărul acestora care erau arestați era mare, dar nici o categorie nu reprezenta, unitar vorbind, o forță politică care să-i îngrijoreze pe comuniști. În orice caz, aceste arstări au creat o atmosferă de îngrijorare și de prudență în rândurile poporului. Deci puterea de rezistență a fost diminuată. Însă țara, în totalitatea ei, nu cedase, nu capitulase în fața partidului comunist. Țara era sănătoasă și nu avea nici o tangență cu ideologia marxistă. Cu toate că se pierduseră alegerile din 1946, bruma de personalități politice care se mai găseau în libertate, mai sperau totuși în ajutorul american și al Occidentului, dar ei nu mai aveau nici o influență politică și nici o activitate de suprafață, vizibilă și eficace. Nici poporul nu'și pierduse încrederea în viitor. Dar comuniștii, după directivele Moscovei au știut să slăbească rezistența națională, prin tot felul de metode, care nu erau cunoscute în România. Din cauza aceasta multă lume nu era pregătită ca să facă față situației de atunci.

În Mai 1948, după ce o bună parte din rezistența sconțată de către comuniști a fost înlăturată, comitetul central al partidului a socotit că a sosit ceasul să înceapă confruntarea cea mare, care să-i elibereze de riscuri viitoare în planurile lor diabolice. Așa a început prigoana împotriva Mișcării Legionare, care era forța cea mai articulată și puternică anti-comunistă din țară. Și dela 15 Mai și până în Iulie, au fost arestați în țară peste 11.000 de legionari, ceea ce constituia contingentul cel mai mare al unei singure formațiuni politice, dintre cei arestați. Aceasta reprezenta o adevărată forță națională, pe lângă valurile dintre cei rămași liberi, care au format și ei puncte de sprijin ale rezistenței, care se întinseseră în tot cuprinsul țării, în special în munți, de unde n'au putut fi acaparați, și, deci, constituiau o permanentă amenințare pentru regimul comunist.

În închisori, legionarii s'au prezentat impecabil, sub toate formele, dela ajutoarele umane pe care le-au dat tuturor, fără alegere, fie prieteni, fie dușmani. În acest fel și în aceste împrejurări, legionarii au dat un examen, pe care nu avuseseră ocazia să-l dea până la întemnițarea și prigoana începută în Mai 1948. Toți acei care aveau până atunci rezerve împotriva lor, cu ocazia conviețuirii lor din temnițe, au înțeles adevăratul spirit legionar. Comportamentul lor a fost impecabil sub raportul moral și al omeniei care i-a caracterizat, pe lângă ideologia lor, articulată și încărcată de toate nuanțele unui românism autentic și ireductibil.

Este totuși curios cum mulți dintre acei care au trăit atmosfera aceasta de bună vecinătate din închisori, după ieșirea în libertate au uitat multe din aspectele vieții din temniță și au început într'un fel sau altul să aibă anumite amnezii și să se întoarcă la felul lor de a gândi ca altădată. Toate acestea sunt mici calambururi, care se vor pierde în umbra istoriei, pentrucă realitățile nu pot fi sub nici un chip escamotate și, intr'un fel sau altul, vor ieși la suprafață.

Cea mai mare amnezie au prezentat-o însă acei pretinși sau parțial istorici care au intrat în panică la gândul de cum vor prezenta faptele istorice, consemnate în toate hrisoavele vremii și uneori unii nici măcar nu menționează Mișcarea Legionară. Memoria lor este ștearsă și, deci și scrisul lor va rămâne șters și anemic, pentrucă nu are nici o vitalitate și sursă documentară.

Istoria nu este cea care se mâzgălește pe hârtie de către unii neajutorați și cu sincope de memorie, ci este o realitate zdrobitoare de fapte care nu pot fi măsluite.

De aceea, am ținut să facem o amintire, mai ales cu gândul la cei care au murit pe baricadele credințelor lor și au respins cu dârzenie toate tentațiile comuniste pentru un compromis, lăsând legământ de virtute și cuget curat.

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacția și Administrația:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAȚI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE..

PRENUMELE..

STRADA/ Nr. ....

ORAȘUL..................STATUL/PROVINCIA..................

CODUL POȘTAL..................ȚARA..................

PREȚUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSȚINERE
$35 ABONAMENT INSTITUȚIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ȚĂRILE)

NOTE ȘI COMENTARII

PROSTIE ȘI NERUȘINARE

Maghiarii înregimentați în partidul Uniunea Democrată Maghiară din România, pe scurt UDMR, au fost cuprinși de isterie. În ura lor șovină față de Români, varsă lacrimi de crocodil pe la porțile marilor puteri din Vest, cerșind ceea ce bine știu că nu vor căpăta niciodată și acuzându-i de persecuții neîntemeiate. Lipsindu-le cei *"șapte ani de acasă"*, deși recunosc că's minoritari în Transilvania, împinși în spate de Budapesta, ei milogesc ***autonomie***, sperând să găsească pe cineva care să-i asculte. Și l-au găsit. Înaltul Comisar al OSCE-ului, Dl. Max von der Stoel, s'a deplasat în România ca să afle cât de mincinoase sunt ultimele acuzații maghiare privitor la LEGEA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI. Și ce credeți că a găsit? Nimic altceva decât că această lege respectă constituția și poate sta cu cinste alături de alte legi din Apus, că nu atinge întru nimic DREPTURILE OMULUI etc. Statele Unite, poate cea mai democrată țară din lume, are o lege similară, decretând limba engleză, limbă de stat.

Cum pot vorbi Maghiarii că sunt persecutați, când au ziare, când au tipografii ce tipăresc cărți în limba lui Arpad, au cinematografe și câte și mai câte altele. Nu sunt mulțumiți însă cu ceea ce au, ei vor morțiș ***autonomie***. Adică vor întemeierea unei mici Ungarii în inima țării. Și aiasta nu se poate. Ar fi contrariu dreptului populației majoritare, adică Românii, de a avea o țară a lor, *"ca soarele sfânt de pe cer"*.

De remarcat că președintele onorific al UDMR-ului e preotul, - acum episcop - Laszlo Tokes, pe care timișorenii l-au apărat în 1989, făcând zid viu în jurul casei parohiale. Și printre cei prezenți, se găseau și foarte mulți Români, fapt uitat de maghiarime, ba chiar de pastorul Tokes, care în cuvântările sale, dă sfaturi Românilor, să fie altruiști, în loc să le spună a lor lui, să-și bage mințile'n cap și să nu se facă de râsul curcilor în lume cu pretențiile lor deșuchiate. România e țara Românilor iar maghiarimea nu-i nimic altceva decât o minoritate ce trebue să se conformeze legilor țării în care trăiesc.

Și să nu se uite că Românii cunosc drumul spre Budapesta.

Bazându-se pe ambițiile de președinte ale hoțului de revoluție, UDMR-iștii au pornit la atac pe toate fronturile, cum se va vedea mai jos. Obrăznicia Maghiarilor, sau prostia, este evidentă, când se rățoiesc împotriva limbii române, pe care nu vor s'o învețe.

"Vocea României", cotidian guvernamental, scrie, printre altele că ***"De șase ani UDMR-ul joacă totul pe o singură carte: separarea totală și pe orice cale de restul populației țării, impunerea prin forță a propriilor legi, împotriva legilor tuturor! Un inventar al demersurilor udemeriste - care întrețin o NEFIREASCĂ STARE DE TENSIUNE în Transilvania - a început să sperie până și cele mai blânde organisme internaționale, exasperate de îndârjirea cu care "mesajele" de protest împotriva statului român nu fac altceva decât să acuze la nesfârșit "marile nedreptăți împotriva maghiarimii"*** (Editorialul este semnat de directorul publicației, Dl. D.D. Rujan, este deci, așa zicând, port-voce a guvernului).

UDMR-ul, în afară de faptul ca propagă *"separarea totală"* și *"impunerea prin forță"* a legilor care-i convin, este în același timp un partid care practică DISCRIMINAREA. Astfel, un maghiar căsătorit cu o Română este un trădător față de neamul lui și nu poate face parte din partid. Cu toate că-și zice, pe nedrept, că este ***democrat***, democrația lui, o fi o democrație de tip maghiar, dar nu-i o democrație în înțelesul general al cuvântului.

Scrie mai departe Dl. Rujan în articolul dânsului intitulat sugestiv ***"AM STAT SUB UNGURI ȘI NU NE-AM UNGURIT"*** rânduri ce trebue să ne dea de gândit: ***"...după ce UDMR-ul și-a construit o întreagă piramidă organizatorică (cu "parlament" propriu și verigile pe măsură) în Secuime oamenii sunt împinși să se întrunească și să ceară în "mitinguri spontane" ruperea radicală și separarea de instituțiile statului de drept! Pentrucă, vezi bine, sunt românești! Deci, dacă Parlamentul nu va accepta LEGEA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI așa cum o vrea UDMR-ul, aleșii acestui partid etnic să se retragă din Senat și din Camera Deputaților! Pentru intimidarea propriilor conaționali, să cedeze presiunilor radicalilor s'a lansat "acțiunea" de purificare etnică a propriilor organisme: să fie eliminați, adică, toți cei căsătoriți cu un "străin" etnic, precum și cei ce și-au dat copiii la o școală românească, ori vorbesc limba română în familie"...*** Ceea ce amintește scriitorului vremile trăite sub Hitler și Horty și ceea ce ar trebui ca presa română de peste hotare să o sublinieze și să o scoată în evidență. Căci în țară sunt destui oameni care își iubesc Neamul și sunt gata să-l apere de orice *"venitură"*.

Iată deci de ce suntem gata să le dăm dreptate lui Gheorghe Funar, Primarul Clujului și Corneliu Vadim Tudor, liderul Partidului *"România Mare"*. Chiar că nu le împărtășim filosofia. Iată deci motivele care au dus la apariția *"Vetrei Românești"*.

"Unde nu-i foc, nu iese fum", cum spuneau bătrânii noștri.

Nicolae NOVAC